

ODEĆA BLAGODATI: Simbolika odeće u Bibliji

April, maj, jun 2011.

Sadržaj:

1. Na nebeskom razboju	5
2. Od uzdignutog do oborenog	13
3. Odeća nevinosti	21
4. Raznobojni ogrtač	29
5. Sveštanička odeća blagodatni	37
6. Ogrtači Ilije i Jelisija	45
7. U senci Njegovih krila	53
8. Blistava odeća	61
9. »Glavnja istrgnuta iz ognja«	69
10. Nova odeća za izgubljenog sina	77
11. Svadbena odeća	85
12. Nova upotreba odeće kao simbola	93
13. Odeveni u Hrista	101

ODEĆA BLAGODATI: Simbolika odeće u Bibliji

Autor: Kliford R. Goldstin

Broj 2/2011.

Priprema:

Hrišćanska adventistička crkva, Odeljenje za subotnu školu

www.subotnaskola.org

Odgovara: Igor Bosnić

Prevod: Milan Šušljic

Lektura: Mirjana Đerić

Izdaje: TIP »PREPOROD«, Beograd

Za izdavača:

Dragan Pejovski,

11000 Beograd, Radoslava Grujića 4

Tabele zalaska Sunca priprema mr Radomir Grujić

Štampa: »Preporod« Beograd, 2011.

Tiraž: 1800

Na osnovu mišljenja Republičkog sekretarijata za kulturu SRS broj 413-133/72-02 od 19. III 1973. godine oslobođeno plaćanja osnovnog poreza na promet

UVOD

STVARI VEĆE OD SAMIH SEBE

Mi smo preplavljeni simbolima. Naš jezik i naše reči, pa zato i naše misli, imaju simboličku vrednost, predstavljaju nešto drugo, a ne sami sebe. Slova reči »pas« nisu pas niti liče na psa. Ona su simboli koji, sastavljeni od izvesnog broja otkucaja na stranici, sačinjeni od slova ili zvukova, bez obzira kako ih protumačili, nikako ne mogu da budu ono što predstavljaju. Sama reč »pas«, na svakom jeziku ili u svakom pismu, predstavlja nešto veće od sebe same.

Jezik, kultura, društvo, politika – sve do izvesnog stepena – dolazi nam propušteno kroz filter simbola: zastavica, sličica, znakova, parola, idioma (idiom - ustaljeni izraz; način izražavanja u umetnosti, kulturi, i sl.), umetnosti, poezije, skulptura, plesa, arhitekture, rituala i običaja, u značenju koje se menja od mesta do mesta. Toliko toga znači više nego što jeste, po sebi i u sebi.

Možda je zato i Biblija puna simbola. U 1. Mojsijevoj 2, Bog je sedmi dan učinio simbolom svega što je nastalo pre njega u toku šest dana stvaranja. Prvo evanđeosko obećanje, prvo obećanje o spasenju grešnog roda bilo je otkriveno u simbolima: semena, glave, pete (1. Mojsijeva 3,15), i svi se odnose na nešto daleko veće od semena, glave i pete. Takođe, kada je Bog rekao ubilački raspoloženom Kajinu: »Glas krvi brata tvojega više sa zemlje k meni« (1. Mojsijeva 4,10), i sam Gospod je govorio u simbolima.

U celoj Bibliji, simboli – predstave stvari i ideja većih od njih samih – pojavljuju se u obliku duge posle Potopa (1. Mojsijeva 9,13), Josifovih snova (1. Mojsijeva 37,1-11), trojice anđela u Otkrivenju 14 (Otkrivenje 14,6-12), celokupne službe u Svetilištu starozavetnog vremena (Jevrejima 9), hleba i vina Gospodnje večere (Marko 14,22-25) i mnogih drugih. Svi oni ukazuju na stvarnost i istine veće od njih samih.

Naravno, kao adventisti sedmog dana, mi svi znamo za proročku simboliku u Knjizi proroka Danila: za krilatog lava (Danilo 7,4), zver sa gvozdanim zubima (Danilo 7,7), jarca koji nije doticao tlo (Danilo 8,5), za kip od gvožđa i gline (Danilo 2,33). I ponovo, sve su to bili simboli jedne veće stvarnosti.

Postoji i snažni simbolizam biblijske poezije: »Ko je izmerio vodu grstima svojim i nebesa premerio peđu? Ko je merom izmerio prah zemaljski,

i gore izmerio na merila i bregove na poteg?« (Isaija 40,12) I nešto tako jednostavno kao: »Zlatne jabuke u srebnim sudovima jesu zgodne reči.« (Priče 25,11)

A šta da kažemo o parabolama koje je Isus izgovarao? Izgubljena ovca (Luka 15,1-6), bogataš koji gori u hadu (had - podzemni svet kuda prema verovanju odlaze duše umrlih nakon što im je izrečena presuda, zagrobni svet; u prenosnom smislu, pakao) (Luka 16,22-31), svadbena večera (Matej 22,1-13), deset devojaka (Matej 25,1-13), sve su to simboličke predstave određene zamisli koje, u suštini, nemaju nikakve veze sa svojim simbolima. (Hristos je došao da osigura večni život grešnom rodu, a ne da se bavi domaćim životinjama.)

Biblijska pouka za ovo tromesečje bavi se biblijskom simbolikom posebne vrste: simbolikom odeće. (Upućujemo posebnu zahvalnost Mirni Tec, koja je bila jedan od urednika časopisa Rivju end Herald) Mi ćemo razmatrati odeću koju su nosile ličnosti u Bibliji i šta je ta odeća stvarno značila, koje istine je simbolički predstavljala, na koje velike realnosti je ukazivala i koje pouke možemo naučiti od nje! Od raskošne odeće koju je Lucifer nosio na Nebu do prljavih krpa naše vlastite pravednosti, od ogrtača od životinjskih koža Adama i Eve u Edemu do »sjajne odeće« pomenute u Knjizi proroka Isaije, Biblija se služi odećom i simbolikom odeće da opiše istine o grehu, oholosti, pravednosti, spasenju, opravdanju, uskrsenju i večnom životu u Hristu.

Iako, naravno, mi nismo ono čime se odevamo, ono u šta se odevamo može da kaže mnogo o nama - ko smo, šta smo i kakvi smo; a u tom smislu, kao što je slučaj sa svim simbolima, odeća može da ukaze na nešto što je mnogo veće od nje same.

NA NEBESKOM RAZBOJU

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: Isaija 64; Rimljanima 3,21-31; 4,1-7; 6,1-13; Filibljanima 3,3-16.

Tekst za pamćenje: »Blago onima kojima se oprostite bezakonja, i kojima se gresi prikrše« (Rimljanima 4,7).

»Hristos je zamena i zalog za grešnika. On je umesto grešnika poštovao i držao zakon da bi grešnik mogao da veruje u Njega i da uzraste do Njega u svemu, sve do punog rasta ljudi i žena u Isusu Hristu i tako postane savršen u Njemu. Hristos je obezbedio pomirenje za greh, poneo je svu njegovu odbojnost, podneo ukor i kaznu; a ipak, noseći greh, doneo je večnu pravednost tako da vernik može biti »bez mane i mrštine« pred Bogom. Dolazi vreme kada će se postaviti pitanje: 'Ko će optužiti izabrane Božje?' – odgovor glasi: 'Bog koji pravda?' 'Ko će osuditi? Hristos Isus, koji umre, pa još i vaskrse, koji je s desne strane Bogu i moli za nas?' (Rimljanima 8,33.34) Onaj koji ima neokaljanu odeću pravednosti, izatkanu na nebeskom razboju, u kojoj nema nijedne niti koju bi grešno čovečanstvo moglo proglasiti svojom, stoji s desne strane Bogu da odene svoju vernu decu u savršenu odeću svoje pravednosti. Oni koji su spaseni za Božje carstvo, nemaju ničega čime bi se sami mogli ponositi, sva slava i sva hvala vратиće se Bogu, davaocu spasenja.« (EGW, The Youth's Instructor, 6. decembar 1894). Zapazite simboliku: odeća pravednosti, neokaljana odeća pravednosti, izatkana na nebeskom razboju bez ijedne niti koju bi grešno čovečanstvo moglo proglasiti svojom! Kakve li prekrasne slike Isusove pravednosti, pravednosti koja pokriva svakoga koji želi da se spase i koji će konačno biti spasen za nebesko carstvo!

OGLEDAJUĆI SE U OGLEDALU

Policijski organi u troja kola naterali su ženu koja je upravljala svojim vozilom da stane uz ivicu druma. Približili su se njenim kolima, sa uperenim oružjem. Žena je bila izvan sebe od straha dok je izlazila iz kola podignutih ruku.

»Šta sam to učinila?« – upitala je, tresući se od straha.

Zatražili su da vide njena dokumenta; posle nekoliko trenutaka svi su se opustili, a oružje se vratilo u svoje korice.

»Molim vas!« – upitala je žena. »Šta sam pogrešila? Zašto ste me zaustavili?«

»Pa«, odgovorio je jedan od njih, »videli smo da ste vozili kao manijak, i da ste drugim vozačima upućivali nepristojne gestove.«

»I samo zato ste me zaustavili i uperili u mene revolvere?«

»Ne, gospođo! Na vašem odbojniku videli smo nalepnicu s hrišćanskim simbolima, pa smo pomislili da su kola ukradena!«

Ova, priznajemo, tužna priča naglašava nešto žalosno: naime, da svi hrišćani, ili oni koji govore da su hrišćani, ne žive u skladu s visokim merilima na koja ih poziva njihova vera. Neki su u tome bolji od drugih, ali svima ponešto nedostaje. Koji hrišćanin, ogledajući se u ogledalu, vidi lice nekoga koji savršeno odražava karakter Isusa Hrista? Koji hrišćanin, bez obzira koliko je veran, ogledajući se u ogledalu, može ustvrditi da ima bilo kakvu vrstu pravednosti sam po sebi? Koji hrišćanin, ogledajući se u ogledalu, nije uplašen onim što se krije ispod površine slike koju vidi u ogledalu?

Koju poruku nam prorok Isaija šalje u svojoj knjizi? Koja se simbolična slika, povezana sa odećom, upotrebljava da opiše ljudsku pravednost i šta sve to znači? Koja nada se nudi u istom poglavlju iste knjige? Isaija 64.

Izraz »prljave krpe« označava odeću uprljanu ljudskom krvlju. Koju bi snažniju sliku Biblija mogla dati da opiše ljudsku pravednost posle pada u greh? Apostol Pavle se vraća istoj temi u trećem poglavlju Poslanice Rimljanima, gde objašnjava da su i Jevreji i neznabošci jednako krivi i u istom položaju pred Bogom: da su grešnici kojima je potrebna božanska blagodät. Šezdeset i četvrto poglavlje Knjige proroka Isaije može se smatrati starozavetnim prethodnikom teksta u trećem poglavlju Poslanice Rimljanima, naglašavajući našu bespomoćnost kao grešnika, ali i nadu koju imamo u Hristu.

RAZMISLI: Kada si poslednji put duboko razmislio o samome sebi, o svojim mislima, svojim unutrašnjim pobudama, svojim željama? Šta si ustanovio? Koliko te je uplašio rezultat? U čemu je tvoja jedina nada?

Nema nikakve sumnje da bi svaki iskreni hrišćanin, gledajući sebe u svetlosti Božje pravednosti, posebno one koja se pokazala u karakteru Isusa Hrista, video zastrašujuću sliku. Ne bi tu bilo mnogo onoga što bi nas moglo preporučiti Bogu, zar ne? U stvari, ne bi bilo ničega, ničega osim »prljavih krpa«.

Kakvu nadu, onda, možemo da imamo? Veliku nadu, u stvari! Teološki naziv te nade je »uračunata pravednost«. Šta to znači? Vrlo jednostavno, to je savršena Hristova pravednost, ona pravednost koja je bila »izatkana na nebeskom razboju« i nama osigurana verom. »Uračunata pravednost« znači zamenu našeg grešnog života Njegovim bezgrešnim životom! Ona nam se uračunava, bez naše zasluge, i potpuno nas prekriva. U Božjim očima mi izgledamo kao da nikada nismo sagrešili, kao da smo uvek bili potpuno poslušni svim Božjim zapovestima. Kao da smo tako sveti i pravedni kakav je sam Isus.

Kako Avramovo poverenje u Boga prikazuje uračunatu pravednost? Rimljanima 4,1-7.

Pavle kaže u Rimljanima 4,2 da bi Avram, da se opravdao delima, mogao da se hvali. Međutim, Avram je verovao Bogu i zato je bio proglašen pravednikom. Isus nas poziva da mu se približimo s jednostavnom verom, iako smo grešnici, i On će nam dati svoju savršenu odeću, odeću savršene pravednosti koju je izatkao svojim životom dok je bio ovde u telu. To je odeća »uračunate pravednosti« i ona predstavlja jedino rešenje naše nedoumice koju su tako slikovito predstavili Isaija u 64. poglavlju i Pavle u Rimljanima 3.

Zamislite nešto slično ovome: Isus vam skida vašu staru prljavu odeću, »prljave krpe«, i odeva vas u odeću svoje savršene pravednosti, u svoju savršenu svetost, svoj savršeni izveštaj o poštovanju zakona! On vas odeva tom odećom i onda vam šapuće na uho: »Eto, sada si savršen. Dao sam ti svoje savršenstvo. Molim te, nosi tu odeću i nemoj dozvoliti da se uprlja ili skine sa tebe!«

RAZMISLI: Koji je najveći dar koji si ikada dobio od bilo koga? Kako si se osećao zbog toga dara, a posebno ako nisi učinio bilo šta da ga zaslužiš? Koliko bismo, onda, morali da budemo zahvalni Isusu na daru Njegove savršene pravednosti koji nam nudi?

BEZ ZAKONA

Propovednik je stao pred vernike i objavio: »Isus Hristos je promenio moj život. Sada sam potpuno nova osoba, različita od one koja sam bio pre toga!«

»Međutim, posle 25 godina koje sam proveo kao hrišćanin, ako postoji neka istina kojoj me je moje iskustvo naučilo – iskustvo ocenjeno i provereno Božjom Rečju – onda je to ovo: ako, na kraju krajeva, treba da budem spasen, ako zaista budem 'izdržao do kraja', kao što je to Isus naglasio, ako budem ušao u Božje večno carstvo, nema nikakve nedoumice u mojim mislima da će to biti jedino zato što sam pokriven odećom Hristove pravednosti, pravednošću koja je izatkana na nebeskom razboju i koja me potpuno prekriva. Ja mogu da nadvladam greh, i zahvaljujući Božjoj blagodati postigao sam mnogo pobeda; mogu da nadvladam i svoje karakterne mane, i zahvaljujući Božjoj blagodati ja sam to i učinio; mogu da naučim da volim sve vrste ljudi, čak i svoje neprijatelje, i zahvaljujući Božjoj blagodati ja to i činim.

I kada sve to kažem, znam da ništa od toga ipak nije dovoljno dobro. Ukoliko ne budem pokriven Hristovom pravednošću, pravednošću koja mi se pripisuje verom, nezavisno od moje poslušnosti zakonu, vi ćete na kraju milenijuma stajati na zidinama svetoga grada i mahati meni, jer znam da neću moći da budem tamo zajedno s vama. Znam da neću moći da budem tamo sa svima vama!«

U drugom delu trećeg poglavlja Poslanice Rimljanima Pavle slika beznadežni položaj grešnika bez Isusove uračunate pravednosti. Šta on kaže o tome? Koliko su te iste misli zastupljene u rečima propovednika koje smo upravo pročitali? Rim. 3,21-31.

Iako se Pavle obraćao posebnoj grupi vernika, iako je imao u vidu poseban slučaj, njegove ideje se odnose na sve, i na Jevreje i na neznabošce. Danas, za nas kao hrišćane, adventiste sedmog dana, koji veruju u trajnost Božjeg zakona, ove misli su posebno važne. Pravednost koja će nam doneti spasenje, pravednost koju mi kao grešnici moramo imati i koja treba da nas prekrije kao odeća, to je pravednost Isusa Hrista, pravednost Njegovog života, pravednost koja nam obezbeđuje otkupljenje koje je u Hristu Isusu. Otkupljenje je u Njemu, nalazi se u Njemu, a ne u nama ili u našem držanju zakona, i to otkupljenje možemo steći samo verom.

RAZMISLI: Kakvo si iskustvo stekao pridržavajući se zakona? Da li si ikada osetio da su tvoji najbolji naponi da držiš zakon učinili da postaneš pravedan pred Bogom? Možeš li o tome nešto da kažeš pred razredom u subotu?

ODEĆA ČINI ČOVEKA

Neki autor je napisao priču o dvojici povremenih lopova koji su pokušavali da organizuju jedan od svojih lopovskih poduhvata. Po planu, jedan od njih je trebalo da nosi policijsku uniformu i da stoji ispred mesta koje su želeli da opljačkaju. Na taj način, niko neće posumnjati kada drugi partner bude iznosio robu. Međutim, priča se završava tako što partner u uniformi hvata i odvodi u zatvor svog drugara. Odeven kao policajac, počeo je i da se ponaša kao čuvar reda.

Ova priča opisuje događaj koji se odnosi na našu temu. Da, verom mi smo pokriveni Hristovom pravednošću, Njegovom »odećom pravednosti«, kako se naziva. Mi smo sada novorođeni i živimo novim životom u Isusu Hristu. Nema nikakve sumnje da će naš život biti pod uticajem odeće koju nosimo.

Primajući Hristovu odeću pravednosti, mi smo se potpuno i bez ostatka predali Njemu i dozvolili mu da svoje karakterne osobine usađuje u naš život. Mi smo se opravdali blagodaću, što se događa u trenutku našeg predanja, i dobili onda snagu da u toku svog života prolazimo kroz proces posvećenja, što treba da bude naše životno delo. Zašto bi trebalo da tražimo nešto više? »Sve mogu u Hristu Isusu koji mi moć daje.« (Filibljanima 4,13). Svakako da to znači, ako ništa drugo, da ćemo dobiti snagu da držimo Njegov zakon.

Šta Pavle kaže o životu kojim treba da živimo sada, pošto smo pokriveni, »odeveni«, Hristovom pravednošću? Rim. 6,1-13.

Pavle ovde vrlo jasno opisuje radikalnu sveobuhvatnu promenu koja se događa u životu vernika koji se »razapeo« sa Hristom. Zapazite da se ovde govori o životu i smrti. Nema srednjega puta. Naša stara priroda, čovek u »prljavim krpama«, umire; rađa se nova osoba, osoba odevena u Isusovu pravednost, pravednost koja se pokazala tako što sada »hodimo u novom životu«. Taj novi život znači da više ne dozvoljavamo grehu da vlada u našem životu. Mi smo dobili mnoga obećanja o pobeđi; no, postavlja se pitanje: hoćemo li se potruditi da se ta obećanja odnose na nas?

RAZMISLI: Koja strana vašeg života pokazuje stvarnost vašeg iskustva sa Bogom? Na kojim područjima se borite da postignete pobeđu? Na koji način svakoga dana donosite odluku da umirete sebi i da živite novim životom u Hristu, životom koji vam je Hristos ponudio?

JEFTINA BLAGODAT I LEGALIZAM

U celoj Bibliji, nadahnuti pisci naglašavaju potrebu za poslušnošću. Misli ti da nije važno šta činimo sve dok Hristos stanuje u našem srcu jeste zabluda. Ako Hristos zaista živi u našem srcu, dobra dela će se neizostavno pojaviti. U isto vreme, podjednako je fatalno ako pomislimo da se možemo spasti svojim delima poslušnosti zakonu.

Pavle je napisao vrlo upečatljiv opis svoga života, svojih dostignuća i svoga porekla pre nego što je upoznao Hrista: bio je obrezan osmoga dana, bio je Izrailjac i potomak Izrailjaca, bio je farisej, revnitelj, bio je bez mane pred zakonom. Govorio je, u stvari, o svojoj legalističkoj prošlosti. Posle svoga obraćenja, sve je to proglasio »tricama« u poređenju s prednošću što poznaje Hrista. Stekao je pravednost prihvativši odeću Hristove pravednosti, kada je pozeleo da bude sličan Njemu.

Kako je Pavle u Poslanici Filibljanima izrazio veliku istinu o spasenju verom i šta ona označava u životu spasenog vernika? Fil. 3,3-16.

Mi moramo shvatiti da postoji jasna teološka razlika između uračunate Hristove pravednosti, pravednosti koja nas opravdava, i delovanja Svetoga Duha u nama koje nas menja. Ali, nikada ih ne smemo razdvajati u kontekstu onoga što znači biti hrišćanin. Nama je potrebno i jedno i drugo. Imati prvo bez drugoga slično je posedovanju novca sa samo jednom štampanom stranom. Tako nešto, jednostavno, ne postoji.

Shvatanje da se poslušnost dobija kao dar pomaže nam da ne upadnemo u dve zamke: zamke jeftine blagodati i legalizma. Prvo, mi treba da verujemo u važnost poslušnosti i drugo, da nam naša poslušnost neće doneti nikakve zasluge, jer ćemo je dobiti kao dar. Mi isto tako zavisimo od Hrista u svojoj poslušnosti zakonu i u naporu da steknemo posvećenje kao što zavisimo od Njega u sticanju opravdanja i oproštenja pred Bogom. Bog je i više nego voljan – On je u stvari željan – ne samo da nas opravda već i da nam pokloni pobedu nad grehom i našom starom prirodom. A kao i uvek, slaba tačka je naša volja: koliko smo spremni da se svakoga dana predajemo Njemu tako da »poznamo njega i zajednicu njegovih muka, da budemo nalik na smrt njegovu« (Filibljanima 3,10).

RAZMISLI: Pročitaj ponovo tekstove za danas. Gde vidiš stvarnost čovekove slobodne volje? Šta Pavle hoće da kaže u 16. stihu kada naglašava da »što dostigosmo u onome treba jednako da živimo«? (Filibljanima 3,16) Koje odluke treba da donesemo, odluke koje će nam omogućiti da upravo to i postignemo?

ZA DALJE PROUČAVANJE

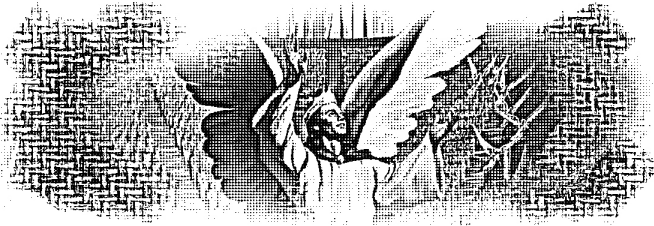
Pročitaj od Elen G. Vajt: poglavlje pod naslovom »Vera i prihvatanje« u knjizi *Put Hristu*; »*The Testing Process*«, str. 88, 89, u *Testimonies for the Church*, vol. 4; »*Righteousness by Faith*«, str.161, u *Gospel Workers*.

»Zakon zahteva pravednost – pravedan život, savršen karakter; a čovek nije u stanju da to postigne. On ne može da zadovolji zahteve Božjeg svetog zakona. Međutim, Hristos je, došavši na Zemlju kao čovek, živeo svetim životom i oblikovao savršen karakter. Sve to On nudi kao besplatni dar svima koji žele da ga prime. Njegov život stoji umesto života čoveka. Na taj način ljudi dobijaju oprostjenje pređašnjih greha, zahvaljujući 'Božjem podnošenju'. Štaviše, Hristos nadahnjuje ljude i božanskim osobinama. On oblikuje čovekov karakter po ugledu na božanski karakter, kao bogougodno tkivo duhovne snage i lepote. I tako se istinska pravednost po zakonu ostvaruje u verniku koji je u Hristu. Bog može da bude »pravedan i da pravda onoga koji je od vere Isusove« (Rimljanima 3,26).« (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 662)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Pročitaj ponovo tekst Duha proroštva u prvom delu ove pouke i ponovi svojim rečima njegove osnovne misli. Koje osnovne pouke bi mogao da istakneš?
2. Razmisli o svom odgovoru na završno pitanje u delu od utorka. Šta će reći ostali vernici u tvom razredu?
3. Kada se budemo odenuli u odeću Hristove pravednosti, mi »koji gledamo slavu Božju, preobražavamo se u to isto obličje iz slave u slavu« (2. Korinćanima 3,18). Šta to znači?
4. U toku mnogih godina, neki vernici su se borili s pitanjem sigurnosti u spasenje. Kako treba da shvatimo šta znači imati sigurnost? Gde ta sigurnost može da se nađe? Kako bi nam simbolika odeće pravednosti, koja je izatkana na nebeskom razboju bez ijedne niti čovekovog doprinosa, mogla pomoći da shvatimo odakle dolazi ta sigurnost? Kako možemo znati da nismo drski ako imamo tu sigurnost?
5. Zašto je tako važno da se naglasi i razume teološka razlika između onoga što je Hristos učinio za nas, kada nas je opravdao i oprostio nam pređašnje grehe u trenutku kada smo to u veri zatražili od Njega i onoga što On čini u nama u toku našeg života - dakle, razlika između opravdanja i posvećenja? U koje opasnosti upadamo ako ne shvatimo tu razliku?

OD UZDIGNUTOG DO OBORENOG

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: Jovan 1,1-3; Kološanima 1,16.17; Jezekilj 28,12-19; 5. Mojsijeva 8,1-18; Isaija 14,12-14; 2. Korinćanima 11,14.

Tekst za pamćenje: »Savršen beše na putovima svojim od dana kada se rodi dokle se ne nađe bezakonje na tebi« (Jezekilj 28,15).

Današnji tekst za pamćenje je jedan od najdubokoumnijih tekstova u celom otkrivenju. Dve ključne reči se posebno ističu: savršen i bezakonje, ali tako da je druga sadržana u prvoj. To znači da se u samoj zamisli da neko bude savršen ili da ima savršenstvo – čak i na Nebu – krije mogućnost za skretanje u bezakonje. Kako bi se bezakonje moglo naći u osobi koja je bila stvorena kao savršena ukoliko pojam savršenstva ne bi dozvoljavao takvu mogućnost? Bezakonje se ne bi moglo pojaviti u biću koje je stvoreno savršeno ukoliko pojam »savršen« ne sadrži i mogućnost za skretanje u bezakonje; a očigledno je da se upravo to i dogodilo.

Ovaj tekst pokazuje da u Božjem svemiru zamisao o savršenstvu sadrži i slobodu, moralnu slobodu, sposobnost izbora između dobra i zla. Kako bi moglo da bude drugačije a da ljudi i dalje budu moralni i slobodni? Društvo bi moglo da programira kompjutere da ne dozvole korisnicima pristup pornografiji ili kockanju ili drugim nemoralnim programima, ali niko ne bi mogao da nazove takvu zabranu drukčije nego ograničavanjem slobode izbora.

Imamo, dakle, pred sobom biće, Lucifera, tako visoko uzdignuto da je čak i njegovoj odeći posvećeno posebno mesto u Pismu, ali koje je zloupotrebilo poklonjenu slobodu i udaljilo se od Gospoda.

Šta bismo mogli naučiti iz ove tragične pogreške?

STVORITELJ SVEGA ŠTO JE BILO NAČINJENO

Naš Bog je Stvoritelj. Tekst u Jovanu 1,1-3 objašnjava da je sve što je stvoreno, a to znači sve što nekada nije postojalo i onda počelo da postoji, došlo u postojanje jedino delovanjem Gospodnje stvaralačke sile.

**Neko je nekada postavio pitanje: »Zašto postoji nešto umesto ništa?«
To je verovatno najosnovnije od svih pitanja koja se mogu postaviti.
Kako apostol Jovan odgovara na to pitanje? Jovan 1,1-3.**

Ova misao je zanimljiva u svetlosti onoga što je poznato kao teorija Velikog praska, koja govori da je naš svemir, umesto da bude večan, kao što su mnogi verovali u toku milenija, došao u postojanje pre mnogo milijardi godina. Bez obzira da li je ta teorija istinita ili lažna, mnogi u njoj vide dokaz postojanja Boga kao Stvoritelja, zato što je mnogo naučnih, mnogo fizičkih, i mnogo matematičkih jednačina bilo potrebno da se Veliki prasak uopšte dogodi. I, kao što se jedan naučnik na kraju zapitao: »A ko je pustio varnicu u ove jednačine?«

Mi znamo odgovor, zar ne?

I naučnici sada nagađaju da postoje ogromni delovi svemira koje ne možemo da vidimo, koji su ispunjeni nečim što oni nazivaju tamnom materijom i tamnom energijom. Šta nam to govori ako ne da su naši pogledi o tome šta tamo ima vrlo ograničeni.

Šta i koga je Bog još stvorio, a što se najvećim delom nalazi izvan domašaja našeg pogleda? Koje pouke bismo iz toga morali da izvučemo o veličini čovekovog znanja i o potrebi da ostanemo skromni i ponizni pred Bogom? Kološanima 1,16.17.

RAZMISLI: Tekst u Kološanima 1,16.17 tvrdi da je Bog stvorio sve što se vidi i ne vidi, ali da je sve stvoreno »za Njega«. Šta bi to moglo da znači? Kako bismo to morali da shvatimo? Šta bi za tebe značilo da budeš siguran da si i ti stvoren »za Njega«?

Među bićima koja je Bog stvorio, bićima koja do tada nisu postojala i koja su tada došla u postojanje, bile su i anđeoske čete. Najistaknutiji među anđelima bio je anđeo poznat pod imenom Lucifer; njegov pad je zabeležen u Knjizi proroka Jezekilja 28, gde je taj anđeo simbolično predstavljen kao tirkiski vladar.

Kako je Lucifer opisan u Knjizi proroka Jezekilja? Koju vrstu pokrivala je imao i šta bi to moglo da predstavlja? Jezekilj 28,12-19.

Opisujući Lucifera kao »sina zore«, tekst u Knjizi proroka Isaije 14,12 govori kako je Bog gledao na Lucifera u njegovom bezgrešnom stanju. U Knjizi proroka Jezekilja 28,12 sam Bog ga opisuje kao »pečat savršenstva«, ili »stavio si pečat na svoje savršenstvo« (SDA Bible Commentary vol. 4,p. 675).

Lucifer je nosio i naziv »zvezda danica« ili »blistavi« (Isaija 14,12). Na jevrejskom naziv »htlel« – »blistavi« i njegov prevod na raznim jezicima obično se odnosio na planetu Veneru kada se pojavljivala u svom nenadmašnom sjaju kao jutarnja zvezda.

Zamislite da nosite ogrtač, pokrivalo načinjeno, na primer, od rubina, dijamanta, topaza, berila, oniksa, jaspisa, safira, smaragda, hrisolita i tirkiza ugrađenih u zlato. Iako možemo pokušati da zamislimo boje Luciferove odeće (crveno, žuto, zeleno, azurno plavo, tirkizno, maslinasto zeleno), naše ovozemaljsko zamišljanje nebeskih dragulja i njihovih veličanstvenih boja nikada nam ne bi pružilo priliku da se divimo njegovoj odeći onako kao što su to anđeli mogli da čine. Kao nebesko biće ukrašeno takvim sjajem, i na tako visokom položaju, Lucifer je sigurno uživao poštovanje i ljubav svih anđela.

Anđeli su uživali da se ponašaju onako kako im je bilo naređeno. Oni su odražavali lepotu svoga Stvoritelja i slavili ga zbog svoje prednosti da žive u raj u nebeskog sklada. Njihovo neprekidno veličanje Stvoritelja nadahnjivalo ih je i nesebičnom međusobnom ljubavlju, i sve dok su to želeli, mogli su da žive u neuporedivoj, nepromenljivoj sredini punoj ljubavi i radosti.

U ovoj nebeskoj sredini vladali su sklad, savršenstvo, ljubav i obožavanje – ono što mi kao ljudska bića teško možemo i da zamislimo.

RAZMISLI: Kako bismo mogli da stvorimo nebesku sredinu sklada, savršenstva i ljubavi u svom domu, na radnom mestu i u crkvi? Razmislite o načinima na koje bi naše zemaljsko postojanje moglo da odražava slavu i ljubav našeg nebeskog Oca?

PAD SAVRŠENOG BIĆA

Koliko god bi za nas moglo biti teško da to zamislimo, s obzirom na naše ograničeno poimanje stvarnosti, Lucifer je morao biti neverovatno lepo biće. Pročitajte još jednom njegov opis u Knjizi proroka Jezekilja: mudar, prekrasan, odeven u odeću ukrašenu svim tim veličanstvenim dragim kamenjem! Zaista je morao izgledati čudesno.

Kada pažljivo proučimo tekst u Jezekilju 28,13, pašće nam u oči jedna zanimljiva činjenica. Pošto je opisao sve to blistavo drago kamenje, koje ga je pokrivalo, prorok kaže: »Onaj dan kada si se rodio načinjeni ti biše bubnji tvoji i svirale!« Luciferova odeća, njegovo pokrivalo, jednostavno su bili u skladu s njegovim visokim položajem. Kao što ćemo videti u toku celog ovog tromesečja, odeća veoma mnogo govori o našem položaju i ugledu. I tako, ako odeća uopšte nešto kazuje, onda je to činjenica da je Lucifer uzvišeno i prijatno biće, biće koje ima na raspolaganju moć i uticaj.

Po rečima proroka Jezekilja, šta je dovelo do Luciferovog pada? Koju bismo važnu pouku iz toga mogli da izvučemo za sebe? Jezekilj 28,17

Ironija svega toga krije se u činjenici da, ma koliko da je Lucifer bio mudar, ma koliko prekrasan kao biće, ma koliko prekrasna bila njegova odeća, ništa od toga nije bilo njegovo, već je dolazilo od Boga protiv koga se bunio! I opet, mi se bavimo stvorenim bićem: njegovo pokrivalo, njegova lepota, njegova mudrost, sve su to bili Božji darovi! Bez Gospoda, on ne bi imao ništa i predstavljao bi ništa!

A ipak, na neki neobičan način, to biće koje je živelo tako blizu Boga zaboravilo je upravo tu važnu činjenicu.

Koje načelo naglašava Mojsije, načelo koje je Lucifer izneverio i tako sam prouzrokovao svoj pad? 5. Mojsijeva 8,1-18.

RAZMISLI: Kako je lako, posebno u vremenima napretka i blagostanja, zaboraviti koliko smo zavisni od Boga u svemu! Šta bismo svakodnevno i praktično mogli činiti kako bismo pomogli sebi da ne padnemo u zamku gledanja na svoje »prekrasno odelo« – svoju mudrost, svoj uspeh, svoje blagostanje, bez obzira u kom obliku sve to uživamo – i da zaboravimo koliko zavisimo od Gospoda u svemu?

POŽELETI DA BUDEMO KAO BOG

»Ti beše na svetoj gori Božjoj, hođaše posred kamenja ognjenoga« (Jezekilj 28,14).

Prorok Jezekilj se služi izrazom koji obeležava mesto Božje vladavine ili samo Nebo. Kada opisuje Lucifera na Božjoj gori, Jezekilj svojim rečima prikazuje visoki položaj koji je Bog dodelio tom stvorenom biću i prednosti koje je ono uživalo.

Drugi tekstovi u Bibliji ukazuju da je takozvano »iskustvo na gori« bilo veoma značajno. Na primer, Mojsije se popeo na goru da se sretne s Bogom (2. Mojsijeva 19,20), Isus i Njegova tri učenika našli su se na visokoj gori na kojoj se Isus preobrazio (Matej 17,1.2).

»Ti hođaše posred kamenja ognjenoga« (Jezekilj 28,14). Jezekilj se ovde ponovo služi simbolizmom da ukaže na Božju prisutnost: »kamenje ognjeno«. Gospod se pokazivao pred Mojsijem, Aronom i drugim starešinama na ovaj način: »I videše Boga Izrailjeva i pod nogama njegovim kao delo od kamena safira i kao nebo kada je vedro« (2. Mojsijeva 24,10).

Uprkos svim prednostima koje je uživao, Lucifer je dozvolio svojim mislima da ga odvedu pogrešnim putevima, mislima koje su ga na kraju navele na postupke koji su ga označili kao buntovnika i izazvali njegovu propast.

Kako je prorok Isaija opisao Luciferov pad? Koja su načela ovde bila u igri, i šta iz svega toga možemo naučiti za sebe kad je reč o našim iskušenjima i sukobima sa silama zla? Isaija 14,12-14

Stari Rimljani su ponekad verovali da njihovi imperatori, kada umru, postaju božanstva, što objašnjava poslednje reči imperatora Vespazijana na smrtnoj postelji: »O, gle, izgleda mi da se pretvaram u božanstvo!«

Iskušenje da sebe uzdignemo na položaj božanstva može da se pojavi u obliku koji se teško može prepoznati na prvi pogled. Kada ocenjujemo pobude drugih ljudi, kada sebi uzimamo prava koja nam ne pripadaju, kada pokušavamo da kontrolišemo svoje bližnje na neprihvatljiv način – zar tada – na svoj poseban način – ne pokušavamo da sebe uzdignemo na položaj božanstva?

RAZMISLI: Razmišljajte i razgovarajte malo više o tome koliko smo u opasnosti da se stavimo u ulogu Boga? Koliko puta si sebe uhvatio kako baš to činiš? Šta je, stvarno, jedini lek za lečenje te opasne i često podmukle bolesti?

»I nije čudo, jer se sam Sotona pretvara u anđela svetla« (2. Korinćanima 11,14).

Kao što svi dobro znamo, Sotonin pad nije uticao samo na Nebo već i na Zemlju. Njegova pobuna na Nebu imala je kao posledicu početak takozvane »velike borbe« ovde na Zemlji. Ta borba je stvarna, ona je gorka, i obuhvata sve nas.

O čemu Jovan govori u Otkrivenju, u dvanaestom poglavlju? Na koji način želi da nas opomene, ali i da ojača našu nadu? Otk.12,7-12

Zbog svega što se dogodilo na krstu, zbog svega što je Isus učinio za nas, mi znamo kako će se sve na kraju završiti. Pobjeda je sigurna za sve koji su odeveni u ruho Hristove pravednosti, Njegovog savršenstva. Upravo se zato Sotona vredno trudi da nas spreči da uspostavimo spasonosni odnos opravdanja sa Hristom, odnos koji nam omogućuje da dobijemo mesto u večnosti.

Čitajmo ponovo tekst u 2. Korinćanima 11,14 obraćajući veliku pažnju na kontekst vremena i okolnosti u kojima je Pavle pisao. Koju važnu poruku nalazimo za sebe u tom tekstu?

Sotona se trudi na razne načine da nas prevvari, da nas odvrti od spasonosnog odnosa sa Hristom, i neće se ustručavati da se posluži i drugim hrišćanima da postigne svoj cilj. Zaista, to se vrlo često pokazuje kao njegov najuspešniji način pridobijanja ljudi.

Duhovne opasnosti vrebaju svuda oko nas (1. Petrova 5,8). Međutim, važno je da svi imamo na umu da se borimo protiv pobeđenog neprijatelja: đavo je izgubio borbu, njegova propast je sigurna, njegova vladavina će prestati. Ipak, sada zavisi samo od nas hoćemo li se boriti s njim i pobediti. Naša jedina nada i snaga se nalaze u Onome koji ga je već pobedio, a to je Isus. Njegova pobjeda je i naša, ali samo ako je prihvatimo kao svoju u veri i poslušnosti.

RAZMISLI: Koji su to podmukli načini na koje bi Sotona, korak po korak, mogao da potkopa našu veru ako se ne budemo pažljivo čuvali? Koje svakodnevnne odluke treba da donosimo da bismo svakako onemogućili njegov uspeh?

ZA DALJE PROUČAVANJE

Elen G. Vajt, *Patrijarsi i proroci*, pročitaj poglavlja pod naslovom »Zašto je pojava greha bila dozvoljena?« i »Svetilište i njegova služba«. U knjizi *Čežnja vekova* pročitaj poglavlje pod naslovom »Svetlost života«. Pročitaj takođe *The SDA Bible Commentary*, vol. 4, str. 675, 676.

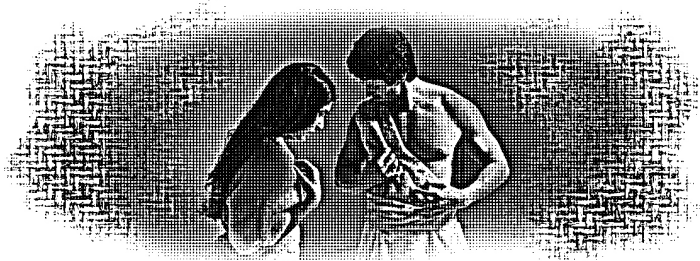
»Kada se Sotona bude trudio da tamom prekrije Božji narod i da ga uništi, Hristos će se umešati. Iako je Njegov narod pogrešio, Hristos će na sebe uzeti krivicu zbog njegovih greha.« (E.G. Vajt, *Pouke velikog Učitelja* str. 112)

»Greh je ušao u svet krivicom jednoga koji je stajao na čelu svetih anđela. Šta je to što je izazvalo tako veliku promenu, preobražavajući odanog carskog podanika u otpadnika? Dat je i odgovor: 'Srce se tvoje ponese lepotom tvojom, ti pokvari mudrost svoju svetlošću svojom.' Da Gospod nije učinio da heruvim zaklanjač bude tako prekrasan, da tako mnogo podseća na božanski lik, da mu nije dao posebnu čast, da je bilo šta izostavljeno u daru lepote i moći i časti, Sotona bi mogao da ima i neki izgovor.« (EGW, *GC Daily Bulletin*, March 2, 1897. godine)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Razgovarajte o temi moralnosti i slobode. Može li biti prave moralnosti bez slobode izbora? Da li su postupci koji se zovu »moralnima« zaista moralni ukoliko su iznuđeni, ukoliko nisu došli slobodnom odlukom?
2. Koliko god da je Sotona imao, nije mu bilo dovoljno. Na koji način i mi pokazujemo istu slabost i sklonost? Na koji način možemo zauzavati sebe na tom opasnom putu?
3. U razredu, čitajte tekst u Otkrivenju 12,7-12 i razgovarajte šta on znači u svetlosti potrebe da pažljivo usmeravamo svoj svakodnevni život. Posebnu pažnju obratite na 11. stih: «I oni ga pobeđiše krvlju Jagnjetovom i rečju svedočanstva svojega i ne mariše za život svoj do same smrti.»
4. Raspravljajte o tome kako ljudi mogu pokušavati da sebe uzdignu na položaj božanstva, da prisvoje sebi božanska prava. Šta to znači? Kako se takva želja može pokazati u našem životu iako je, možda, nećemo biti ni svesni?
5. Čitajte ponovo citat iz dela Duha proroštva o Hristu koji je na sebe preuzeo našu krivicu. Šta bi to tačno moglo da znači? Koju nadu možemo gajiti za sebe na temelju tog obećanja? Šta će se dogoditi onima koji odbiju da veruju u to obećanje, odbiju da veruju da se ono odnosi na njih?

ODEĆA NEVINOSTI

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: 2. Timotiju 3,16-17; Luka 21,36; 1. Mojsijeva 2,20-25; 2,15-17; 3,6-11.21.

Tekst za pamćenje: »I stvori Bog čoveka po obličju svojemu, po obličju Božjemu stvori ga, muško i žensko stvori ih« (1. Mojsijeva 1,27).

Kao što smo već kazali, Luciferov pad nije bio ograničen samo na Nebo. On je preneo svoje prevare i svoja zlodela i na Zemlju. Ono što zaista iznenađuje jeste lakoća s kojom je izopačio očigledne istine Božje Reči i učinio da milioni poveruju u neistine suprotne tim istinama.

Na primer, tekst u 1. Mojsijevoj je vrlo jasan: početak pripadnika ljudskog roda je u samom vrhu zemaljskog »lanca ishrane«. Bili su stvoreni, na samom početku, po »obličju Božjemu«. To obličje nije bilo nešto što se oblikovalo evolucijom u toku miliona godina prirodnim procesima. Evolucija, naprotiv, uči nešto sasvim suprotno – naime, da su ljudi otpočeli svoj razvoj na nekom vrlo niskom stepenu (kao mikrobi) i konačno, zahvaljujući surovom procesu nasilja i smrti, uspeali da se popnu do vrha lanca ishrane. Biblija, opet, govori da su ljudi započeli na samom vrhu, po obličju Božjem, a da su usled greha krenuli da se polako, ali neprestano spuštaju.

Ove sedmice, uz pomoć odevne simbolike koja se pojavljuje u 1. Mojsijevoj, razmotrićemo kako je to spuštanje započelo i kako izgleda jedino rešenje tog problema.

Prelistaj prva dva poglavlja 1. Knjige Mojsijeve. Pokušaj da zamisliš kako je izgledala Zemlja kada je izašla iz ruku svoga Stvoritelja kao svet nedirnut grehom. Na koje se izrazite načine naš svet sada razlikuje od onog kakav je bio u početku?

Adam i Eva bili su smešteni u svet koji mi ni u svojim najmaštovitijim snovima ne bismo uspeli da zamislimo – zadivljujući dom u prekrasnom vrtu sa životinjama i drugim stvorenjima kao vernim prijateljima. Oni su uživali u spektakularnim prizorima, mirišljavim cvetovima, pticama i životinjama, u Božjoj ljubavi i u međusobnoj ljubavi stvorenih bića. Nisu želeli ništa više, niti im je bilo šta drugo trebalo, bavili su se samo obrađivanjem vrta, kako im je naložio njihov Stvoritelj. Svakako da su Adam i Eva nestrpljivo očekivali posete svoga Gospoda da zajedno šetaju vrtom i neposredno komuniciraju s Njim. Znali su da ih On voli i uzvraćali su Mu ljubavlju koja se povećavala svakog novog dana.

Veza između Adama i Eve i njihovog Stvoritelja i Učitelja razvijala se i rasla prilikom tih svakodnevnih susreta, u svetu koji nije poznavao greh i raspadanje i uništenje koje greh uvek donosi. Kako bismo i mi mogli da uspostavimo sličan odnos sa svojim Stvoriteljem, ali sada u jednom svetu koji je iskvaren grehom? Vidi 2. Timotiju 3,16.17; Luka 21,36; Matej 6,25-34; Jovan 17,3.

Adam i Eva su vodili razgovore sa svojim Gospodom licem k licu, bila je to prednost koju mi danas više ne uživamo. Međutim, ipak imamo preimućstvo da živimo životom u stalnoj vezi sa istim Bogom koji se sretao sa Adamom i Evom. Svakako, greh nam je zakrčio put, ali, zahvaljujući Isusu Hristu, koji je povezo Nebo i Zemlju vezama koje se nikada neće prekinuti, otvoren nam je put da živimo u što je moguće bliskijoj i užoj zajednici sa svojim Stvoriteljem.

RAZMISLI: U kojoj meri si uspeo da uspostaviš tesnu zajednicu sa Bogom? Dok razmišljaš o svom odgovoru, postavi sebi pitanje: šta ja činim da ojačam tu zajednicu, a šta da je oslabim i prekinem? Koje odluke moram da donesem ako želim da se približim svome Gospodu?

NEODEVENI, ALI NE I POSTIĐENI

Vrlo je teško za nas – jer su nam shvatanja o svetu, o stvarnosti, o svemu, izopačena i obojena grehom – da zamislimo moralno stanje Adama i Eve. To su bile osobe koje nisu poznavale bol, patnju, prevare, izdaju, smrt, gubitak i stid, a posebno seksualni stid (koji je danas, možda, najčešća vrsta stida u svetu koji je ogrezao u posledicama greha).

Koju vrstu tesnog odnosa i bliskosti između Adama i Eve otkrivaju prva poglavlja 1. Mojsijeve knjige? 1. Mojsijeva 2,20-25.

Kao »jedno telo« (1. Mojsijeva 2,24), Adam i Eva su bili bliski, ne samo Bogu, već i jedno drugome. Tekst u Bibliji je vrlo jasan, vrlo razumljiv: Adam i Eva su bili neodeveni i nisu se stideli jedno drugoga (1. Mojsijeva 2,25). Kakve li čistote i nevinosti!

»Bezgrešni par nije nosio nikakvu veštačku odeću; bili su odeveni u pokrivalo svetlosti i slave, kakvo nose i anđeli. Sve dok su živeli u poslušnosti Bogu, ovo ruho svetlosti je nastavljalo da ih obavija.« (E.G. Vajt, *Stvaranje - patrijarsi i proroci*, str. 32)

Kako je tačno izgledala ta svetlost, kako je delovala, kakva je bila njena svrha, nije nam rečeno. Samo to da su čak i uprkos njoj bili opisani kao »neodeveni«. Činjenica da se nisu stideli morala je značiti da to pokrivalo svetlosti nije potpuno skrivalo njihovu neodevenost, ali to u ovoj bezgrešnoj sredini nije bilo važno, jer ni stid još nije postojao.

U izvesnom smislu, naglašavanje neodevenosti izgleda otkriva onu vrstu fizičke bliskosti koju je uživao bezgrešni par. Postojala je atmosfera otvorenosti, poštenja i nevinosti oko njih i sve što su činili omogućavalo je upravo takvo stanje. Oni su živeli u savršenoj nedužnosti, otvorenosti i slobodi međusobno i prema Bogu. Bilo je to, uostalom, stanje koje je Bog želeo i odredio.

RAZMISLI: Koliko otvorenost i bliskost obeležavaju tvoj život? Ili, stalno nešto sakrivaš, stalno se zaogrčeš nekim pokrivalom koje ne dozvoljava da se vidi ono što se stvarno događa? (Vidi Matej 10,26) Ako je tako, koje aspekte svog života moraš početi da menjaš?

Prošle sedmice biblijska pouka je govorila o ključnoj istini: o slobodi koju Bog daje svakom moralnom biću. Bez te slobode, ljudi bi možda bili u stanju da čine »moralne« poteze na isti način na koji kućni alarm koji štiti ljude od zločina postupa »moralno«, a opet, ko bi ponašanje kućnog alarma mogao da proglaši »moralnim«? Na isti način, bića koja nemaju slobodu izbora i koja moraju da čine samo ono što je »pravo«, nisu »moralna« bića u pravom smislu te reči. Samo slobodna bića mogu da budu i moralna!

Adam i Eva bili su podvrgnuti jednostavnoj probi da bi se ustanovilo da li će – u svojoj slobodi – biti poslušni Bogu. Bilo je to, u izvesnom smislu, vreme probe za ova slobodna bića. Sloboda znači upravo to, slobodu, i oni su morali da pokažu da će činiti ono što je pravo, služeći se slobodom izbora koja im je bila garantovana.

Kako se opisuje proba, odnosno ispit koji je morao da položi Adam (a zajedno s njim i Eva)? Razmisli o okruženju u kome je ta proba bila izvršena. Zašto je upravo to okruženje doprinelo da njihov prestup postane još teži? 1. Mojsijeva 2,15-17.

Razmotri pažljivo reči koje je Sotona uputio Evi. Koju je neugodnu istinu pomešao sa svim svojim lažima? 1. Mojsijeva 3,1-4

Zanimljivo je napomenuti da je drvo istovremeno bilo i »dobro i zlo«. Bog, očigledno, nije hteo da Adamu i Evi uskrati dobro. I zaista, celi svet koji je Bog stvorio, uključujući i njih, bio je »veoma dobar« (1. Moj. 1,31). U stvari, Bog je želeo da ih poštedi upoznavanja sa zlom.

I to nije bilo teško razumeti, zar ne? Čak i u našem grešnom svetu, koji roditelj ne bi pozeleo da poštedi svoga sina ili svoju ćerku upoznavanja sa zlom? Koliko je, onda, i sam Bog želeo da zaštiti Adama i Evu od svakog zla, od poznavanja zla, od saznanja o jedinjoj pojavi koja bi mogla učiniti da izgube svoje pokrivalo svetlosti i da spoznaju stid, patnje i smrt?

RAZMISLI: Zlo ne dolazi uvek potpuno otvoreno, ne dolazi tako da se odmah može prepoznati i otkriti kao zlo. Postoje, dakle, vrlo podmukla i prikrivena ispoljavanja zla. Kako bismo mogli naučiti da prepoznamo i one oblike zla koji se inače teško prepoznaju i da se zaštitimo od njih?

Kao što svi dobro znamo, Adam i Eva su pali na ispitu, iako je bio tako jednostavan i lak. Nazvati rezultate tragičnima, naravno, bilo bi najveće ublažavanje u ljudskoj istoriji. Tragično jedva da može da opiše užasne rezultate neposlušnosti naših praroditelja.

Šta se posle pada prvo dogodilo Adamu i Evi – tačno onako kako je to Sotona najavio – i šta je to značilo? Na koji način je to nagovestilo ostale posledice njihovog prestupa? 1. Moj. 3,6-11

Njihove oči su se otvorile, upravo onako kao što je to Sotona najavio, samo što su sada svet oko sebe i stvarnost gledali drugačije nego ranije. U svim ovim stihovima ponovo se pojavljuje podsećanje na njihovu neodevenost. To je sada postalo najvažnija tema. Njihovo gubljenje nevinosti, njihov prestup, i njihov novi odnos prema Bogu i jednog prema drugome - sve se to iskazivalo temom o njihovom saznanju da su neodeveni.

Zapazite i pitanje koje im je Gospod uputio: »Ko vam je rekao da ste neodeveni?« To znači da su u svojoj nevinosti bili potpuno nesvesni činjenice da su neodeveni, da im je to izgledalo potpuno prirodno, da tom svom stanju nisu pridavali nikakvu važnost niti su o njemu razmišljali. Ali sada, nisu samo razmišljali o tome već su bili duboko postićeni i smeteni.

U čemu je značenje Adamove i Evine reakcije na sopstvenu nagost?

Zamislite Adama i Evu kako se kriju iza nekog grmlja, gledajući jedno drugo širom otvorenih usta, dok pokušavaju da se pokriju pred Gospodom. Tražeći neku mogućnost odevanja, izgleda da su odlučili da je lišće smokve najbolje rešenje. Prema tome, ovde imamo prvu pouku o spasenju delima, ljudskom pokušaju da reši problem greha svojim planovima i delima. Iako nam njihovi pokušaji izgledaju patetični, oni nisu ništa patetičniji od naših pokušaja danas.

ŽIVOTINJSKA KOŽA

»I načini Gospod Bog Adamu i ženi njegovoj haljine od kože i obuče ih u njih« (1. Mojsijeva 3,21).

Juče smo razmatrali Adamovu i Evinu reakciju na sopstveni greh, a danas ćemo proučavati Gospodnju. U prethodnom tekstu imamo, na izvestan način, simbolički izraženu evanđeosku poruku.

Prvo, može se jasno videti da Adamova i Evina odeća od lišća smokve nije bila dovoljno dobra. Da je bila, ne bi bilo nikakve potrebe da se ubijaju nevine životinje kako bi se odenuo grešni ljudski par. Na isti način, svi naši napori da držimo zakon ostaju nedovoljni da nam osiguraju spasenje. Kada bi bilo dovoljno da se sami potrudimo oko svog spasenja, onda Hristos ne bi imao potrebe da umre za nas. I baš kao što bi lišće smokve bilo jeftinije i manje bolno rešenje od smrti nevinih životinja, tako bi i naša dela predstavljala jeftinije i manje bolno rešenje od Isusove smrti. U oba slučaja, naša dela, lišće smokve, nisu dovoljna; i zato je Isus morao da umre za nas; zato je nevinna životinja morala da bude zaklana. Nije bilo nikakvog drugog načina (Galatima 3,21; Rim. 3,21-28).

Drugo, u čemu je osnovna razlika između lišća smokve i životinjskih koža? Šta je neodvojivo vezano uz drugo, a nema nikakve veze s prvim? Naravno, odgovor je krv! Već samo to je dovoljno da nam kaže kako je izgledala evanđeoska poruka u 1. Mojsijevoj 3,15 (vidi i 3. Mojsijeva 17,11; Otkrivenje 12,11; 1. Petrova 1,18.19; Jevrejima 9,22).

Treće, možda je najvažniji poslednji deo teksta gde stoji da ih On »obuče u njih« (1. Mojsijeva 3,21). Jevrejski tekst je jasan: upravo je Gospod obukao Adama i Evu u životinjske kože. Bilo je to Njegovo delo, to je On učinio za njih; On sam je pokrio sramotu njihove nagosti. I kao što smo videli juče, neposredne posledice njihovog prestupa pokazale su se u njihovoj neodevenosti; sada, međutim, sam Bog rešava problem time što ih odeva, što na njih stavlja pokrivalo načinjeno od nevinih životinja koje su morale da izgube život. Tekst kaže da ih je samo »koža« pokrivala, ali ne kaže čija je ona bila. Svakako da neće biti suviše teško pogoditi šta je bilo u pitanju (vidi 1. Mojsijeva 22,8; Jovan 1,36; 3,16).

Prema tome, od samog početka, Gospod je otkrio plan spasenja. Ma koliko bio strašan greh Adama i Eve, nije bio veći od Božje blagodati da ih spase od greha, što nikada ne smemo zaboraviti.

RAZMISLI: Razmisli o prekrasnom obećanju o spasenju verom u Isusa. Razmisli o tome da se naše spasenje nalazi u onome što je On učinio za nas, a ne u onome što bismo mi mogli da učinimo za sebe. Kako bismo mogli naučiti da obećanje jevanđelja o Hristovoj pravednosti kao o našem ruhu učinimo središtem svog života i hodanja za Isusom Hristom?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Patrijarsi i proroci* od Elen G. Vajt čitaj poglavlja pod naslovom »Stvaranje«, »Kušanje i pad« i »Plan otkupljenja«.

»Belu odeću nedužnosti nosili su naši praroditelji kada ih je Bog smestio u sveti Edem... Čovek ništa ne može izmisliti da nadomesti svoje izgubljeno ruho nevinosti... Samo pokrivalo koje je Hristos lično obezbedio može učiniti da budemo u stanju da se pojavimo u Božjoj prisutnosti. To pokrivalo, ruho Njegove pravednosti, Hristos će staviti na svaku pokajničku, vernu dušu... Ovo ruho, izatkano na nebeskom razboju, nema u sebi nijednu nit koju su ljudi zasnovali. Hristos je u svojoj ljudskosti izgradio savršen karakter i taj karakter nudi da usadi i u nas.« (EGW, Maranatha, p. 78)

»Gospod Isus Hristos je pripremio pokrivalo, ruho svoje pravednosti, koje će staviti na svaku pokajničku, vernu dušu koja to u veri poželi... I onda, kada Gospod bude pogledao grešnika koji veruje, videće, ne lišće smokve koje ga pokriva, već svoje ruho pravednosti...« (EGW, Advent Review and Sabbath Herald, 15. novembar 1898)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Pročitaj tekst u 1. Mojsijevoj 3,6! Koje je pristupe Evinoj duši Sotona iskoristio da bi je naveo na greh? Kako te iste pristupe i danas koristi da bi se približio nama?
2. Zašto tema o neodevenosti zauzima glavno mesto u biblijskom izveštaju o događajima u Edemu? Šta bismo još mogli uzeti u razmatranje da bismo bolje razumeli šta se tamo događalo?
3. Pročitaj dva citata iz spisa Duha proroštva u delu pouke za petak. Na koji način se prekrasna istina jevanđelja otkrila u tim rečima?
4. Pročitaj tekst u Jevrejima 5,14: »A savršenih je tvrda hrana, koji imaju osećanja dugim učenjem obučena za razlikovanje i dobra i zla.« Pozabavite se malo dublje celim pitanjem zla! Šta mislimo kada kažemo »zlo«? Da li je to nešto što je uvek apsolutno i nepromenljivo? Ili je zlo relativan pojam, tako da ono što jedna kultura smatra zlom, druga kultura može proglasiti dobrim, ili, da ono što se nekada smatralo zlim sada to više nije? Koliko sama kultura utiče na naša shvatanja o tome šta jeste, a šta nije zlo? Kako bismo mogli izaći iz okvira sopstvene kulture i tako omogućiti sebi da tačno znamo šta je dobro a šta je zlo? Kako bi trebalo da razumemo reči koje je zapisao prorok Isaija: »Teško onima koji zlo zovu dobrim, a dobro zlim, koji prave od mraka svetlost, i od svetlosti mrak, koji prave od gorkoga slatko i od slatkoga gorko« (Isaija 5,20).

RAZNOBOJNI OGRTAČ

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: 1. Mojsijeva 29,21-30; 24; 34; 37; 42,13; 1. Korinćanima 9,24-26.

Tekst za pamćenje: »A Izrailj ljubljaše Josifa najvećma između svih sinova svojih, jer mu se rodio pod starost; i načini mu šarenu haljinu« (1. Mojsijeva 37,3).

Početak cele ove priče treba potražiti u 1. Mojsijevoj 29, gde se govori o Jakovu, o njegovim ženama i njegovim inočama. Jedan otac, četiri majke i oko dvanaestoro dece - ne morate biti prorok pa da unapred pogodite koliko će nefunkcionalna i razjedinjena biti ova porodica.

Koliko bi bolje bilo da je Jakov sledio najraniji, prvobitni primer iz Edema: jedan muž, jedna žena. Tačka! To je bio idealan uzor za sve domove i za sva vremena.

Ali, kao što smo već videli, Bog nas je stvorio kao slobodna bića, a u tu slobodu je uključeno i pravo da izaberemo zlo. Kad govorimo o greškama koje je Jakov učinio, poznati »raznobojni ogrtač« možda simbolički pokazuje kako jedna greška može da vodi u drugu i ponovo u još jednu, sa posledicama koje daleko nadmašuju sve što smo mogli da zamislimo.

Koliko bi bilo bolje, kada bismo greh iskorenili dok je još u začetku, umesto da čekamo da se razvije i uništi i nas i one koje volimo.

NASTAJANJE PORODIČNE KATASTROFE

Život, kao što svi znamo, ne dolazi nam odvojeno, u posebnim i odvojenim kategorijama i sekcijama. Sve u njemu utiče na sve ostalo. U stvari, Ajnštajnova teorija sveopšte relativnosti nas uči da sva materija u svemiru gravitacijski privlači svu ostalu materiju. To znači, vaše telo gravitacijski privlači ne samo materiju u svojoj blizini već i Sunce i sve ostalo u stvorenom svetu blizu i daleko.

Naravno, nama nije potrebna lekcija iz fizike da shvatimo stvarnost činjenice da dela i potezi jedne osobe mogu radikalno pa i tragično da utiču na druge, čak i posle nekoliko naraštaja. Ko smo, gde smo, zašto smo ono što smo – sve je to u nekoj meri određeno potezima drugih koji su potpuno izvan naše kontrole. I zato, koliko pažljivi moramo biti kada nešto govorimo ili činimo, jer ko zna kakve sve posledice, kratkoročne i dugoročne, na dobro ili na zlo, naša dela i reči mogu imati na druge?

Uzmimo Jakovljević slučaj. Kakvu vrstu porodice je on stvorio? Koje pouke možemo izvući iz činjenice da usaglašavanje sa običajima i navikama sveta oko nas, posebno kada se oni suprote načelima istine, skoro uvek dovodi do katastrofe? 1. Moj. 24; 29,21-30

»Jakovljević greh i niz događaja do kojih je doveo, imali su svoj neizbežni uticaj na zlo – uticaj koji je pokazao svoje gorke plodove u karakteru i životu njegovih sinova. Kada su ti sinovi dorasli do muževnog doba, pokazali su ozbiljne nedostatke. Posledice poligamije osetile su se u celom domu. To strašno zlo je sklono da učini da presuše istinski izvori ljubavi a njegov uticaj slabi i najsvetije veze. Ljubomora mnogih majki zagorčala je porodične odnose, deca su odrasla boreći se međusobno za prevlast i odbojna prema svakoj kontroli, a očev život je bivao pomućen zabrinutošću i bolom.« (E. G. Vajt, *Stvaranje - patrijarsi i proroci*, str. 182)

RAZMISLI: Koja si shvatanja i opredeljenja nasledio od svojih roditelja ili okoline, shvatanja i opredeljenja na koja nisi mogao da utičeš ili da ih menjaš? Svakako da je toga bilo mnogo, zar ne? Upravo sada, razmisli o nekim važnim odlukama koje se spremaš da doneseš. Upitaj samoga sebe kako će te odluke uticati na život i budućnost drugih, i da li je to upravo ono što želiš da se dogodi?

Rođačko suparništvo, čak i u najtradicionalnijem domu, može da bude veoma surovo. Međutim, u Jakovljevoj porodičnoj mešavini, ono se pretvorilo u ogorčenu borbu, jer je u njemu bilo sastojaka kao što su mržnja i ljubomora i oholost i davanje prednosti jednom na uštrb drugih, što je na kraju krajeva moralo dovesti do katastrofe.

Za početak, Josifova braća nisu spadala među najprijatnije pripadnike ljudskog roda, zar ne?

Šta nam 1. Mojsijeva otkriva o karakteru Josifove braće i o njegovom karakteru? 1. Mojsijeva 34.

Osim toga, tu je bilo i pitanje Josifovih snova (1. Mojsijeva 37,5-11) u kojima se cela porodica ponizno klanja pred njime. Ako su braća pre toga gajila odbojnost prema njemu, ovi snovi su morali samo povećati njihovu mržnju. U stvari, upravo to nam i kaže tekst u 1. Mojsijevoj 37,8. Međutim, bilo je tu i mnogo više razloga.

Kako su Josifovi negativni izveštaji o braći uticali na odnose u toj porodici? U kojoj meri su pogoršali odnose između njega i njegove braće? 1. Mojsijeva 37,2.

Niko ne voli ogovaranje. Bez obzira koliko je loše bilo ponašanje braće, svakako da nisu mogli da cene Josifovu naviku da glasove o tome prenosi svom i njihovom ocu. Iako tekst ne navodi tačno šta su braća činila, uzimajući u obzir njihovo ponašanje u prošlosti, svakako da se radilo o nečem što se moralo sprečiti pre nego što nanese još više sramote i njima i celoj Jakovljevoj porodici.

Konačno, najveći problem je bio u tome, kako to naglašava i Biblija, što »Izrailj ljubljše Josifa najvećma između svih sinova svojih« (1. Mojsijeva 37,3). Braća nisu bila glupa i svakako da su odmah prozrela ponašanje svoga oca, te je stanje moglo postati samo gore.

Prema tome, ma koliko neoprostivo bilo ponašanje braće prema Josifu, pozadina nam pomaže da bolje shvatimo kako je došlo to svega toga.

RAZMISLI: Svi mi, u izvesnoj meri, nalazimo se u okovima svojih okolnosti. Događa se mnogo toga na šta ne možemo da utičemo. Ali, uvek treba da sebi postavljamo pitanje: kako ja reagujem na okolnosti u kojima živim? Da li okolnosti određuju moje ponašanje u tolikoj meri da zaboravljam na načela, ili dozvoljavam načelima da me vode kroz moje okolnosti?

ŠARENI OGRTAČ

Loš karakter Josifove braće još se više ističe kada se uporedi s njegovim karakterom.

»Međutim, bio je tu i jedan koji je imao potpuno drugačiji karakter – stariji Rahiljin sin Josif, čija je retka spoljašnja lepota čini se samo odražavala unutrašnju lepotu njegovog uma i srca. Neporočan, živahan i radostan, momčić je davao dokaze i o svojoj moralnoj ozbiljnosti i čvrstini. Slušao je savete svoga oca i uživao da bude poslušan Bogu. Vrline kojima se kasnije isticao u Egiptu – ljubaznost, vernost, istinoljubivost – već su se pokazivale u njegovom svakodnevnom životu. Pošto mu je majka bila umrla, njegova ljubav usmerila se prema ocu, pa je Jakovljevo srce bilo vezano uz to dete njegove starosti. On 'ljubljaše Josifa najvećma između svih sinova svojih« (E. G. Vajt, *Stvaranje - patrijarsi i proroci*, str. 182.183).

**Kako je Jakovljevo ponašanje, ukazivanje prednosti Josifu i zanemari-
vanje prava ostale dece, pogoršalo stanje u domu? 1. Mojsijeva 37,3.4.**

Skupoceni ogrtač, koji je Josif dobio od svoga oca, prekrasno izatkan u raznim bojama, svakako da je bio lepši od ogrtača njegove braće i predstavljao odevni predmet koji se nosio samo u višim krugovima i u posebnim prilikama. Braća su svakako pretpostavila da će otac ovom sinu ukazivati i druge počasti, i da će mu, možda, dati i pravo prvenastva. Na osnovu tog prava Josif je mogao naslediti veći deo nasleđstva u odnosu na ostalu braću. Bez obzira šta je otac mislio kada je Josifu darovao šareni ogrtač, a mogao je to biti i samo dokaz očinske naklonosti i ništa više, bila je to velika greška, jer je raspalila plamen mržnje u srcu braće.

U određenom smislu, ogrtač je simbolički predstavljao svetovne počasti, zemaljski položaj – zemaljski i, prema tome, prolazan i zanemarljiv, na kraju krajeva. Međutim, zapisujući ovaj događaj Mojsije je ogrtač stavio u kontekst Jakovljeve nejednako rasporedene ljubavi, naglašavajući da je voleo Josifa daleko više od sve njegove braće, i u kontekst njihove mržnje prema njemu i svih događaja koji su iz toga proistekli.

RAZMISLI: Da li ti je ikada bila ukazana svetovna počast? Koliko si se ugodno osećao u tom trenutku? Koliko je vremena prošlo dok se oduševljenje nije stišalo, dok se osećanje zadovoljstva nije izgubilo i dok ti počast više nije značila skoro ništa? Koju pouku treba da izvučemo iz svega toga? (Vidi 1. Korinćanima 9,24-26)

Koju veliku razliku između dobra i zla, između nedužnosti i izdaje naglašava Mojsije kada opisuje šta se događalo između Josifa i njegove braće? 1. Mojsijeva 37,12-25

Ne samo da su braća unapred planirala Josifovu smrt već i kako će se ponašati pred ožalošćenim ocem: »O, oče, tako nam je žao, ali pronašli smo ovaj šareni ogrtač. Vidi da nije Josifov! Ako jeste, onda ga je sigurno ras-trgla neka divlja zver!« Teško je i zamisliti kako ljudi mogu da budu tako puni mržnje prema nekome, u ovom slučaju prema svome bratu, i da bi mogli tako nešto da učine!

Šta su braća htela da pokažu kada su Josifu skinula njegov šareni ogrtač? 1. Mojsijeva 37,23.

Prvo o čemu su braća razgovarala kada su Josifa videla izdaleka bili su njegovi snovi, koji su doprinedli da se njihova mržnja prema njemu ras-plamsa. Sada će se, jednom zauvek, braća postarati da se ti snovi ne ostvare! Zanimljivo je napomenuti da je njihov prvi neprijateljski potez protiv Josifa bio skidanje šarenog ogrtača s njegovih pleća. Poslanica Jevrejima objašnjava da se njihov razgovor ticao omrznutog ogrtača, onoga koji mu je otac u svojoj ljubavi poklonio. Tekst naglašava da se ogrtač nalazio »na njemu«. Pored svega što se događalo, već je i samo njegovo približavanje logoru sa omrznutim ogrtačem na ramenima moralo razbuktati njihov gnev.

Ovde vidimo da braća pokušavaju da uklone sve ono što ih je navodilo na mržnju i gnev. Ogrtač je predstavljao sve što nisu mogli da podnesu kod svoga brata, sve dobro što je imao u svom karakteru i sve zlo što su gajili u svome. Verovatno su s velikom radošću, veseljem i zadovoljstvom skinuli s njega ogrtač. A onda, odjednom bez tog skupog ogrtača, koji je simbolički predstavljao njegovu nadmoćnost nad njima, Josif je stajao bespomoćan kao dete pred onima koji će se, u skladu s njegovim snovima, jednoga dana ponizno pokloniti pred njim.

RAZMISLI: Koliko su nerazumni bili potezi braće kada su popustili svojim osećanjima! Da li često i mi dozvoljavamo svojim osećanjima da nas navedu na nerazumne postupke? Kako da naučimo da vladamo svojim osećanjima? Kako da ih potčinimo Božjoj sili i tako uštedimo sebi, a često i drugima, strašne posledice dela koja smo učinili pod uticajem svojih osećanja i nagona?

»VIDI JE LI TO HALJINA SINA TVOJEGA?«

»Tada uzeše haljinu Josifovu i zaklavši jare zamočiše haljinu u krv, pa onda poslaše šarenu haljinu ocu njegovu poručivši: nađosmo ovu haljinu, vidi je li to haljina sina tvojega ili nije« (1. Mojsijeva 37,31.32).

Kako su, kao sinovi oca punog ljubavi, mogli da padnu tako nisko i da mu pošalju ogrtač koji je poklonio voljenom sinu, sada namočen u krv, i tražiti od njega da ga prepozna? Možda se čak ni dan pre zločina ništa slično tome nije pojavilo u njihovim mislima. Međutim, kada jednom krenemo putem zla i greha, niko više ne zna kuda će nas on odvesti.

Šta je pokazivao jezik kojim su se braća služila pred ocem? 1. Mojsijeva 37,26-36

Zapazite da se pitanje braće nije odnosilo na »ogrtač našeg brata« nego na »ogrtač tvojega sina«. Njihova otvrdnulost, neosetljivost zaista je iznenađujuća. Ipak, možda je to bio samo deo nesvesnog odbrambenog mehanizma. Nije to bio »ogrtač našega brata« koji su pronašli, već »ogrtač tvojega sina« – način da se u mislima ograniči veličina krivice za zlo koje su učinili.

Prema tome, ogrtač je imao važnu ulogu i u početku i na kraju procesa. Taj simbol odnosa između Jakova i Josifa bio je sada namočen krvlju, simbolom Josifovog »odlaska« i, kako su oni pretpostavljali, kraj Josifa i sve te mržnje prema njemu. Nema nikakve sumnje da su braća ovim delom rešila jedan svoj problem, ali i da su izazvala mnoštvo drugih. Svakako da ih je uznemiravala tuga njihovog oca. Gledajući iz dana u dan Jakova kako plače, mora da su se borili s teretom krivice i kajanja.

Šta Mojsije beleži o dugotrajnom uticaju koji je zlodelo braće imalo na njih same i na druge? 1. Mojsijeva 42,13.21-23.32; 44,28

Na kraju je Gospod zlo koje su braća učinila izveo na dobro, ali ih to nikako nije moglo opravdati. Koliko god su njihova dela bila teška i za osudu, cela priča treba da nas podseti da nam se greh vrlo brzo i vrlo lako može oteti iz ruku, zaslepiti nas i navesti da učinimo ono što vrlo često može da prouzrokuje teške tragedije i nanese mnogo bola nedužnim ljudima.

ZA DALJE PROUČAVANJE

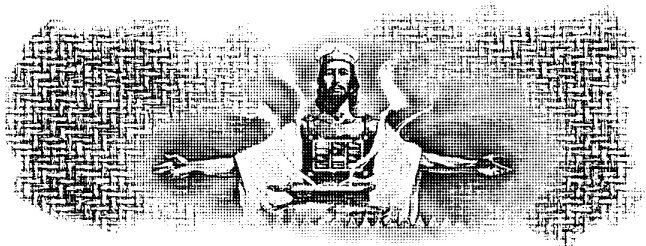
U knjizi *Patrijarsi i proroci* pročitaj poglavlja pod naslovom »Povratak u Hanan«, »Josif u Egiptu« i »Josif i njegova braća«.

»Josif je, ne slutivši šta će ga zadesiti, pristupio svojoj braći radosna srca da ih pozdravi posle dugog, zamornog putovanja. Njegova braća su ga grubo odbacila. On im je saopštio svrhu svoga dolaska, ali mu oni ništa nisu odgovorili, tako da se Josif uplašio od njihovih gnevnihi pogleda... Optužili su ga za licemerstvo. I dok su tako izražavali svoju zavist, Sotona je upravljao njihovim mislima te nisu osećali nikakvog sažaljenja, nikakve ljubavi prema svome bratu. Skinuli su mu njegov šareni ogrtač koji je nosio, ogrtač koji je predstavljao zalag očeve ljubavi prema njemu, i koji je rasplamsao njihova zavidljiva osećanja.« (E. G. White, *The Spirit of Prophecy*, vol. 1, str. 128.129)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Koje biste još vrste »šarenih ogrtača« mogli da navedete? Koja su to svetovna blaga za kojima težimo i koja nam se mogu oduzeti ili natopiti krvlju? Koje vrste svetovnih počasti naizgled tako mnogo znače, dok zapravo ne vrede ništa?
2. Razmislite o kontekstu biblijske pouke za ovu sedmicu i onda pročitajte tekst u 1. Mojsijevoj 45,22. Kakva ironija se krije u tom događaju?
3. Ljudi su često upoređivali Josifa sa Hristom. Prouči još jednom priču o Josifu i pronađi sličnosti između Hrista i Josifa. Razmenite o tome mišljenja u razredu.
4. Postoji zaista vrlo malo sumnje da su se braća gorko kajala zbog svog zločina. Mi ne znamo šta je otac učinio sa okrvavljenim ogrtačem. Možda ga je sačuvao kao uspomenu na svog voljenog sina. Zamislite kako su se braća morala osećati svaki put kada bi morala da gledaju dokaz svoje izdaje, nekada dokaz svoje ljubomore, a sada i dokaz svoje krivice. Kako da naučimo da mislimo pre nego što nešto učinimo, i da nikada ne delujemo prenačljeno? Koliko bi drukčije mogla da glasi ova priča da su braća poznavala Gospoda kome je služio njihov otac? Da su braća naučila kako da se mole, kako da umiru sebi, kako da se predaju Bogu u veri i poslušnosti, ništa od toga ne bi se dogodilo, tako mnogo bola i patnji bilo bi izbegnuto. Kako da naučimo da ne padnemo u istu zamku u koju su upali ti ljudi?

SVEŠTENIČKA ODEĆA BLAGODATI

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: 2. Mojsijeva 32,1-6; 3. Mojsijeva 21,7-24; 22,1-8; 2. Mojsijeva 28; Otkrivenje 21,12-14; Jevrejima 4,14.15.

Tekst za pamćenje: »A vi ste izabrani rod, carsko sveštenstvo, sveti narod, narod dobitka, da objavite dobrodetelji onoga koji vas dozva iz tame k čudnome videlu svome« (1. Petrova 2,9).

Jedna od velikih tema protestantske reformacije jeste »sveštenstvo svih vernika«, ideja - nadahnuta posebno, ali ne i isključivo ovim tekstom – da svi hrišćani deluju kao »sveštenici« pred Gospodom i da im, zato što imaju Isusa, nisu potrebni zemaljski posrednici (kao u nekim drugim religijskim sistemima) između njih i Gospoda. »Jer je jedan Bog i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovek Hristos Isus« (1. Timotiju 2,5).

Posle života, smrti, uskrsnuća i prvosvešteničke posredničke Hristove službe, starozavetni sistem koji je sam Bog uspostavio našao je svoje ispunjenje u Hristu. Levitsko sveštenstvo je bilo zamenjeno i uspostavljen novi red, po kojem smo mi svi deo tog »carskog sveštenstva«.

U toku ove sedmice, dok budemo proučavali odeću koju su nosili sveštenici starog sistema, naučićemo ponešto o tome šta znači biti sveštenik novog sistema.

Isus je to rekao toliko jasno koliko se ljudskim jezikom može izraziti: »Kome je god mnogo dano, mnogo će se iskati od njega; a kome predadoše najviše, najviše će iskati od njega« (Luka 12,48). Ovo je snažno načelo, i mi bismo kao adventisti sedmog dana sa svim što nam je bilo dato (a dato nam je zaista mnogo) dobro učinili kada bismo o njemu ozbiljno porazmislili. Samo uporedite neke istine koje su nam otkrivene s doktrinama nekih drugih (večne muke u paklu, subota promenjena u nedelju, 144 hiljade jevrejskih devojaka koje će propovedati jevandlje u vreme kada Crkva bude skrivena u toku vladavine antihrista) da bismo razumeli blago koje nam je povereno. Upravo je zbog ovog načela Aronov greh prilikom podizanja zlatnog teleta bio još teži.

**Koji mogući izgovor je Aron mogao da pruži zato što je učestvovao u tom očiglednom otpadu prilikom podizanja zlatnog teleta u pustinji?
2. Mojsijeva 32,1-6.**

Već je sam otpad naroda bio dovoljno mučan, ali činjenica da je i Aron pristao na to čini da sve deluje nezamislivo. Razmislite o svim prednostima koje su bile ukazane Aronu. Aron je bio tu od samog početka, zajedno s Mojsijem (2. Mojsijeva 4,27-30). Služio je kao Mojsijev govornik pred Faraonom (2. Mojsijeva 7,1). Aron je bacio štap koji se pretvorio u zmiju (2. Mojsijeva 7,10). Aron je udario vodu koja se pretvorila u krv (2. Mojsijeva 7,20). Aron je bio član male grupe izabranih koja je izašla pred Gospoda na poseban način (2. Mojsijeva 24,9.10). Ukratko, tom čoveku su bile ukazane prednosti koje su uživali samo retki ljudi u toku istorije, a ipak, kada je bio stavljen na veliku probu, žalosno je podbacio.

Međutim, i ovde je ono što zadivljuje: Bog je ne samo oprostio Aronu njegov greh već je na kraju dozvolio tom čoveku da nosi svetu odeću zaveta kao prvi narodni poglavar sveštenečki, kao simbol prvosveštenečke službe samoga Isusa Hrista (Jevrejima 8,1). Drugim rečima, iako je Aron i sam bio kriv zbog strašnog greha, postao je primalac Božje otkupiteljske blagodati, blagodati tako velike da mu je ne samo oprostila već mu je dozvolila da obavlja svetu službu koja je po svojoj suštini služba Božje blagodati i milosti i oproštenja. I tako je Aronov život posebni primer milosti i otkupljenja koje je postalo svima dostupno u Isusu Hristu.

RAZMISLI: Da li si kada promašio, čak bedno promašio, da živiš u skladu s prednostima koje su ti bile darovane? Kako iz Aronovog primera možeš da stekneš nadu da još nije sve izgubljeno, uprkos svim tvojim pogreškama?

»A ti uzmi k sebi Arona, brata svojega, sa sinovima njegovim između sinova Izrailjevih da mi budu sveštenici, Aron i Nadav i Avijud i Eleazar i Itamar, sinovi Aronovi.« (2. Mojsijeva 28,1).

Levitsko sveštenstvo je bilo ustanovljeno za vreme lutanja sinova Izrailjevih pustinjom (vidi 1. Mojsijeva 14,18) i trebalo je da traje više od hiljadu i četiri stotine godina. Iako je zamisao o Gospodnjem sveštenstvu postojala već dugo vremena, uspostavljanje levitskog sveštenstva pružilo je jasniji pogled na njegovu ulogu.

Kao što smo juče videli, uprkos veličini njegovog greha, Arona je Gospod izabrao da postane prvi poglavar ovog novog sveštenstva. To pokazuje da sveštenik treba da bude sposoban da uspostavi vezu s narodom koga predstavlja pred Bogom, jer je to bilo upravo ono što su sveštenici činili: delovali su kao predstavnici, posrednici između grešnog ljudskog roda i svetog Boga. Aron, kao grešno ljudsko biće, lako je mogao da uspostavi odnos s grešnim ljudskim bićima koje je trebalo da predstavlja. Kako bi on mogao da osuđuje druge zbog njihovog greha kad je i sam jedva izbegao osudu?

Istovremeno, sveštenstvo je bilo sveta čast, a sveštenici predstavnici svetosti i morala. Uostalom, sveštenici su stajali pred Gospodom umesto naroda. Morali su da budu »sveti«, inače, zašto bi i postojalo sveštenstvo? Morali su da budu drugačiji, ne na neki proizvoljan način (različiti samo da bi se razlikovali) već različiti u svetom smislu, u smislu koji bi ih – uprkos njihovoj bliskosti sa onima koje predstavljaju – izdvajao iz mnoštva kao celine.

Šta se između ostalog zahtevalo od sveštenika, i šta je to trebalo da predstavlja? 3. Mojsijeva 21,7-24; 22,1-8.

Koliko god je teško nama danas da shvatimo neke od tih odredaba, sama zamisao treba da bude jasna: sveštenstvo je moralo da bude nešto različito, sveto, posebno. Sveštenici su bili simbol Isusa, i njihov rad je morao da simbolički predstavlja, u »senkama« i slikama, ono što Isus čini za nas.

RAZMISLI: Treba li da se i mi razlikujemo od sveta oko nas? Ako treba, zašto i na koji način?

SVEŠTENIČKO RUHO

»A ovo su haljine što će načiniti: naprsnik i oplećak i plašt, košulja vezana, kapa i pojas. Te haljine svete neka naprave Aronu, bratu tvojemu, i sinovima njegovim, da mi budu sveštenici« (2. Moj. 28,4).

Dok budemo proučavali model zemaljskog svetilišta, treba da nam bude jasno da ništa nije bilo prepušteno slučaju. Bog je sveštenicima dao izričita uputstva o tome šta treba da bude učinjeno. To je bilo očigledno i kada se radilo o ruhu koje su sveštenici morali da nose. Sve je moralo da bude učinjeno u skladu s tačnim uputstvima.

Pročitaj u Bibliji uputstva o odeći koja se morala načiniti za Arona, vrhovnog sveštenika i za sveštenike uopšte. Ne upuštajući se u proučavanje složenih pojedinosti, koje duhovne pouke možemo izvući iz svega što je naređeno? 2. Mojsijeva 28.

»Plan odeće za sveštenike bio je pokazan Mojsiju na gori. Svaki deo odeće koju je morao da nosi vrhovni sveštenik, kao i način na koji je trebalo da bude načinjen, bio je tačno propisan. Ta odeća je bila posvećena najsvečanijoj nameni. Njome je bio predstavljen karakter velikog uzora, Isusa Hrista. Odeća je pokrivala sveštenika slavom i lepotom i činila da se istakne veličanstvenost njegove službe. Kada bi se odenuo tim ruhom, sveštenik se pojavljivao kao predstavnik Izrailja, pokazujući svojom odećom slavu koju je trebalo da Izrailj prikaže svetu kao Božji izabrani narod.« (EGW, The Youth's Instructor, 7. jun 1900)

U toku proteklih stoleća, mnogo se pisalo o pretpostavljenom značenju i simbolizmu svake boje i tkanja i kamena i lanca i svega ostalog. Bez obzira na pojedinačno značenje, sve zajedno je predstavljalo savršenstvo i svetost i lepotu i dostojanstvo »velikog antitipa« Isusa, našeg istinskog prvosveštenika koji služi u nebeskom Svetilištu (Jevrejima 8,1.2).

Zapazite, osim toga, u ovim tekstovima ideju da je sveštenik morao da nosi razne predmete (2. Mojsijeva 28,12.29.30.38.42). Naravno, to je jedna od ključnih ideja u celom planu spasenja, koji su sveštenici i Svetilište predstavljali: ideja o Isusu, našem Zameniku, koji nosi naše grehe i preuzima na sebe kaznu za njih. Sve je to bilo unapred simbolički predstavljeno preko službi u Svetilištu i preko odeće sveštenika, bogato ispunjene simbolikom koja se odnosi na karakter i posredničko delo Isusa u našu korist.

NAPRSNIK SUDSKI

Od svih predmeta koje su nosili sveštenici, »naprsnik sudski (2. Moj. 28,15) koji je nosio sam vrhovni sveštenik, bio je najsloženiji i najdoteraniji. Druga odeća je bila zamišljena kao neka vrsta pozadine tom svetom delu svešteničke opreme. Prilično veliki prostor, oko jedne trećine poglavlja (2. Moj. 28,15-30) posvećen je opisu izrade ovog svetog ukrasa. Već i to je trebalo da ukaže koliko je naprsnik bio od centralnog značaja u službi sveštenika u Svetilištu.

Kakvo značenje su imali razni dragulji na naprsniku? Šta je značilo da je sveštenik morao da »nosi imena sinova Izrailjevih na srcu svojemu« (2. Moj. 28,29)? Vidi i Otkrivenje 21,12-14.

Ovde se, na jedinstven način, opet srećemo sa temom o svešteniku, simbolu Isusa Hrista, koji nosi svoj narod. Jevrejska reč ovde za »nositi« u Starom zavetu je uobičajena za nošenje greha, za nešto što će sveštenik činiti kao deo svoje službe (3. Moj. 10,17; 2. Moj. 28,38; 4. Moj. 18,1.22). Ovde je, međutim, upotrebljena u kontekstu sveštenikovog »nošenja« imena Izrailja; iako je neposredni kontekst nešto drugačiji, osnovna ideja je i dalje prisutna: Božji narod mora da bude potpuno zavisan od Boga koji mu oprašta, koji ga održava, i koji mu nudi snagu da živi svetim životom kakav se zahteva od Božjeg naroda (Fil. 4,13).

Zapazimo, sem toga, gde sveštenik treba da nosi imena svoga naroda: na svom srcu! Tekst posebno naglašava to mesto, koje je u Bibliji, ali i u drugoj literaturi uobičajeni simbol Gospodnje ljubavi i nežnog staranja o svom narodu.

Druga značajna činjenica je da svako pleme ima drugačiji dragulj, sa drugačijim osobinama koje treba da izražavaju posebnost svakog plemena (vidi 1. Mojsijeva 49). Komentatori su u tome videli nastojanje da se ukaže na određene razlike, ne samo među plemenima, ne samo među apostolima (Otkrivenje 21,14) već i u Crkvi kao celini, koja je sačinjena od raznog »živog kamenja« (1. Petrova 2,5). Bez obzira koliko smo različiti po ličnosti, karakteru i sposobnostima, i dalje treba da budemo ujedinjeni pod blagodaću i vlašću našeg Prvosveštenika Isusa.

RAZMISLI: Na koje načine si ti lično osetio Božju ljubav? Kako ti je On pokazao da te drži blizu svog srca? Zašto je tako važno baviti se takvim iskustvima? Kako bi mogao da crpiš snagu iz njih, posebno u vreme nevolja i teškoća?

ISUS, NAŠ PRVOSVEŠTENIK

»Imamo, dakle, velikoga poglavara sveštencičkoga, koji je prošao nebesa, Isusa, sina Božjega, da se držimo priznanja. Jer nemamo poglavara sveštencičkoga koji ne može postradati s našim slabostima, nego koji je u svaćemu iskušán kao i mi, osim greha« (Jevrejima 4,14.15). Kakvu nadu i kakvo obećanje nalazimo u ova dva stiha koje možemo primeniti i na svoj život i na svoje vlastite borbe s iskušenjima?

Pošto Hristos sada boravi u nebeskom Svetilištu kao naš vrhovni sveštenik, On u izvesnom smislu nosi i naprsnik na svom srcu. A pošto »svagda živi... da može uvek spasti one koji kroza nj dolaze Bogu... da se može moliti za njih« (Jevrejima 7,25), i mi treba da nađemo utehu u saznanju da je naš vrhovni sveštenik dirnut našim problemima, patnjama i iskušenjima. Slično Aronu, i Isus je bio ljudsko biće, koje poznaje nevolje, probleme i iskušenja celog ljudskog roda; međutim, za razliku od Arona, Isus je bez greha, pa nam upravo Njegova bezgrešnost daje mogućnost da se uhvatimo za dva obećanja: (1) da ruho Njegove pravednosti verom može da postane i naše, pa tako znamo da stojimo savršeni pred Bogom; (2) da možemo dobiti snagu da savladamo iskušenja isto onako kao što je to Isus činio.

Na koja nas Božja obećanja podseća apostol Pavle u Poslanici Jevrejima? Kako se ta obećanja mogu ispuniti u našem životu? Jevrejima 8,10-13.

Ovde možemo sagledati šta znači imati spasenje u Isusu Hristu i biti pokriven Njegovom pravednošću. Kako je prekrasno obećanje da će Gospod biti »milostiv nepravdama njihovima i greha njihovih i bezakonja njihovih neće više spominjati« (Jevrejima 8,12). Ovde Pavle govori o onima koji su se verom predali Hristu i uhvatili se za Njegova zavetna obećanja, o onima kojima je Njegov zakon upisan u srce i koji su mu poslušni, ne zato da bi stekli spasenje, već zato što ga već imaju. Zaštićeni pokrivalom Njegove pravednosti oni sada oživljavaju tu pravednost u svom životu. I to je srž i suština celog Novog zaveta.

ZA DALJE PROUČAVANJE

Čitajte poglavlje pod naslovom »Svetilište i njegove službe« u knjizi *Patrijarsi i proroci*; poglavlje pod naslovom »Gospodnji vinograd« u knjizi *Pouke velikog Učitelja*; poglavlje pod naslovom »Uništeni zbog nedostatka znanja« u knjizi *Istorija proroka i careva*; poglavlja pod naslovom »Šta je svetilište« i »Božji narod izabavljen« u knjizi *Velika borba*. »The Sanctuary,« pp. 250–253, in *Early Writings*.

»Hristos je sveštenik pravog Svetilišta, vrhovni sveštenik svih koji veruju u Njega kao u svog Spasitelja, i Njegovu službu niko ne može da preuzme. On je vrhovni sveštenik Crkve...« (EGW, *That I May Know Him*, p. 74)

»Svakoga dana treba da pokazujemo veru; i ta vera svakodnevno treba da raste dok se ispoljava, dok shvatamo da nas je On ne samo otkupio već i voleo i oprao od naših greha u svojoj krvi, učinio nas carevima i sveštenicima Bogu i Ocu.« (EGW, *Sons and Daughters of God*, p. 287)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Pročitaj tekst u Otkrivenju 1,5.6, gde nam Isus opisuje svoju delatnost i onda nam daje ono što bismo mogli da nazovemo »željno očekivanim obećanjem«. Razgovarajte o tome šta znače u šestom stihu Njegove reči da nas je učinio carevima i sveštenicima koji će Mu većno služiti?
2. Prouči delove sveštenečke odeće opisane u 2. Mojsijevoj 28. Koje se duhovne pouke mogu naći u tim opisima?
3. Upućena nam je opomena da je za nas vrlo opasno ako tvrdimo da smo se odenuli odećom pravednosti, a ne živimo pravednim životom. Razgovarajte o načinima da se pravilno procene naše pobude i dela. Kako bismo mogli saznati da li smo se zaista odenuli u odeću Njegove pravednosti ili samo varamo sami sebe? Na koje načine bismo mogli da ustanovimo da li smo pokriveni ili u stvarnosti hodamo okolo u sramoti svoje neodevenosti?
4. Razgovarajte o ideji iz dela pouke za nedelju: o blagodati i oprostenu koje je dato Aronu. Taj čovek, koji je dobio vrlo visoke odgovornosti, propustio je da se pokaže dostojan poverenja i nastala je tragedija. A ipak, Aronu je kasnije poverena još veća odgovornost! Možemo li mi kao pojedinci i kao Crkva da naučimo nešto iz tog slučaja: kako da postupamo kada neko ko je dobio visoke odgovornosti ne ispuni očekivanja i pogreši? Kako da se ponašamo prema njemu?

OGRTAČI ILIJE I JELISIJA

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: 1. Carevima 19,1-19; 2. Samuilova 10,3,4; Jezekilj 16,15,16; 1. Carevima 21,21-29; 2. Carevima 2,1-18.

Tekst za pamćenje: »Jer žalost koja je po Bogu donosi za spasenje pokajanje, za koje se nigda ne kaje, a žalost ovoga sveta smrt donosi« (2. Korinćanima 7,10).

Samo su retke biblijske ličnosti imale tako raznolik život kao prorok Ilija. Kakve li neverovatne priče o veri, iskušenjima i o Božjoj nesavladivoj sili u ovome svetu!

Danas, u judaizmu u najmanju ruku, Ilija se vrlo visoko ceni. U stvari, judejska tradicija ga slavi više od, možda, bilo koje druge biblijske ličnosti.

Za vreme svake Pashe, na primer, posebna čaša se puni vinom i stavlja na trpezu. U toku same Pashe, vrata su stalno otvorena i sve je pripremljeno da pozdravi proroka Iliju kada uđe da iskapi svoj pehar. Kod obrezanja, jedna stolica, Ilijina stolica, stavlja se na stranu kao deo ceremonije. Osim toga, prilikom završetka Subote, Jevreji pevaju o Iliji, nadajući se da će doći »brzo, u naše dane... zajedno s Mesijom, sinom Davidovim, da nas otkupi«.

Jedan primer istaknute uloge koju je Ilija imao u shvatanjima Jevreja nalazi se u Jevandeljima, kada je Petar naglasio da su neki za Isusa mislili da je Ilija (Matej 16,14).

U toku ove sedmice proučavaćemo o Iliji i plaštu koji je nosio, i videti koje duhovne pouke možemo naći u njemu samom i u njegovom ogrtaču.

U Ilijinom životu, koji je zapisan u prvoj i drugoj Knjizi o carevima, ima trenutaka kada se hrabro suočavao s carevima i njihovim pretnjama da će mu oduzeti život. Međutim, zna se i za jedan značajan izuzetak, kada je on, uplašen pretnjama jedne nasilne carice, pobjegao da spase svoj život.

U 1. Carevima 18, Ilija je prizvao oganj s neba na brdu Karmilu, pobio Valove proroke i upozorio Ahava na kišu koja dolazi. Gospodnja sila se spustila na njega i pošto se opasao pojasom preko ogrtača, pretrčao je nekih 30 kilometara do Jezraela i stigao tamo pre Ahava.

Međutim, već u sledećem poglavlju taj isti čovek Božji pojavljuje se u potpuno drugačijem svetlu.

Kako je prorok Ilija pokazao da ljudi, bez obzira na svoj odnos s Bogom, bez obzira na svoje mnogobrojne pobjede iz prošlosti, nikada nisu sigurni da neće pokleknuti pod uticajem duševnih ili fizičkih problema? 1. Carevima 19,1-4

Ali Gospod, bez obzira na sve, nije odbacio Iliju, čak ni posle njegove očajničke i pomalo patetične molitve. I dalje je pružao Iliji čvrste dokaze o svojoj ljubavi i zainteresovanosti za njegov život.

Šta je Ilija hteo da pokaže time što je pokrio lice svojim plaštem? 1. Carevima 19,5-19

Zanimljivo je da Ilija, iako je video veliki vetar, zemljotres i oganj, nije pokrio lice svojim plaštem. Tek je prisutnost Gospodnja, koja se pokazala »glasom tihim i tankim«, izazvala njegovu reakciju – reakciju straha, poštovanja i samozaštite.

Ilija je morao da shvati da sile vetra, zemljotresa i ognja, bez obzira koliko su velike i moćne, same po sebi ne pružaju istinitu sliku o Božjem Duhu. Ilija je čuo Gospodnji glas, glas Boga koji mu se obraćao na tih i smiren način, govoreći mu šta da čini, i on je odmah poslušao taj nalog.

RAZMISLI: Kako bismo mogli da naučimo da prepoznamo Gospodnji glas koji nam se obraća? Međutim, bilo bi daleko važnije da naučimo još nešto: da poslušamo ono što čujemo, zar ne? Šta ti tvoj vlastiti odgovor govori o tebi samom?

Posle veličanstvenog prikaza Božje sile na brdu Karmilu, Ilija je počeo da se žali da je ostao jedini od onih koji vole i slušaju Gospoda. Izgledalo je kao da Gospod ne obraća pažnju na Ilijine žalopojke, već da mu umesto odgovora daje nalog da pomaže dva cara i svog naslednika, Jelisija.

Poslušan Božjem nalogu da pomaže svog naslednika, Ilija odlazi na imanje Safata, Jelisijevog oca, i nalazi Jelisija kako ore. Možda mu je Ilija mahnuo rukom da privuče njegovu pažnju, to ne znamo, ali znamo da se Jelisije zaustavio da razgovara s prorokom.

Na koji je način Ilija pokazao Jelisiju da mu donosi Gospodnju poruku? 1. Carevima 19,19.

Nisu nam ostale tačne reči kojima je Ilija obrazložio Jelisiju Gospodnju poruku, ali znamo da je Jelisije dao pozitivan odgovor. Ilija zatim stavlja svoj ogrtač, simbol njegove odgovornosti kao Božjeg sluga, na Jelisijeva pleća (vidi 4. Mojsijeva 20,28). Simbolizam je prilično očigledan. Jelisije je dobio sveti poziv.

U drugim slučajevima u Bibliji, plašt ili neki sličan deo odeće, nije uvek služio kao simbol božanskog pozivanja u službu. Kako je ideja o plaštu bila primenjena u sledećim stihovima: Jov 1,20; Psalam 109,29; Juda 22.23; 2. Sam. 10,3.4; Jezekilj 16,15.16.

Ilijin plašt ili ogrtač ovde je poslužio kao simbol odanosti, posvećenja i predanja. »Kada je Ilija, koji je po božanskom nalogu krenuo da traži svog naslednika, prolazio pored polja gde je Jelisije orao, bacio je na pleća mladog čoveka svoj plašt posvećenja. Za vreme gladi Safatova porodica se upoznala sa Ilijinim radom i njegovom misijom i sada je Božji Duh uticao na Jelisijevo srce i otkrio mu značenje prorokovog postupka. Za njega je to bio znak da ga je Bog pozvao da bude Ilijin naslednik.« (E. G. Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 142)

RAZMISLI: Razmišljaj o tome kako pojedini predmeti mogu da imaju i pozitivno i negativno značenje, zavisno od toga kako su upotrebljeni. Kako se ti služiš stvarima u svom životu? Koju vrstu značenja im daješ svojim postupanjem? Šta su neke od njih počele da ti označavaju i zašto?

NOŠENJE KOSTRETI

U izveštajima o Iliji, odeća je postajala važna i pri susretu s drugim osobama.

Ahav, izrailjski vladar, pozeleo je da kupi vinograd koji se nalazio u blizini njegove palate. Vinograd je pripadao Navuteju, stanovniku Jezraela. Kada je Navutej odbio da proda vinograd i kada je Jezavelja čula za to, odlučila je da ga ukloni i da silom dođe do vinograda. I zaista, posle Navutejeve smrti, Ahav je prisvojio vinograd i ne sluteći da je Ilija dobio nalog da porazgovara s njim.

»I reci mu i kaži: ovako veli Gospod: nisi li ubio i nisi li prisvojio? Pa mu kaži i reci: ovako veli Gospod: kako psi lizaše krv Navutejevu, tako će lizati psi i tvoju krv« (1. Carevima 21,19).

Ilijina misija da se suočava sa Ahavom tokom niza teških problema, morala je izložiti proroka velikim količinama stresa, ali je on izgledao snažan i spreman, bar u ovom slučaju, da sledi uputstva svoga Gospoda, iako je znao da će time izložiti opasnosti svoj život. Sada je morao da kaže Ahavu koje je optužbe Bog podigao protiv njega i kakve kazne mu je odredio, osim one da će psi lizati njegovu krv.

Kako bi trebalo da shvatimo Ahavov odgovor, posebno u svetlosti ocene koju je o njemu donela Biblija? 1. Carevima 21,21-29.

Kada je Ahav čuo ove reči pojavio se pred Gospodom na izrazito ponizan način (1. Carevima 21,27), razderao je svoj ogrtač, obukao kostret i odbio da uzima hranu. Ostatak poglavlja svedoči da su njegovo pokajanje i pokazivanje poniznosti bili iskreni i od srca. Razdiranje ogrtača, uobičajeni postupak u to vreme da se pokaže užas i tuga, svedoči da je zaista prihvatio istinitost poruke koju mu je Ilija prenosio. Koliko je potrajalo to stanje poniznosti i koliko je duboko išlo to pokajanje Biblija nam ne govori; ali naglašava da je razdiranje ogrtača otkrivalo iskrenost njegovog srca u tom trenutku.

RAZMISLI: »Jer žalost koja je po Bogu donosi pokajanje za spaseње, za koje se nigda ne kaje; a žalost ovoga sveta smrt donosi« (2. Korinćanima 7,10). Pročitajte neposredni kontekst ovoga stiha. Šta Pavle ovde želi da nam kaže, i kako bismo ovo upozorenje mogli da primenimo u svom životu?

UZNESENJE ILIJE

Bez obzira šta ljudi govore o Iliji, svakako da su neki delovi njegovog života bili izuzetno dramatični i zanimljivi, iako mu je sada sigurno bolje i uzbudljivije. Tekst u 2. Carevima 1 opisuje čudesne događaje koji su doveli do još čudesnijih zbivanja u sledećem poglavlju. Ako bi se za bilo koga moglo kazati da je otišao »okružen blistavilom slave« onda bi se to moglo kazati za Iliju.

Pročitaj tekstove u 2. Carevima 2,1-18 i onda odgovori na sledeća pitanja:

1. Iz kojih razloga je Jelisije odbijao da se odvoji od Ilije, iako mu je prorok tri puta naređivao da ga ostavi?

2. Zašto je Jelisije razderao svoj plašt u ovom trenutku? Da li zato što je bio žalostan, ili iz nekog drugog razloga? Ako je tako, zašto?

Nema sumnje da je Jelisijeva reakcija bila izraz izuzetnog uzbuđenja i zahvalnosti. Da, on je zaista video ognjena kola i konje! Da, zaista će dobiti dvostruku meru Ilijine sile. Iako razdiranje ogrtača uglavnom označava žalost, ovom prilikom Jelisije je bio toliko obuzet osećanjima da je ogrtač razderao iz zahvalnosti. U svojim rukama je držao Ilijin plašt. To što je pokidao sopstvenu odeću moglo je predstavljati i simbol odbacivanja svog ruha i prihvatanja Ilijinog.

Kada je Ilija prvi put stavio svoj ogrtač na pleća zemljoradnika Jelisija, obojica su znala da je taj čin simbolički predstavljao pozivanje u službu za Boga (iako je Jelisije u određenom trenutku vratio Iliji njegov plašt). Jelisije je sada ponovo imao u svojim rukama taj dragoceni deo odeće proroka, koji je označavao da mora da preuzme odgovornosti starešinstva kao što je to Ilija činio.

Razmislite o Jelisijevom zahtevu koji je uputio Iliji (na šta vas on podseća?). Jelisijeve reči otkrivaju neke osobine njegovog karaktera, pokazivale su da je dostojni naslednik i da može da ponese ogrtač velikog proroka koji će uskoro »biti uzet« sa ovoga sveta.

RAZMISLI: Koju nam širu sliku o našem postojanju otkriva ova priča? Vrlo često smo skloni da se držimo usko materijalističkog gledišta o svetu, zaboravljajući uvek prisutnu stvarnost natprirodnog područja, koje takođe postoji u ovom svetu i koje želi da održava vezu s nama.

»I podiže plašt Ilijin, koji beše spao s njega i vrativši se stade na bregu jordanskom. I uzevši plašt Ilijin, koji beše spao s njega, udari po vodi i reče: gde je Gospod Bog Ilijin? A kad i on udari po vodi, rastupi se voda tamo i amo, i pređe Jelisije« (2. Carevima 2,13.14). Na koju nas drugu priču podseća ovaj događaj? Koji značajan simbolizam ona sadrži?

Pokušaj da zamisliš sebe na mestu proročkih sinova iz Jerihona koji su dočekali Jelisija. Zašto su se ponašali onako kako su se ponašali? Zašto su krenuli da traže Iliju iako su znali da je bio prenesen na Nebo? 2. Carevima 2,15-18

Očigledno je iz prethodnih navoda da su sinovi proročki znali da će Ilija biti prenesen na Nebo. Tekst ne otkriva da li su i sami posmatrali taj događaj. U izvesnom smislu to i nije bilo važno, zato što su tačno znali da ga je Božji Duh preneo. Kuda, to je već bilo sasvim drugo pitanje. Iz nekog razloga, oni su verovali da će Iliju pronaći negde »na nekoj planini i u nekoj dolini« (2. Carevima 2,15). Možda nisu bili ni spremni da jednostavno prihvate misao da neko na takav način bude odnesen na Nebo, pa su pretpostavili da je Gospod nešto drugo učinio s njim. I tako, mada im je Jelisije naglasio da se uzalud trude, svakako su hteli da pođu u potragu. I možda su tek onda, kada ga nisu našli, stvarno poverovali u ono što se zaista dogodilo. Ipak, i tada je još ostalo mesta za sumnju. Možda ga je Gospod spustio na neku planinu ili u neku dolinu koju nisu pregledali?

Na kraju krajeva, koliko god da imamo iskustava, koliko god da smo čuda videli, i dalje nam je potrebno da ispoljavamo veru, jer ćemo se, inače, pre ili kasnije prepustiti sumnjama i svoje hrišćansko iskustvo izložiti surovim probama.

RAZMISLI: Seti se nekog velikog iskustva koje si stekao sa Gospodom. Nema sumnje, u to vreme i kratko vreme posle toga, tvoja vera je bila jaka. Međutim, šta se dogodilo posle izvesnog vremena, posebno kada se i samo iskustvo počelo gubiti u matici života? I stoga, zašto je toliko važno da i ti, svakoga dana, činiš ponešto čime ćeš ojačati svoju veru?

ZA DALJE PROUČAVANJE

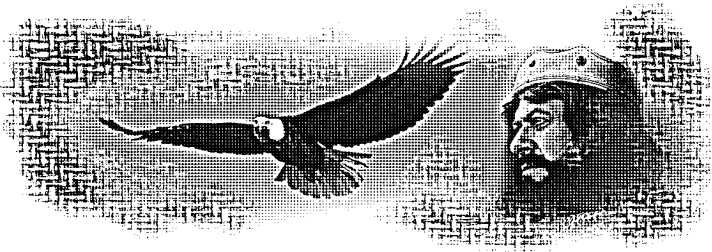
Pročitaj poglavlje pod naslovom »Sit i Enoh« u knjizi *Stvaranje - patrijarsi i proroci*; poglavlja pod naslovom »Od Jezraela do Horiva« , »Šta ćeš ti ovde?« i »U sili i duhu Ilijinom« u knjizi *Istorija proroka i careva*.

»Ilija, koji je bio premešten na Nebo ne videvši smrti, predstavlja one koji će živi dočekati Hrista prilikom Njegovog drugog dolaska; i koji će se preobraziti, 'u jedanput, u trenuću oka, u poslednjoj trubi, kada 'ovo raspadljivo treba da se obuče u neraspadljivost, i ovo smrtno da se obuče u besmrtnost' (1. Korinćanima 15,51-53). Isus je bio odeven u svetlost nebesku, i u tom obliku »drugom će se javiti bez greha na spasenje onima koji ga čekaju« (Jevrejima 9,28; Marko 8,38)« (E. G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 364)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Šta bismo praktično mogli da učinimo da bismo pomogli sami sebi da čujemo »glas tih i tanak«? Šta mi činimo da bismo to sebi otežali, ako ne i onemogućili? Kako namerni greh na svoj način doprinosi da postanemo »teški na ušima«, kako se to kaže?
2. Kada osetimo očajanje i obeshrabrenje koje se jedva može podneti, kako možemo znati, onako kako je to Ilija znao, da nam je Gospod blizu i da bdi nad nama?
3. Ilijin plašt je simbolički predstavljao prenošenje njegove službe na Jelisija, što postavlja i pitanje nasleđivanja u Crkvi danas. Kako ovaj proces deluje, i kako možemo biti sigurni da će pravi ljudi biti, da se poslužimo Jelisijevim rečnikom, »zaogrnuti ogrtačima«?
4. »Žalost koja je po Bogu donosi pokajanje za spasenje, za koje se nigda ne kaje, a žalost ovoga sveta donosi smrt« (2. Korinćanima 7,10). U razredu porazgovarajte šta znači ovaj stih i šta bismo morali da naučimo iz njega o pravom pokajanju koje je suprotno pokajanju za koje bismo se morali pokajati?
5. U poukama u toku ovog tromesečja, koje govore o odeći i oblačenju, bavimo se mnoštvom simbola. Šta su simboli, kako ih treba tumačiti, koje značenje im pridajemo, i šta nam ta značenja govore o nama samima?

U SENCI NJEGOVIH KRILA

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: 2. Mojsijeva 19,4; 2. Samu-
ilova 11; 12; Psalam 17,8; 32,1; 36,7; 51,1,2; 57,1; 61,4; 63,7.

**Tekst za pamćenje: »Jer si ti pomoć moja, i u sjenu krila tvo-
jih veselim se« (Psalam 63,7).**

»Troje mi je čudesno, i četvrtoga ne razumem: put orlov u ne-
bo, put zmijin po steni, put lađin posred mora, put čovečji devoj-
ci« (Priče Solomunove 30,18.19).

Orao je pravi »mlazni« lovac. Naoružan krivim kljunom i kao žilet oštrim kandžama, opremljen je poput pravog mlaznog bo-
rbenog aviona. Orao je vetar i krilo, kost i mišić i krv. Orao je ptica grabljivica, ribar i lopov. Orao se baca iz oblaka prema vodi brzinom ciklonske oluje. Orao je veličanstvo, snaga i sklad. Orao zadovoljava sve te metafore, ali je mnogo veći od njihovog zbira. Nije nikakvo čudo, dakle, što biblijski pisac nije uspevaio da shvati surovu lepotu orlovskog letenja.

I sam David se okrenuo sličnoj slici u svojim psalmima o bi-
ćima koja su zaštićena pod Božjim krilima. Ove sedmice, zajedno
s Davidom i uz pomoć njegovih psalama, razmišljaćemo o tome
kako nas Bog štiti i pokriva naše grehe. Ali, prvo ćemo pogleda-
ti događaje koji su nadahnuli njegovu potrebu za pokrivanjem, a
onda ćemo se potruditi da shvatimo zašto je i nama potrebno da
budemo sklonjeni u senku tih istih krila.

Orlovi mogu da uzlete do visine od preko tri kilometra, više od većine ptica. Slično orlu, i David je stremio u visine. Pastir-car dostigao je vrhunce veličine do kojih se uzdiglo samo malo vladara. Bio je zaogrnut plenom vojnih pobeda i prekriven čašću i slavom. Međutim, David je ipak zaboravio da je njegova carska raskoš dar od Boga. Ona nije mogla da sakrije čovekove grehe – čak ni carske – od Božjeg pogleda.

Davidova odeća, u duhovnom smislu, bila je sveštenička isto kao i carska, jer se nalazio na čelu izraelske teokratije. Gorki gresi koji su okaljali tu odeću nadahnuli su ga da napiše Psalme 32. i 51. Da bismo potpuno shvatili slikoviti govor u tim psalmima gde je reč o pokrivanju greha i slikoviti govor u drugim psalmima koji spominju Božja krila kao božansko pokrivalo, trebalo bi da pogledamo kako su ti psalmi bili nadahnuti događajima iz njegovog života. I kao što ćemo videti, tragično i ironično je da prilikom proučavanja koje je posvećeno duhovnim poukama koje se mogu izvući iz odeće, žalosna istorija Davidovog pada počinje doslovnim nepostojanjem odeće.

Na samom vrhuncu veličine, David se suočava sa svojom najžešćom bitkom. Ovaj rat se ne vodi na okrvavljenim poljima oko Rave sinova Amonovih, već na malom području koje se nalazi iza Davidove čeone kosti. Sotona je dobro izabrao svoje »oružje«. Ono što Golijat sa svojim divovskim kopljem nije uspeo da postigne, uspela je žena koja se kupala, izložena carevom pogledu sa krova njegovog dvora. Očigledno je da je David zaboravio pouku svoje pračke: kako se lako »div« može oboriti malim kamenom ili, u ovom slučaju, letimičnim pogledom.

Jedan mali kamen i ogromni div pada! Jedan letimičan pogled i pada car! David se veoma trudio da »sakrije« svoj greh preljube i da izbegne njegovo otkrivanje. Šta je sve učinio u tom smislu? 2. Sam. 11. Zašto nas naši pokušaji da prikrijemo svoj greh, da izbegnemo njegovo otkrivanje i kažnjavanje, navode jedino na još veće grehe i na mogućnost samo još većeg razotkrivanja? Kako pojedinosti Davidove priče potvrđuju ovu činjenicu?

Jedan zabranjeni pogled pokrenuo je događaje koji su se završili ubistvom i skoro doveli do izbijanja građanskog rata. Davidova priča predstavlja prikrivanje za prikrivanjem da bi se izbegle posledice. Strašna stvarnost greha glasi da popuštanje jednom grehu, ukoliko ne dođe do pokajanja i priznanja, vodi do popuštanja drugom još strašnijem grehu da bi se prikrio prethodni. David je učinio preljubu i ubistvo zahvaljujući svojoj carskoj moći. Međutim, Božje oko vidi iza spoljne odeće i razotkriva srce.

RAZMISLI: Neko je nekada rekao: »Ako je beda ubila svoju hiljadu, obilje je pobilo svojih deset hiljada!« Imajući na umu Davidov život, kakvim opasnostima obilje izlaže čovekovu dušu? Zašto nas beda vrlo često približava Bogu? Kako da izbegnemo opasnosti kojima nas izlaže obilje?

NATAN RAZOTKRIVA ISTINU

Skoro godinu dana David je prevarama prikrivao svoj greh. Izgledalo je kao da se izvukao ubistvom. Greh je otvrdnuo Davidovo srce tako da je postalo kao kamen. Međutim, Bog šalje proroka Natana da ga razbije. Umesto da neposredno i otvoreno obelodani Davidov greh – i da se izloži carskom gnevu i verovatno izgubi glavu – Natan je zaodenuo istinu pričom.

Pročitaj Natanovu priču i njeno tumačenje, imajući na umu da je i Isus često govorio u pričama. Kakvu prednost pruža upotreba ilustracija? Šta je to u Davidovim okolnostima učinilo da je zaodevanje istine pričom bilo uspešan, možda čak i jedini način da se dosegne do njegovog srca? 2. Sam. 12,1-12

Ispričana u samo nekoliko stihova, Natanova priča sadrži dragocene pouke o uspešnom načinu približavanja grehom otvrdnulom srcu. Prvo, Natan nije došao pred Davida kao tužitelj; umesto toga, skromno i taktično je zatražio njegovu pomoć. Iako je Davidovo srce bilo otvrdnulo grehom, njegova odbojnost prema nepravdi nije bila potpuno ugašena. Drugo, zaodenuvši istinu pričom, Natan je načinio prodor kroz Davidovu odbranu. Treće, Natanova metoda iznošenja pozivala je da sluša a da se ne oseti ugroženim. Posledica: David je osudio samoga sebe!

Natanova presuda: »Ti si taj čovek!« prodrla je kroz zavesu zavaravanja samoga sebe iza koje se David skrivao. Davidov odgovor: »Sagreših Gospodu!« bio je dočekan utešnim rečima: »I Gospod je proneo greh tvoj; nećeš umreti« (2. Sam. 12,13). Zašto je Gospod bio u stanju da zanemari, odnosno da pokrije, Davidov greh? 1. Jov. 1,9

Davidov greh je pokriven, ali dete začeto u grehu mora da umre. Za Davida, ova tragedija je bila mnogo teža i od njegove vlastite smrti. On skida svoje carsko odelo i stavlja na sebe odeću poniznosti i žalosti. Otvoreno se baca ničice pred Boga u pokajanju, tražeći od Njega da poštedi život detetu. Kako ironično zvuči činjenica da je pre samo godinu dana, pod okriljem tame, David zadovoljavao svoju strast sa Vitsavejom - one noći kada je njegovo dete bilo začeto. David je na detetovu smrt reagovao tako da je zaprepastio sve svoje savetnike. Ustao je, okupao se, preobukao. On, pomazani car, ponovo se pomazao i otišao da slavi Boga. Ti postupci pokazuju na koji način oni koji su plakali zbog svojih greha treba da omoguće Bogu da im pomogne: prvo, Bog podiže pokajnika i vraća ga sebi. Zatim, pere krivicu zbog naših greha i odeva nas svojom pravednošću. On nas pomazuje svojim Duhom tako da postajemo sposobni da Ga slavimo.

Davidov pad u greh započinje i završava kupanjem. Ovo završno kupanje, međutim, nije priprema za greh već znak čistoga srca.

RAZMISLI: Kakvu nam nadu uliva Davidovo kupanje, promena odeće i pomazanje? Zašto mi koji smo oprani Hristovom krvlju s punom sigurnošću možemo izaći pred Boga i pokloniti Mu se?

 »BLAGO ONOME KOJEMU JE GREH POKRIVEN«

»Blago onome kojemu je oproštena krivica, kojemu je greh pokriven« (Psalam 32,1).

Skoro celu godinu dana, pošto je sagrešio protiv Urije i Vitsaveje, David odbija da prizna svoj greh, čak i samome sebi. Međutim, u Psalmu 32. nam kaže da trpi surovu agoniju tela i uma kao posledicu svoga ćutanja.

Na koji način se David u Psalmu 32. služi slikovitim poetskim i simboličkim jezikom da nam opiše šta se s njim događalo dok je odbijao da prizna svoj greh? Šta je na kraju preduzeo da bi prekinuo svoje patnje? Psalam 32,3-5.

Lažima i prolivanjem krvi David pokušava da prikrije svoj greh preljube, ali pada pod teretom svoje krivice. I kao što pokazuje 32. psalam, prepušta se u istinskoj poniznosti i pokajanju božanskoj milosti. U svojoj molitvi za oprostjenje, David čini nekoliko poteza koji su poučni i za nas koji tražimo Božje oprostjenje i zaštitu. (1) David ne navodi nikakve izgovore za svoj greh, (2) ne pokušava da se opravda, (3) ne prigovara ni Božjem zakonu koji ga osuđuje, (4) optužuje jedino sebe za sve što je učinio, (5) istinski mrzi greh koji ga je odvojio od Boga i odbacuje ga. I Bog ga prima.

David ćuti o svom grehu (Psalam 32,3.4); Bog ga pokriva (Psalam 32,1.2). Kakva je razlika između našeg ćutanja i Božjeg pokrivanja? Pre nego što Hristova pravednost pokrije greh, šta mora da se učini s njim?

Bog ne previđa greh. Ali, kada pokriva greh, to znači da se krivica za njega više ne pripisuje nama, niti se objavljuje protiv nas, grešnika, koji smo se iskreno pokajali. Priznanje greha nije potpuno bez pokajanja. Ne samo da treba da nam je žao što smo zgrešili već se u Božjoj sili moramo odvratiti od greha. Bog može da oprost i pokrije sve grehe. Njegova blagodet ne samo da oprašta greh već prihvata pokajničkog grešnika kao da nikada nije ni zgrešio. To je sila Isusa, našeg Zamenika, na koga Bog polaže naše grehe. Na taj način, Hristova pravednost pripisuje se pokajničkom grešniku.

RAZMISLI: Koliko si spreman da pred Bogom priznaš svoj greh i zlo delo? Ako nisi, da li ćeš na kraju prevariti Boga ili sebe? Razmisli o posledicama svog odgovora?

BELJI OD SNEGA

Psalam 51, kao i Psalam 32, jeste pokajnički psalam, napisan pošto je David priznao svoj greh. Isto onako kao što se Psalam 32. poziva na odeću da bi rasvetlio misao o božanskom pokrivanju greha, Psalam 51. spominje odeću kao simboličko pokrivalo za greh. Međutim, ovde je naglasak na pranju i sredstvu za beljenje koje se upotrebljava za čišćenje odeće i njegovom duhovnom značenju. Drugim rečima, u ovom psalmu, David metaforički obavlja pranje svog »prljavog rublja«.

U Psalmu 51,2 David traži od Boga da ga temeljito opere. Šta je sve uključeno u to pranje? Kako nam simboli »operi me isopom« i »belji od snega« (Psalam 51,7) pomažu da shvatimo prirodu ovog pranja?

Reč kojom se ovde David služi za pranje na drugim mestima u Pismu upotrebljava se za pranje odeće (1. Moj. 49,11; 2. Moj. 19,10). Čišćenje nago-veštava da je reč o pomirenju za greh. Isop, sivozelena biljka, upotrebljavala se kao začin i imala je medicinska svojstva, pa je istovremeno delovala i nutritivno i lekovito. Isop, kao što je David dobro znao, imao je u Izrailju dugu istoriju. Bio je upotrebljen i u rutialu prve Pashe (2. Moj. 12,22), na dan očišćenja gubavaca ili kuće (3. Moj. 14,6.49), prilikom prinosenja crvenog junca za očišćenje ljudi i stvari koje su postale nečiste dodirod sa telom umrloga. Mojsije se služio isopom prilikom potvrde zaveta (Jevrejima 9,19.20).

Sve te upotrebe svedoče da je isop bio snažno sredstvo za čišćenje. Davidovo služenje isopom svedoči da je shvatio da ga samo čišćenje naj snažnijim sredstvom može očistiti od greha i njegove nečistote. To sredstvo je Hristova krv, žrtva pomirnice našeg Spasitelja.

U Psalmu 51,10 David se moli Bogu da mu pokloni čisto srce. Šta znači imati »čisto srce«?

Bog ne čisti srce od bezakonja, On grešniku kome je oprostio grehe stvara novo srce. Novo srce označava i novi um, nove misli. Pavle nas poziva: »Ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnovljenjem uma svojega« (Rimljanima 12,2) »banjom preporođenja i obnovljenja Duhom svetim, kojega izli na nas obilno kroz Isusa Hrista, Spasitelja našega« (Titu 3,5.6). Molitva za oprostjenje uvek treba da bude sjedinjena s molitvom za obnovljenje srca i za sveti život. David je želeo da bude odeven u potpuno novu mentalnu i moralnu prirodu. On se moli da bude čvrst u poslušnosti i da mu ne bude uskraćeno vođstvo Svetog Duha.

U ZAKLONU NJEGOVIH KRILA

»Da živim u stanu tvojemu doveka, i počinem pod krovom krila tvojih« (Psalam 61,4).

Neki orlovi imaju raspon krila od skoro tri metra, pa mogu da pod njima štite svoje potomstvo. Božja milost, slično orlovim krilima, štiti one koji odbace svoje grehe, bez obzira koliko su duboko pali. Međutim, za razliku od krivice za naše grehe, koja je izbrisana, posledice ili rezultati naših greha često se ne mogu izbeći. David je iskusio gorku stvarnost ove istine četvorostruko, u smrti trojice svojih sinova i u silovanju svoje ćerke Tamare.

Šta je David tražio u senci Božjih krila? Od čega bi trebalo da nas ona sakriju? Psalam 17,8; 36,7; 57,1.

Pod Božjim krilima nalazi se dobrota, milost i zaklon. Orlova krila pojačavaju ovu istinu na način: Orao otac uči orlića da leti, noseći ga na svojim leđima u velike visine. Zatim zatvara svoja krila i orlić pada prema zemlji, prevrćući se i nespretno mašući krilima. Međutim, pre nego što će mladunče udariti o zemlju, otac orao se podmeće ispod njega i prihvata ga. Bez obzira koliko nisko možemo pasti, Bog je brži. On se služi našim padanjem da nas nauči da letimo. Slično Davidu, ako se pokajemo, bićemo bliži Bogu - pošto nas uhvati dok padamo - nego što smo bili pre pada.

Možda je ovo znanje o orlovom letu nadahnulo Davidovo poverenje u Božja zaštitnička krila u Psalmu 61. David ga je verovatno sastavio dok je bio u izgnanstvu, u vreme kada je Avesalom uzurpirao njegov presto. U njemu se izražava poverenje u zaštitničku Božju milost, što je možda podsećanje na presto milosti u Svetilištu. Upravo se tamo nalazi kovčeg Božjeg zaveta s Njegovim narodom, sa heruvimima čija raširena krila štite zakon - prepis Božjeg karaktera ljubavi. David je izražavao svoju želju da verom boravi sa Bogom u Njegovom Svetilištu, da mu dušu obavija preobražavajuća svetlost Njegove ljubavi.

RAZMISLI: Možda, čak i sada, iako ste iznova posvetili svoj život Bogu, trpite posledice svoga greha ili greha svoje okoline: otuđenje, izgnanstvo, fizičke muke, emocionalne boli. Kakvu vam nadu u ozdravljenju nudi zaklon ispod Božjih krila?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Stvaranje - patrijarsi i proroci* čitaj poglavlje pod naslovom »Davidov greh i pokajanje«; u knjizi *Vaspitanje* čitaj poglavlje pod naslovom »Biblijske biografije«.

»Davidovo pokajanje je bilo iskreno i duboko. Nije bilo nikakvog napora da ublaži svoj zločin, nikakve želje da izbegne kaznu koja mu je pretila; ništa od toga nije nadahnjivalo njegovu molitvu. Međutim, uvideo je veličinu svoga prestupa protiv Boga; video je prljavštinu svoje duše; njegov greh mu je bio odvratn. Nije se molio samo za pomilovanje, već i za čistotu srca. David nije u očajanju odustao od borbe. U Božjim obećanjima pokajničkim grešnicima video je potvrdu svoga pomilovanja i prihvatanja...

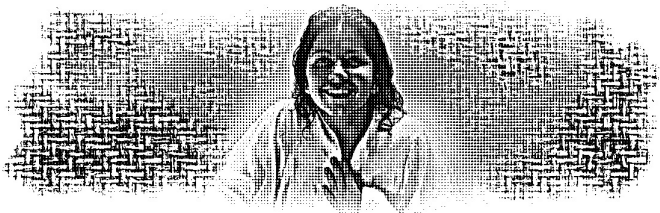
Iako je David pao, Gospod ga je podigao. Sada je bio u potpunijem skladu s Bogom i u većoj ljubavi sa svojim bližnjima nego pre svoga pada...

Svaki čovek koji, kada ga Bog ukori, ponizi svoju dušu priznanjem i pokajanjem, kao što je to učinio David, može biti siguran da za njega ima nade. Svaki koji verom prihvati Božja obećanja, dobiće oprostaj. Gospod nikada neće odbaciti istinski pokajanu dušu. On je dao obećanje: »Neka se uhvati za silu moju da učini mir sa mnom; učiniće mir sa mnom« (Isaija 27,5). »Neka bezbožnik ostavi svoj put i nepravednik misli svoje, i neka se vrati Gospodu i smilovaću se na nj, i k Bogu našem, jer prašta mnogo« (Isaija 55,7).« (E. G. Vajt, *Stvaranje - patrijarsi i proroci*, str. 672. 673)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Kao razred, razgovarajte o uzaludnosti pokrivala koja smo sami izmislili, ako se uporede sa onima koja nam je Isus ponudio. Šta nam to On nudi, i zašto je to jedino pokrivalo za greh koje može da izleći i spase?
2. Pokušaj da napišeš neki svoj psalam o Božjoj milosti i ljubavi. Slično Davidu, napiši ga na temelju svog ličnog iskustva. Donesi ga u razred tako da možete razmeniti ono što ste napisali.
3. Reklame za sredstva za izbeljivanje obećavaju da će ona izbeliti i omekšati odeću. Izbeliti mrlju bez omekšavanja bilo bi štetno za tkaninu. Omekšati tkaninu bez uklanjanja mrlje značilo bi ostaviti je da ostane prljava. Zašto nam je, onda, neophodna i izbeljujuća sila Božje pravednosti i omekšavajuća moć Njegove milosti da bismo očistili odeću svoje duše?
4. Greh, iako je oprostjen, može učiniti da se osećamo bedno, ali ne smemo zaboraviti da je oprostjen. Kako bismo mogli naučiti da živimo s posledicama svojih greha svesni da su nam oni oprošteni?

BLISTAVA ODEĆA

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: Isaija 1-5; 6,1-8; 51,6-8; 61; Luka 4,16-20.

Tekst za pamćenje: »Veoma ću se radovati u Gospodu, i duša će se moja veseliti u Bogu mojemu, jer me obuče u haljine spasenja i plaštem pravde ogrte me kao kada ženik namesti nakit i kao kada se nevesta uresi uresom svojim« (Isaija 61,10).

Živeći za vladavine Osije, Jotama, Ahaza i Jezequije, Isaija je propovedao tokom više od četiri burne decenije, i napisao neke od najbogatijih tekstova u Bibliji. Napisana u vreme političkih, moralnih, vojnih i ekonomskih previranja, Knjiga proroka Isaije prožeta je ne samo upozorenjima na zla koja prete nepokajanima već i temama o spasenju, izbavljenju i nadi – nadi koja se nalazi u »Gospodu, Izbavitelju, Svecu Izrailjevu« – Onome koji kaže: »Ja sam Gospod, Bog tvoj, koji te uči da bi napredovao, vodim te putem kojim treba da ideš« (Isaija 48,17).

Isaija poziva narod da se obuče u slavnu odeću pravednosti i da prihvati božansko spasenje. Ilustracije kojima opisuje odeću, pokrivalo i kostret pomažu nam da naučimo duhovne istine koje će odjekivati kroz vekove. Za Isaijine savremenike, ali i za nas, ponovo se postavlja pitanje: da li želimo i sami da dobijemo tu odeću ili da nastavimo da živimo u sramoti svoje okaljanosti i golotinje?

NE PRINOSITE VIŠE ŽRTVE UZALUDNE

»Tada će Gospod skinuti nakit s obuće i vezove i mesečice, nizove i lančice i trepetljike, ukosnike i podveze i pojase i stakalca mirisna i oboce, prstene i počeonike, svečane haljine i ogrtače i prevese i toboce, i ogledala i košuljice i oglavlja i pokrivala« (Isaija 3,18-23).

Početna poglavlja Knjige proroka Isaije predstavljaju prilično mračnu sliku duhovnog stanja u južnom carstvu. Tokom vremena, potomci onih koji su bili svedoci neverovatnih čuda Izlaska pali su u stanje zadovoljstva samim sobom – čak i nešto gore. Nema sumnje da je većina od njih i dalje verovala da se sve to zaista i dogodilo, ali je pitanje koje su sami sebi postavljali glasilo: Pa šta onda? Kakve veze bilo koje od tih čuda ima s nama danas? Zašto bi bilo šta od onoga što se događalo našim precima bilo bitno i za nas danas?

Prelistaj prvih pet poglavlja Knjige proroka Isaije! Šta je od onoga što su ti ljudi činili, ili od načina na koji su se ponašali, navelo Isaiju na tako oštra upozorenja nekima od njih? Koje se sličnosti s Crkvom našeg vremena mogu pronaći u svemu tome?

Možda se ono što zastrašuje više od svega nalazi u prvom poglavlju, gde Gospod odbacuje sve njihove verske običaje i navike. Drugim rečima, to su bili ljudi koji su govorili da služe Gospodu, ali kod kojih se sve svodilo na formu bogoslužjenja. A ipak, šta Gospod kaže o njima i o njihovom bogoslužjenju? (Vidi Isaija 1,11-15)

Međutim, kao i uvek, Gospod je milostiv; i kao i uvek, On želi da spase sve koji se mogu spasti. Krst je dokaz koliko je velika Gospodnja želja da se svi spasu. I tako, čak i u tim početnim poglavljima, vidimo da Gospod poziva svoj narod i da mu nudi način da izbegne katastrofu.

RAZMISLI: Na koji način ti služiš Bogu, na koji način mu se klanjaš? Na šta misliš kada to činiš? Koliko je od tvog bogoslužjenja samo forma, a koliko duboka svest o zavisnosti od Boga, hvaljenju i pokajanju? Po čemu ćeš ustanoviti razliku?

Upravo u kontekstu strašne slike koja nam je predstavljena juče u pouci, prorok Isaija dobija poziv u službu. To se dogodilo oko 740. godine pre Hrista, u godini u kojoj je umro car Osija. Osija, koji je dobro počeo, na kraju je otišao u otpad (2. Dnevnika 26) i doživeo strašan kraj. U to vreme, Isaija započinje svoju službu, ali ne pre nego što dobije upečatljivo viđenje od Gospoda.

Prorok Isaija u viđenju vidi Gospoda na prestolu. Božje veličanstvo ostavlja na njega dubok utisak. Kako je reagovao Isaija na sve što je video u viziji? Zašto je njegova reakcija tako značajna, posebno kada je reč o našem razumevanju plana spasenja? Isaija 6,1-8.

»Jaoh meni! Pogiboh, jer sam čovek nečistih usana, i živim usred naroda nečistih usana, jer cara, Gospoda nad vojskama, videh svojim očima« (Isaija 6,5).

Zapazite, Isaijina reakcija nije posledica poimanja Božje sile i veličanstva nasuprot njegovoj nemoći, niti Božje večnosti nasuprot njegovoj prolaznosti. Umesto toga, njegova reakcija tiče se morala. Isaija, u ovom viđenju o Bogu, videći »skut« Božje odeće (Isaija 6,1) kako ispunjava crkvu, bio je duboko pogođen razlikom između Božje svetosti i svoje grešnosti. U tom trenutku, shvatio je da je njegov veliki problem moralne prirode, i da će mu njegova grešna priroda i njegova pokvarenost doneti propast. Osim toga, kako bi on, »čovek nečistih usana« mogao da bude Božji prorok, čovek koji govori u Božje ime?

Šta je bilo rešenje njegovog problema?

Simbolički akt doticanja njegovih usana ugljem otkriva stvarnost Isaijinog obraćenja. Njemu su sada oprošteni svi gresi. On ima novi život u Gospodu, i rodovi ovog obraćenja se otkrivaju u Isaiji 6,8, kada Isaija viče: »Evo mene, pošlji mene!« Znajući da je njegov greh »očišćen«, on u veri ide dalje, oslanjajući se na pravednost i svetost velikog Boga, koji mu se na taj način otkrio u ovom viđenju.

RAZMISLI: Isaijina krivica je bila »očišćena«, njegovi gresi su prošli kroz proces pomirenja. On je sada »nanovo rođen« i neposredna posledica je njegova spremnost da se odazove pozivu: »Koga ćemo poslati i ko će nam ići?« Upitaj sada samoga sebe: »Koja se vrsta roda pokazala posle mog obraćenja?«

ODEĆA KOJA NE TRAJE

Kao što smo već videli, Isaija je provodio mnogo vremena opominjući narod na sud, ali je prožimao te opomene ohrabrujućim Božjim obećanjima. Pošto je objasnio kako će Bog opustošiti zemlju, Isaija se obraća onima u Izraelju koji su iskreno očekivali da se ispune sva Božja obećanja, ali koji su zaboravili mnoge slučajeve kada je Gospod vodio svoj narod u teškim vremenima.

Koju poruku Bog upućuje svom narodu u drugom delu Knjige proroka Isaije? Koje su suprotnosti naznačene u toj poruci? Koja je nada nagoveštena? Isaija 51,6-8

Ko nije doživeo da vidi kako se lako i brzo može oštetiti odeća? Ne treba mnogo da se i najskuplja i najbolja odeća uništi. Kakve li prikladne slike ovoga sveta i ljudi koji na njemu žive! Kako brzo dolazimo jedni za drugima, i kako brzo odlazimo a da se nismo čestito ni našiveli! Jakov, u Novom zavetu, upoređuje naše postojanje sa »parom« ili »maglom« (Jakov 4,14). Velšanski pesnik Dilan Tomas poziva svoga umirućeg oca da ne prihvata pomirljivo odlazak u noć, već da se buni, buni protiv umiranja svetlosti. Mi bismo se mogli buniti koliko god hoćemo, ali pre ili kasnije, slično odeći, i mi ćemo otići.

A ipak, pogledajte o čemu još prorok Isaija ovde govori: Božje spasenje, Božja pravednost, odeća Hristove pravednosti, koja jedina donosi spasenje, spasenje koje traje večno. Gospod nam ovde ukazuje na jedine dve mogućnosti u ljudskom životu: raspadanje i večna smrt ili večni život na novoj Zemlji, život koji se neće potrošiti kao »iznošena odeća« (Isaija 51,6), već će trajati celu večnost. Od Adama i Eve u Edemu sve do dana Hristovog dolaska, ove dve mogućnosti su bile i ostale jedine dve konačne mogućnosti izbora celog ljudskog roda. One se međusobno isključuju, što znači, ili jedna ili druga! Koju ćemo od njih prihvatiti, odlučujemo mi kao pojedinci sami za sebe.

RAZMISLI: Čitaj tekst u Knjizi proroka Isaije 51,7, reči koje su upućene onima koji znaju šta je pravo, koji Božji zakon imaju u svojim srcima. Šta te iste reči znače nama danas? Kako nam činjenica da Božji zakon imamo u svojim srcima pomaže da saznamo šta je pravo? Da li je saznanje o tome šta je pravo dovoljno da nas navede da i činimo ono što je pravo ili je potrebno još nešto? Ako je tako, šta?

Čitajući Stari zavet čoveku je vrlo lako da se izgubi u svim tim opomenama o mraku i propasti. Kritičari Biblije vole da ukazuju prstom na sve te tekstove i da govore: »Ko bi želeo da služi takvom Bogu ili da ga voli?«

Ipak, to je jednostrano čitanje. Vrlo često Gospod, usred svih tih opomena i saveta, nudi izlaz iz teškoće. Da, pobuna i neposlušnost donose svoj plod uništenja i razaranja. Međutim, u svakom pojedinačnom slučaju Bog govori svom narodu da se katastrofa ne mora dogoditi. Spasenje, pravednost i sigurnost postoje kao mogućnost ukoliko ih zatražimo u Gospodnje ime.

Pedeset i drugo poglavlje Knjige proroka Isaije počinje posebnom porukom koja je upućena Izrailju svih vremena. Koja je to poruka? Koju nadu ona nudi? U tom kontekstu, šta znače »krasne haljine« koje Božji narod treba da obuče? Isaija 52,1

I ponovo, Gospod ovde poziva svoj narod na pokajanje, poslušnost i spasenje. »Krasne haljine« predstavljaju odeću pravednosti, pokrivalo koje imaju svi koji su sebe predali Gospodu i koji žive verom i u poslušnosti Njegovim zapovestima. To nikada nije bilo složeno: od Edema nadalje, sve što je Bog tražio od svoga naroda bilo je da živi verom i u poslušnosti Njegovoj volji.

Ono što zadivljuje u 52. poglavlju Knjige proroka Isaije jeste njegov završetak i ono što dolazi posle njega. Nije nikakav slučaj da neposredno posle pozivanja naroda da se obuče u svoju blistavu odeću, Isaija prelazi na ono što se naziva najvećim starozavetnim proročkim opisom Isusove zameničke smrti, onog istog čina koji je omogućio da »krasne haljine« dobiju svi koji ih traže. Samo zahvaljujući Hristovom životu i Njegovoj smrti, i svemu što je u to uključeno, ljudski rod može da se spase propasti koju je greh izazvao.

Zanimljivo je, osim toga, kako se nešto ranije, u Isaiji 52,3, govori o daru spasenja kao o nečemu što se ne može ni zaraditi ni kupiti. »Zabadava se prodadoste i iskupiste se bez novaca!« Kako je velika istina da smo prodali svoju dušu, svoj život, zabadava, za ono što je na ovom svetu, na svetu koji će propasti kao prljava haljina. I to nas je stavilo pred problem, jer se nalazimo u položaju da se ne možemo iskupiti, niti radom platiti svoje oslobođenje. Oslobođiti se možemo jedino Božjom blagodaću, blagodaću koja se ispoljila u vidu neverovatne žrtve prinesene za nas na krstu.

Neki od najpoznatijih tekstova u Bibliji nalaze se u Jevandelju po Luki 4,16-20, i govore o tome kako je Isus ustao u sinagogi svoga zavičajnog grada i počeo da čita iz Knjige proroka Isaije, 61. poglavlja. I onda, na veliko čuđenje onih koji su ga slušali, rekao: »Danas se izvrši ovo pismo u ušima vašima« (Luka 4,21).

Koja se osnovna tema provlači kroz celo 61. poglavlje Knjige proroka Isaije? Na koji način je u njemu objavljeno jevanđelje? Koje su teme iz ovog poglavlja preuzete i objašnjene u Novom zavetu? (Isaija 61,6)

Ovi tekstovi su tako bogati, puni svakovrsne starozavetne simbolike, koja se prenosi i u Novi zavet. Našu najveću pažnju privlači deseti stih: »Veoma ću se radovati u Gospodu, i duša će se moja veseliti u Bogu momemu, jer me obuču u haljine spasenja i plaštem pravde ogrte me kao kad ženik namesti nakit i kao kad se nevesta uresi uresom svojim.«

»Obavljena priprema je bila potpuna, večna Hristova pravедnost je stavljena na račun svake duše koja veruje. Skupoceno, neokaljano ruho, izatkano na nebeskom razboju, osigurano je svakom pokajanom grešniku koji veruje, tako da on može reći: 'Veoma ću se radovati u Gospodu i veseliti u Bogu momemu, jer me obuču u haljine spasenja, i plaštem pravde ogrte me.'« (EGW, *Selected Messages*, 1. knjiga, str. 394)

Glagol ovde preveden kao »namesti«, »uresi« dolazi od jevrejske reči u značenju »obaviti sveštениčki posao«, proročanstvo koje se po novozavetnom shvatanju odnosi na celi Božji narod, koji je odeven u haljine spasenja i obavlja sveštениčku službu. Ali, pripadnici Božjeg naroda ne deluju kao posrednici, kao što je to bilo u Starom zavetu ili kao što to čini Isus, već više u smislu svedočenja drugima o milosti i blagodati i spasenju koje Bog nudi.

RAZMISLI: Pročitaj ponovo 61. poglavlje Knjige proroka Isaije. Koja obećanja iz tog poglavlja primenjuješ na sebe? Kako bi mogao postići da se ona zaista ostvare u tvom životu, što znači, koje bi svoje običaje i navike morao da promeniš da bi se ta obećanja ispunila u tebi i za tebe?

ZA DALJE PROUČAVANJE

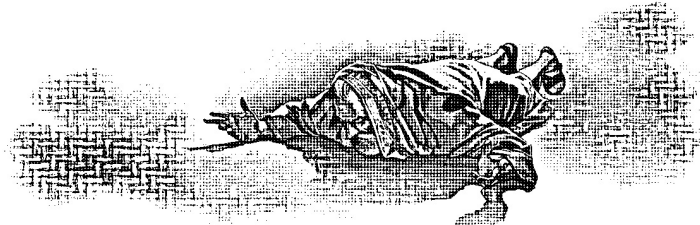
U knjizi *Velika borba* pročitaj poglavlje pod naslovom »Delo reforme«; u knjizi *Čežnja vekova* pročitaj poglavlje pod naslovom »Golgota«; u knjizi *Istorija proroka i careva* pročitaj poglavlje pod naslovom »Poučeni Božjem zakonu«; i u knjizi *Pouke velikog učitelja* pročitaj poglavlje pod naslovom »Izgubljen beše i nađe se«.

»Bela odeća označava neokaljanost karaktera, Hristovu pravednost uračunatu grešniku. To je zaista odeća nebeskog tkanja, koja se može dobiti jedino od Hrista životom dragovoljne poslušnosti.« (EGW, *Testimonies for the Church*, sv. 4, str. 88)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Pozabavite se temom iz prvih poglavlja Knjige proroka Isaije koja govore o bogosluženju, čak i o pravim oblicima bogoslužjenja, koje je neprihvatljivo u Božjim očima. Koje vrste bogoslužjenja nudimo čak i mi danas, bogoslužjenja koja nisu ugodna Bogu? Da li je problem u samom bogosluženju ili je u pitanju nešto drugo, ono što vernici čine kada nisu na bogosluženju?
2. Tekst u Isaiji 61,3 glasi: »Da učinim žalosnima u Sionu i dam im nakit umesto pepela, ulje radosti umesto žalosti, odelo za pohvalu umesto duha tužnoga, da se prozovu hrastovi pravde, sad Gospodnji za slavu njegovu.« Šta se ovde događa? Kako bismo mogli da iskusimo obećanja koja su ovde upućena?
3. Jedan pisac je napisao kratku priču o tome kako je sneg pokrio grad i na neki čudesan način načinio prekrasne statue po celom gradu. Ljudi su bili zadivljeni. Celi grad se pokrenuo. Gradonačelnik je bio posebno dirnut, pa je odlučio da će sve svoje vreme posvetiti posmatranju snežnih kipova, za koje je pomislio da su mu dali smisao i svrhu života. A onda, prema priči, počela je da pada uporna kiša. Statue su nestale preko noći. Nestalo je statua i stanje se ponovo vratilo na ono staro pre njihove pojave. Na kraju priče, gradonačelnik se spotakao i pao pod točkove voza koji je prolazio kroz grad. Priča time naglašava da smo, ukoliko svoje nade posvetimo prolaznostima ovoga sveta sigurni jedino u razočaranje, jer će i cela Zemlja proći kao i stara odeća. Kakvo je vaše iskustvo s činjenicom da na ovom svetu sve prolazi veoma brzo i šta ste naučili iz tog iskustva?

»GLAVNJA ISTRGNUTA IZ OGNJA«

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: Zaharija 1-3; Otkrivenje 12,10; 2. Mojsijeva 3,2-14; Efescima 2,8-10; Jovan 14,15.

Tekst za pamćenje: »Vidi, uzeh s tebe bezakonje tvoje, i obukoh ti nove haljine« (Zaharija 3,4).

Koliko god bismo to lako mogli zaboraviti, ostaje činjenica da je velika borba između Hrista i Sotone konačna pokretačka sila stvarnosti u kojoj se krećemo. Ratovi, zločini, nasilje, i celi uzavreli lonac ljudske tragedije predstavljaju samo površinske manifestacije dubinskog sukoba koji je započeo na Nebu (Otkrivenje 12,7), sukoba koji uključuje ne samo svako ljudsko biće već i sva dela stvaranja (Rimljanima 8,20-22).

Jedno ipak ne smemo nikada zaboraviti: velika borba se ne vodi oko Srednjeg istoka i nafte ili geopolitičkog preokreta u vojnoj ili ekonomskoj hegemoniji. Vodi se oko spasenja ljudskog roda, oko svake duše pojedinačno. Narodi dolaze i odlaze, strukture vlasti dolaze i odlaze, velike teme istorije i ideologije dolaze i odlaze, a samo spaseni, oni koji su pokriveni duhom Hristove pravednosti, ostaju večno. Sotoni nije stalo do novca, sile, politike, same po sebi, njemu je stalo do duša, stalo mu je da što je god moguće više ljudi povuče zajedno sa sobom u propast. Hristos je svojom smrću omogućio spasenje svima, niko ne mora otići u propast. Prema tome, srž velike borbe je u tome da ljudi odaberu između večne propasti i večnog života. Sve ostalo je sporedno.

REVNOST ZA JERUSALIM

Pročitaj prvo i drugo poglavlje Knjige proroka Zaharije. Iako, možda, nisi shvatio sve simbole i pojedinosti, koju poruku Gospod upućuje svom narodu preko tih poglavlja? Koja je pozadina svih spomenutih zbivanja? Koja se jasna biblijska načela vide u tim poglavljima, koja obećanja su upućena, koja nada ponuđena Gospodnjem narodu i pod kojim uslovima? Kako se ta ista načela ispoljavaju među nama danas, bez obzira na sve razlike u neposrednim okolnostima nekada i sada?

Iako je Jerusalem i dalje u ruševinama posle vavilonskog pustošenja 70 godina pre toga, Bog nudi nadu u budućnost grada. Zaharija dobija poruku od Gospoda da će ne samo hram već i grad biti obnovljen.

Zaharija počinje izlaganje objavljujući svojim slušaocima da je Gospod nezadovoljan, veoma nezadovoljan njihovim ocima. Međutim, odmah zatim ohrabruje one koji ga slušaju, uveravajući ih da će se Bog, ako Mu se obrate ponizno i pokajnički, obratiti njima (Zaharija 1,1-3). Trebalo je da Zaharijina viđenja daju snagu i nadahnuće Judejcima da nastave obnavljanje hrama u Jerusalemu i da ga pripreme za službu Bogu.

Posle prvog Zaharijinog viđenja, zapisanog u prvom poglavlju, Gospod je uputio neka neverovatna ohrabrenja svom narodu, govoreći: »Revnujem za Jerusalem i za Sion veoma« (Zaharija 1,14).

A onda: »Zato ovako veli Gospod: obratih se k Jerusalemu milošću, dom će se moj opet sazidati u njemu, govori Gospod nad vojskama, i uže će se zategnuti preko Jerusalima« (Zaharija 1,16).

Čovek sa užetom meračkim predstavlja planove za ponovnu izgradnju grada Jerusalima i hrama u Zaharijino doba. Međutim, tek što su bili postavljeni temelji hrama, a njegova dalja izgradnja učinila se nemogućom.

Neposredno pre viđenja o prljavim haljinama prvosveštenika Isusa, Zaharija je dobio nalog da Judejcima prenese Božje obećanje, zapisano u Knjizi proroka Zaharije 2,10-13. Bog poziva Judejce da »pevaju i da se vesele«, a onda obećava da će stanovati s njima. Kako su ohrabrujuće morale zvučati te reči Božjem narodu koji se okupljao da Mu služi!

OPTUŽIVAČ I OPTUŽENI

»Posle mi pokaza Isusa, poglavara svešteničkoga, koji stajaše pred anđelom Gospodnjim, i Sotonu, koji mu stajaše s desne strane da ga pre« (Zaharija 3,1). Koje su velike i važne istine, posebno u kontekstu velike borbe između Hrista i Sotone (i u neposrednom kontekstu samog viđenja) ovde otkrivene?

Istaknuto je ovde nekoliko značajnih, ključnih činjenica. Prvo, optužen je Isus, poglavar sveštenički, koji ovde stoji kao predstavnik celog Božjeg naroda. Prikazan u ovom viđenju kao sveštenik koji stoji pred Gospodom, Isus predstavlja Izrail sa svim njegovim manama, nedostacima i gresima. Nema nikakve sumnje: narod nije nedužan, nije bezgrešan, ne zaslužuje obećano obnovenje koje mu Gospod nudi a koje narod prihvata verom i uz pokajanje.

I, naravno, tu je i Sotona da optuži narod, da potcenjuje njegovo pokajanje, njegovu želju za reformisanjem, za dobijanjem Gospodnje milosti i blagodati. Nema boljeg načina da se obeshrabri narod nego navesti ga da pomisli da su njegovi gresi suviše veliki da bi ih Gospod mogao oprostiti. Kolike duše su u celoj istoriji, pa čak i danas, padale kao žrtva ove najlukačije Sotonine prevare? Ono što prevaru čini tako uspešnom jeste činjenica da Sotona uopšte ne mora da laže o našim gresima, zar ne? Sve što treba da učini jeste da nas podseti na njih. Ukoliko ne bismo znali za Božju blagodat, mi bismo se slomili pod teretom beznadežnosti i izgubljenosti. Čak i bez optuživača koji bi nam ih bacio u lice pred Gospodom, naši gresi su i više nego dovoljni da nas osude.

Jevrejski glagol ovde preveden kao »optužiti« dolazi od istog korena kao i reč »Sotona«; to su ona ista tri jevrejska suglasnika koja sačinjavaju osnovu obe reči. Nema nikakve sumnje, Sotona je optuživač, ali je svima nama neophodno da se setimo reči: »I čuh glas veliki na nebu koji govori: sada posta spasenje i sila i carstvo Boga našega, i oblast Hrista njegova, jer se zbaci opadač braće naše, koji ih opadaše pred Bogom našim dan i noć« (Otkrivenje 12,10).

RAZMISLI: Iako nije najbolje baviti se svojim gresima, s vremena na vreme treba da iskreno i pošteno pogledamo sami sebe (bez obzira šta nam Sotona govori na uho). Koje promene moraš smesta da načiniš u svom životu, za koja biblijska obećanja treba da se uhvatiš, da bi se ona mogla stvarno i uspešno ispuniti u tvom životu? Razmisli šta sve stoji na kocki ako dozvoliš grehu da zavlada tobom?

ANĐEO GOSPODNJI

Do sada smo se, u trećem poglavlju Knjige proroka Zaharije, usredređivali na dve ličnosti, na Sotonu i na Isusa, poglavara svešteničkog. Ali, postoji i treća ličnost, glavna ličnost u ovom opisu: »Anđeo Gospodnji«.

Ko je ovaj »anđeo Gospodnji«? Vidi 2. Moj. 3,2-14; Zaharija 3,1,2

Ono što ovde vidimo predstavlja mikrokosmos velike borbe, bitku koja se vodi oko svake duše koja je predala svoj život u Isusove ruke, u ruke Gospodu, u veri i pokajanju. Imajte na umu kontekst: Izrailj, oštro opomenut, »ponizio se pred Gospodom, i vratio se Bogu s istinskim pokajanjem« (EGW, *Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 468). Upravo u tom trenutku izašlo je na videlo Sotonino delo optuživanja. Šta je on tačno govorio nije nam rečeno, ali uzevši u obzir biblijsku istoriju i ono što znamo o ljudskoj prirodi, svakako da slika koju je iznosio nije bila privlačna.

Šta nam o stanju Božjeg naroda otkriva odeća koju je Isus, poglavar sveštenički, nosio na sebi? Zaharija 3,1-3

Činjenica da je Isus, sin Josedekov, kao prvosveštenik bio predstavljen u prljavoj odeći samo naglašava dubinu greha celog naroda. Od najranijih dana zaveta između Boga i Izrailja, sveštenstvo kao celina, Leviti i posebno poglavar sveštenički predstavljali su posebnu klasu u izabranom narodu, ljude koje je Gospod pozvao da obavljaju jedinstvenu ulogu i službu u Izrailju, svetu ulogu i posvećenu službu (2. Mojsijeva 38,21; 4. Mojsijeva 1,47-53; 3,12). Oni su, u celom Izrailju, u simboličkom smislu nosili najčistiju odeću.

Ostatak poglavlja, međutim, objašnjava da uprkos svoj prošlosti naroda, uprkos njihovim nedostacima, »Anđeo Gospodnji« je tu da ih odbrani od Sotoninih optužbi, bez obzira da li su lažne ili tačne. Isus, »Anđeo Gospodnji«, stoji među njima da ih spase i otkupi. Ovo je, bez izuzetka, najvažnija istina u celoj Bibliji.

RAZMISLI: Kako je važno da nikada ne zaboravimo da nas, uprkos našoj nedostojnosti, »Anđeo Gospodnji« zastupa pred Bogom! Kako da tu istinu imamo pred očima u svakom trenutku, i da ipak ne varamo sebe izvlačeći pogrešne zaključke iz nje? Razgovarajte o tome u razredu u subotu!

PROMENA ODEĆE

Pažljivo i uz molitvu pročitajte treće poglavlje Knjige proroka Zaharije. Proučite korake u procesu promene. To je način na koji se spasava Božji narod, iako je grešan. Šta o planu spasenja možemo naučiti iz ovog viđenja?

Pre nego što je Isus, sin Josedekov, poglavar sveštencički, mogao da bude obučen u novu, čistu odeću, prljava odeća je morala da bude skinuta s njega. U skladu s tekstom, to je značilo da je Gospod »uklonio od tebe tvoje bezakonje« (Zaharija 3,3-5). Šta to, onda, znači u životu osobe koja je iskupljena? Da li je Isus, poglavar sveštencički, sada bio bezgrešan, savršen u srcu, u duši, u umu, sposoban da više nikada ne padne u greh? Da li je Isus, sin Josedekov, morao da dostigne to stanje pre nego što je nova odeća bila stavljena na njega? Ako bi bilo tako, kakvu nadu bi bilo ko od nas mogao da ima?

Ne, to naprotiv znači da je krivica i osuda, koja mu je pretila, bila skinuta s njega! Govoreći o Isusu, poglavaru sveštencičkom u tom trenutku, Duh proroštva kaže: »Njegovi vlastiti gresi i gresi naroda bili su oprošteni. Izrailj je bio odeven u novu odeću – u Hristovu pravednost koja mu je bila uračunata. Kapa stavljena na Isusovu glavu bila je kapa koju su nosili sveštenici i na njoj je bilo napisano 'svetost Gospodu', označavajući da je, uprkos svojim dotadašnjim prestupima, on sada osposobljen da služi pred Bogom u Njegovom svetilištu.« (EGW, *Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 469)

Šta je posle promene odeće Anđeo Gospodnji rekao Isusu, poglavaru sveštencičkom, i zašto je taj redosled izjava tako važan? Zaharija 3,7

Odmah pošto mu je bila data posebna odeća Isus, sin Josedekov, dobio je i savet da bude poslušan Gospodu i da hodi Njegovim putevima. Ta činjenica se nikako ne sme zanemariti: Hristova pravednost mu je bila garantovana u veri, ali mu je bila pripisana bez obzira na njegovo hodanje »mojim putevima« ili držanje »mojih zapovesti«! Te zapovesti su došle posle, jer da su došle pre, ne bi bilo nikakve koristi od toga. Uprkos svim svojim naporima, on bi i dalje ostao u svojim prljavim haljinama u kojima je bio do tada.

U hrišćanskom svetu mnogi vernici nisu stekli iskustvo sa odećom pravednosti i nisu razumeli njenu važnost. Međutim, ta misao je apsolutno važna za svakoga koji želi da stekne mir i radost u odnosu sa svojim Gospodom.

Isuviše često javlja se u nama podsticaj da činimo dobro da bismo se mogli spasti. Poruka Knjige proroka Zaharije treba da nam pokaže da to nije način na koji se stiče spasenje niti način na koji bi se spasenje uopšte moglo steći. I ponovo, evo šta kaže Duh proroštva o onome što se događalo u tom viđenju:

»Međutim, iako treba da shvatimo svoje grešno stanje, moramo da se oslonimo na Hrista kao na svoju pravednost, svoje posvećenje i svoje otkupljenje. Mi ne možemo da odgovorimo na Sotonine optužbe protiv nas. Jedino Hristos može da nas uspešno odbrani od njega. On je u stanju da utiša optuživača dokazima koji nisu utemeljeni na našim zaslugama, već na Njegovim.« (E.G. White, *Testimonies for the Church*, sv. 5, str. 472)

Trebalo bi da ova poslednja rečenica bude upisana u srca svih pripadnika Božjeg naroda, kao istina koju treba da znamo, ali ne samo intelektualno, već praktično, da naučimo da se oslanjamo iz časa u čas, ne na sopstvena dobra dela, bez obzira koliko su stvarno dobra, već jedino na Hristove zasluge. Ili, da to kažemo kao što je David rekao: »Blago onome kojemu je oproštena krivica, kojemu je greh pokriven« (Psalam 32,1).

Imajući na umu ono što smo pročitali u trećem poglavlju Knjige proroka Zaharije, čitajmo tekstove u Ef. 2,8-10; Jovan 14,15; i Rim. 6,1.4. Kako nam ovi novozavetni pisci pomažu da razumemo šta Zaharija hoće da kaže kada govori o nošenju »bogate odeće«?

Pošto je Isus, poglavar sveštenečki, bio sada odeven u odeću svetosti, trebalo je da njegov život odražava tu svetost. Mi treba da se poslužimo celokupnom silom koja je našoj duši ponuđena od Boga da bismo postigli pobjedu nad grehom. Nijedan greh se ne sme trpeti u našem životu, posebno zato što postoje tako mnogobrojna obećanja o pobjedi za one koji su se predali Hristu. Hristov život je dokaz da i mi možemo živeti u poslušnosti Božjem zakonu. Kada grešimo, to je zato što smo odlučili da grešimo. Kako je važno da svaki put ozbiljno i dugo razmišljamo o posledicama tog izbora!

RAZMISLI: Koji su to gresi s kojima se posebno boriš? Koja obećanja mogu da ti pomognu da u Hristu postigneš pobjedu nad svojim slabostima?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Istorija proroka i careva* pročitaj poglavlje pod naslovom »Isus, sin Josedekov i Anđeo«; u knjizi *Pouke velikog Učitelja* pročitaj poglavlje pod naslovom »Zar neće Bog odbraniti svoje?«

»Kada Sotona pokušava da Božji narod pokrije tamom, i da ga uništi, Hristos posreduje. Iako su pripadnici Božjeg naroda grešili, Hristos je krivicu za njihove grehe primio na svoju dušu. On je ljudski rod istrkao kao glavnu iz ognja. Svojom ljudskom prirodom On je povezan sa čovekom, dok je preko svoje božanske prirode jedno s beskrajnim Bogom. Pomoć je stigla na dohvata duša koje propadaju. Protivnik je ukoren...«

Uprkos nedostacima Božjeg naroda, Hristos se ne okreće od onih kojima se stara. On ima silu da promeni njihovu odeću. On skida prljavu odeću i stavlja na one koji se kaju i koji veruju svoju odeću pravednosti, a u zapisima Neba pored njihovih imena stavlja znak da su im gresi oprošteni.« (E. G. Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 112.113)

»I dok Božji narod muči dušu svoju pred Njim, moleći se za čistotu srca, izdaje se zapovest: 'Skinite s njega te prljave haljine!' i čuju se ohrabrujuće reči: 'Vidi, uzeh s tebe bezakonje tvoje i obukoh ti nove haljine' (Zaharija 3,4). Neokaljana odeća Hristove pravednosti stavlja se na okušanu, vernu Božju decu. Prezreni Ostatak je odeven u slavnu odeću, koja se više nikada neće uprljati pokvarenošću sveta.« (E. G. Vajt, *Istorija proroka i careva*, str. 591. orig.)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Kao razred, razgovarajte o odgovoru koji ste dali na završno pitanje u utorak.
2. Razgovarajte o činjenici da je tek posle promene odeće Isus, sin Josedekov, dobio naredbu da bude poslušan. Zašto je taj redosled toliko važan da treba da bude zapamćen? Šta nam to govori o temelju našeg spasenja i o rezultatima ili posledicama toga spasenja? Zašto uvek moramo imati na umu tu razliku?
3. Razmišljajte o radosnoj vesti da bez obzira koliko je prljava naša haljina, mi možemo da dobijemo potpuno novu čistu odeću. Šta bi to trebalo da znači za tebe u tvom životu, u tvom ponašanju, u celokupnom načinu na koji gledaš na svet i na svoje bližnje, znajući da ti je obećano novo ruho, koje prikazuje novi život, ponuđen u Hristu?

NOVA ODEĆA ZA IZGUBLJENOG SINA

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: 1. Mojsijeva 4,1-8; 25,25-34; Luka 15,4-32; Jovan 11,9.10; Rimljanima 5,12-20

Tekst za pamćenje: »Trebalo se razveseliti i obradovati, jer ovaj brat tvoj mrtav beše i ožive; i izgubljen beše i nađe se« (Luka 15,32).

Somerset Mom je napisao kratku priču pod naslovom »Kiša« o nekom misionaru na Južnom moru, koji je jednu posrnulu ženu »obratio« i priveo veri. On je uložio celo svoje srce i celu svoju dušu u napor da je pridobije, ali su njegove metode ponekad bile nepopustljive i oštre. U stvari, zahtevao je od nje da se vrati u Sjedinjene Države, odakle je pobjegla, i da izdrži svoju preostalu zatvorsku kaznu, iako ga je ona preklinjala da je poštedi mučenja, poniženja i bezakonja koje ju je očekivalo u zatvoru. Međutim, misionar je insistirao da će joj zatvorska kazna pomoći u procesu pokajanja i da zato mora da se vrati.

Međutim, priča se završava neočekivano. Misionar se ubio i njegovo telo je ponadeno na obali. Očigledno, provodeći toliko vremena sa ženom, pao je u greh s njom i pošto nije bio u stanju da oprost sebi – ubio se.

Ono što je tim osobama bilo potrebno, potrebno je i svima nama – lično iskustvo s Božjom blagodaću i oproštenjem koje je Isus prikazao u priči o izgubljenom sinu.

ISTI RODITELJI, ISTA HRANA

»Jedan čovek imaše dva sina« (Luka 15,11). U ovoj priči, dva sina istoga oca predstavljaju različite karakterne osobine. Stariji sin je očigledno predstavljao vernost, istrajnost i marljivost. Mlađi je bio, van svake sumnje, nespreman da radi, nespreman da ponese svoj deo odgovornosti. Oba su imala isti porodični temelj. Oba su, verovatno, dobijala istu ljubav i isto staranje od istog oca. Jedan sin je bio, tako bar izgleda, veran, a drugi pun nepoštovanja. Šta je dovelo do ove razlike?

Na koje vas druge priče podseća priča o izgubljenom sinu? 1. Mojsijeva 4,1-8; 25,25-34.

Zaista je ovo čudna pojava, zar ne, pojava koja se sreće sve vreme na sve strane! Dvoje ili više dece istih roditelja, koja žive u istom domu, dobijaju isto vaspitanje, istu ljubav, čak i istu hranu - jedno postaje duhovno, verno i odlučno da služi Gospodu, dok drugo, iz nekog nepoznatog razloga, kreće u potpuno suprotnom smeru. Koliko god je to teško za razumevanje, ukazuje nam na moćnu stvarnost postojanja slobodne volje. Neki mogu da vide nešto značajno u činjenici da je upravo mlađi brat postao buntovnik, ali ko zna razloge zašto je on učinio ono što je učinio?

Šta možemo naučiti iz načina na koji je otac reagovao na zahtev mlađeg sina? Šta nam to govori o načinu na koji Bog postupa prema nama? Luka 15,12

Tekst ništa ne kaže o razgovoru između oca i mlađeg sina, niti nas obaveštava da li je otac protestovao i tražio od sina da još malo razmisli, da ne prenagljuje. Vrlo je verovatno da je otac to zaista i učinio, ali da je na kraju sin dobio »deo imanja« koji mu je pripadao i da je onda otišao od kuće. U celoj Bibliji, vidimo na delu to isto načelo: Bog daje ljudskim bićima slobodu da sami donose svoje odluke, da idu svojim putem, da žive kako žele. Naravno, kao što dobro znamo, svaka naša odluka ima svoje posledice, posledice koje nismo u stanju uvek da predvidimo ili zamislimo.

RAZMISLI: Do kakvih su posledica u poslednje vreme dovele neke od tvojih odluka? Nije lako vratiti vreme unazad, zar ne?

Zamislite oca koji posmatra svoga sina kako pakuje torbe i sprema se da ode od kuće. Možda je zapitao sina kuda misli da ide, kakvi su mu planovi o zaposlenju, kakve snove gaji za budućnost. Ko zna kakve mu je odgovore sin dao. Oni verovatno nisu bili ohrabrujući, u najmanju ruku bar ne u očevim očima. U međuvremenu, sin se pripremao da uživa u prijatnim časovima koji su ga očekivali.

Uostalom, zašto ne? Bio je mlad, vetropirast, imao je na raspolaganju gotovine za trošenje i svet koji ga je očekivao raširenih ruku. Život na porodičnom imanju morao mu je izgledati dosadan u upoređenju sa svim mogućnostima koje mu je svet pružao.

Kako su se vrlo brzo promenile okolnosti u kojima se sin našao? Kako i zašto je došlo do neke vrste pokajanja? Da li je to bilo pravo pokajanje ili je mladić bio samo žalostan zbog posledica svojih dela? Šta nam u tekstu ukazuje na pravi odgovor? Luka 15,13-19

Niko ne zna kako bi se ova priča završila da se događaji nisu okrenuli protiv mlađeg sina. Pretpostavimo da je pronašao način da zaradi novac i da nastavi sa svojim načinom života? Ne izgleda verovatno, u najmanju ruku na temelju onoga što se događalo, da bi se vratio ocu »na kolenima«, zar ne? Ko među nama, ponekad nije bio stvarno žalostan, ne toliko zbog svojih greha, koliko zbog njihovih posledica, posebno ako su nas uhvatili na delu? Čak bi i najokoreliji otpadnik bio žalostan ako ga uhvate u preljubi ili ako dobije neku zaraznu bolest? Nema ničeg hrišćanskog u žalosti zbog bola koji dolazi kao posledica naših pogrešnih odluka, zar ne?

Šta, onda, da kažemo o ovom mladiću? Iako nema sumnje da su teške okolnosti u kojima se našao dovele do promene ponašanja do koje inače ne bi došlo, misli njegovog srca, otkrivene ovim tekstom, zaista ukazuju na istinsku poniznost, shvatanje da je pogrešio protiv oca i protiv Boga. Govor koji je pripremio u svom srcu otkriva iskrenost njegovog pokajanja.

RAZMISLI: Ponekad su nam potrebne neugodne posledice naših dela da bi u nama probudile svest o našim gresima, zar ne? Znači li to da se tek posle patnji kao posledice naših greha, mi zaista kajemo, ali zbog naših greha, a ne zbog posledica? Kakva iskustva imaš na tom području? Zašto, onda, ne bismo izbegavali greh i poštedeli sebe žalosti i kajanja?

MOŽEŠ DA SE PONOVO VRATIŠ KUĆI

U prvom delu dvadesetog stoleća, pisac Tomas Vulf je napisao svoje klasično delo »Nema povratka domu«. Radilo se o čoveku koji je napustio svoj skromni dom na jugu Sjedinjenih Država, otišao u Njujork, postigao veliki uspeh kao pisac, a onda pokušao da se vrati svojim korenima. Nije mu bilo lako; zato je svojoj knjizi i dao taj naslov.

U priči o izgubljenom sinu, ko je krenuo na dugo putovanje da se sretne sa svojim ocem? Uporedite njegov postupak sa događajima u priči o izgubljenoj ovci i izgubljenom dinaru (Luka 15,4-10). U čemu je bitna razlika?

Možda u druge dve parabole izgubljeni nisu ni znali da su se izgubili, pa ne bi mogli da se vrate sve i da su pokušali; međutim, u slučaju izgubljenog sina, ovaj je sam otišao od »istine« i tek kada se našao u tami (Jovan 11,9.10), postao je potpuno svestan svog stanja. U toku cele istorije spasenja, Bog je imao posla sa onima koji su posedovali videlo a zatim se namerno odvratili od njega i otišli svojim putem. Radosna vest iz ove parabole glasi da i one, koji su namerno okrenuli leđa Bogu pošto su upoznali Njegovu ljubav i dobrotu – Bog i dalje želi da vrati na njihovo pređašnje mesto u svojoj zavetnoj porodici. I upravo kao što je mladić svojom slobodnom voljom odlučio da ode od kuće, morao je svojom slobodnom voljom da odluči i da će se vratiti kući. Tako je to sa svima nama.

Zanimljiv u vezi s tim parabolama je i kontekst u kome su ispričane. Čitajte tekst u Jevandelju po Luki 15,1.2. Proučite razne ljude koji su slušali Isusa dok je govorio. Kakva bi snažna poruka to morala biti za nas što je Isus, umesto da izriče opomene u vezi sa apokaliptičkim zbivanjima poslednjeg vremena i propašću i sudom, ispričao parabole koje pokazuju Očevu istinsku ljubav i staranje za one koji su izgubljeni, bez obzira kako su dospeli u to stanje!

RAZMISLI: Da li si poznavao ljude koji su otišli od Boga? Kakvu nam pruža ova parabola da sve još nije izgubljeno? Kako je važno da se svi molimo za one koji još nisu naučili pouku iz parabole o izgubljenom sinu?

NAJBOLJA ODEĆA

Kao što smo videli, sin je sam morao da donese odluku da se vrati. Nije bilo nikakvog primoravanja od strane oca. Bog nikoga ne primorava da bude poslušan; ako nije primoravao Sotonu na Nebu da bude poslušan, ili Adama i Evu u Edemu, zašto bi to činio danas kada su posledice neposlušnosti načinile pravi haos u svetu i među pripadnicima ljudskog roda? (Rimljanima 5,12-20.21)

Kako je otac reagovao na priznanje i pokajanje svoga sina? Koliko je dela okajavanja, koliko molitava i bičevanja, koliko dela radi naknade štete otac zahtevao od svoga pokajničkog sina pre nego što ga je prihvatio? Koja pouka se u tome krije za nas danas? Luka 15,20-24; Jeremija 31,17-20.

Sin je pred ocem priznao svoju grešku, ali iz teksta skoro da stičete utisak da otac nije ni slušao šta sin govori. Pogledajte šta se događalo: otac trči da dočeka sina, grli ga i ljubi. Svakako, priznanje je bilo u redu, i ono je verovatno donelo više dobra sinu nego ocu, ali u ovom trenutku sinovljeva dela su govorila glasnije od njegovih reči.

Otac naređuje slugama da donesu »najbolje odelo« i da obuku sina. Grčka reč, prevedena kao »najbolje« (protos) često znači »prvo« ili »najistaknutije«. Otac je sinu dao najbolje što je imao na raspolaganju.

Razmisli o kontekstu: sin je živeo u siromaštvu ko zna koliko vremena. Sigurno se nije pojavio pred ocem u najboljem odelu, najblaže rečeno. Uostalom, on je sve do tada hranio svinje. Suprotnost između onoga što je nosio kada ga je otac zagrlio (otac nije čekao da se sin okupa i presvuče da bi ga uzeo u naručje) i odeće koja mu je darovana, bez sumnje nije mogla biti veća!

To pokazuje, između ostalog, da je obnova odnosa, u najmanju ruku između oca i sina, u tom trenutku bila potpuna. Ako smatramo da je »najbolja odeća« bila odeća Hristove pravednosti, onda mu je sve što je bilo potrebno poklonjeno upravo tada. Izgubljeni sin se pokajao, priznao svoje grehe i napustio svoje stare staze. Otac je nadomestio ostalo. Ako to nije simbol spasenja, šta bi onda moglo biti?

RAZMISLI: Zadivljuje da ovde nije bilo uobičajenog: »Zar ti nisam unapred rekao?« od strane oca. Nije bilo nikakve potrebe za tim, zar ne? Sin je požnjeo žetvu svojih dela. Kada imamo posla s ljudima koji se vraćaju Bogu pošto su otpali od Njega, zar ne bi bilo dobro da im ne spominjemo grehe koje su učinili?

OČEVO SOPSTVENO ODELO

U svojoj knjizi *Pouke velikog Učitelja*, na 134. stranici, Elen G. Vajt dodaje zanimljivu pojedinost ovoj priči, pojedinost koja nije naglašena u samom tekstu. Opisujući prizor kada se otac približava svome sinu koji se ponizno vraća kući, ona piše: »Otac nije hteo da dozvoli da se nečije zavidljivo oko ruga bedi i pohabanoj odeći njegovog sina. On skida sa svojih pleća široki, bogati plašt i prebacuje ga preko sinovljevih izmršavelih ramena a mladić u suzama izgovara svoje priznanje, govoreći: 'Oče, sagreših i nebu i tebi, i već nisam dostojan nazvati se sin tvoj.' Otac ga privija uz sebe i vodi kući. Nije dobio nikakvu priliku da zatraži mesto sluge. On je sin, koji će biti počašćen najboljim što kuća može da pruži i koga će sluge i sluškinje poštovati i služiti.

»A otac reče slugama svojim: 'Iznesite najlepšu haljinu i obucite ga, i podajte mu prsten na ruku i obuću na noge. I dovedite tele ugojeno, te zakoljite, da jedemo i da se veselimo. Jer ovaj moj sin beše mrtav i ožive, i izgubljen beše, i nađe se! I stadoše se veseliti!«

Koji uvid nam ovaj tekst daje u celu priču, i šta nam on govori o Božjem karakteru?

Otac želi da odmah pokrije sramotu sinovljevih grešaka. Kakve li poruke nama da naučimo da prošlost prepustimo prošlosti, da se ne bavimo ni tuđim ni svojim pogreškama iz prošlosti. Neki od najtežih greha za sada još nisu poznati, ali će se jednoga dana otkriti (1. Korinćanima 4,5). Slično Pavlu, i mi moramo da zaboravimo prošlost i da stremimo napred (Filibljanima 3,13.14).

Šta je otac mislio kada je rekao da je njegov sin bio mrtav i da je sada ponovo oživeo? Kako treba da razumemo njegove jasne reči? Luka 15,24

Na kraju, neće biti srednjeg puta u konačnom rešenju pitanja spasenja. Kada se sve konačno bude razrešilo (Otkrivenje 21,5), kada velika borba bude završena, sva ljudska bića će biti ili večno živa ili večno mrtva. Nema ničega između.

Svakako da je to nešto o čemu treba da vodimo računa kada svakoga dana donosimo svoje odluke, i dobre i zle, kao što je to učinio i izgubljeni sin.

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Pouke velikog Učitelja* čitaj poglavlje pod naslovom »Izgubljen i nađen« i »Velika provalija premošćena«; u knjizi *Čežnja vekova* čitaj poglavlje pod naslovom »Poslednje putovanje iz Galileje«. »Parables of the Lost,« pp. 100–104, in *Testimonies for the Church*, vol. 3.

»Zapazi koliko je Gospod nežan i pun sažaljenja u postupanju sa svojim stvorenjima. On voli i svoje zalutalo dete, i poziva ga da se vrati. Očeva ruka počiva na sinu koji se kajе; Očeva odeća pokriva njegove iznošene krpe; prsten je stavljen na njegov prst kao dokaz njegovog carskog dostojanstva. A ipak, koliko je onih koji gledaju na izgubljenog sina ravnodušno ili čak prezrivo. Slično farisejima, oni govore: 'Oče, hvalim te što nisam kao ostali ljudi' (Luka 18,11). Ali, razmislite kako Bog gleda na one koji tvrde da su Hristovi saradnici, ali koji, dok se neka duša bori protiv poplave iskušenja, stoje po strani kao stariji brat u paraboli, tvrdovrati, samovoljni, sebični.« (EGW, *Gospel Workes*, p. 140)

»Hristos je obezbedio snagu i blagodat koje će službeni anđeli odneti svakoj duši koja veruje. Niko nije tako grešan da ne može naći snagu, čistoću i pravednost u Isusu, koji je umro za njega. Isus čeka da mu skinе njegovo odelo, okaljano i zagađeno grehom, i da stavi na njega belo ruho pravednosti; On ga poziva da živi, a ne da umre!« (EGW, *Steps to Christ*, p. 55.56)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Razgovarajte o tome kako deca od istih roditelja, iz istog doma, odrasla u istoj sredini, mogu da krenu u tako suprotnim duhovnim smerovima. Kako bismo mogli da razumemo tako nešto?
2. Kako pomažeš onima koji - pošto su se odvratili od Gospoda i otišli u svet, ranjavajući time i svoje bližnje - sada žele da ostave prošlost za sobom, ali ne mogu jer se stalno sapliću o posledice svojih odluka u prošlosti? Kakvu nadu, kakva obećanja, koju pomoć možeš da im pružiš?
3. Jedno je shvatiti da si sve pokvario i upropastio kao što je to shvatio izgubljeni sin, ali šta da rade oni koji su napustili »očev dom«, da tako kažemo, ali kojima sve dobro ide? Da budemo poštени: ne dolaze svi koji su napustili Gospoda u položaj da »hrane svinje«. Neki čak postaju vlasnici farme svinja! Šta bismo mogli učiniti za njih da bismo im pomogli da shvate da su, uprkos okolnostima, načinili fatalan izbor?

SVADBENA ODEĆA

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: Matej 21; 22,1-14; Otkrivenje 21,2,9; Propovednik 12,14; Danilo 7,10; 1. Mojsijeva 3,9-19.

Tekst za pamćenje: »Nikakva, dakle, sada nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu nego po duhu« (Rimljanima 8,1).

Istorija hrišćanstva puna je mračnih stranica. Užasna nedela činili su ljudi koji su se izdavali za Hristove sledbenike a, u skladu s našim razumevanjem proročanstva, još više zala će biti učinjeno u Njegovo ime pre Njegovog drugog dolaska.

U toku ove sedmice razmatraćemo jednu zadivljujuću parabolu, priču koja prikazuje bolnu istinu da nisu svi koji tvrde da su Hristovi sledbenici zaista na Njegovoj strani. Naravno, ko smo mi da sudimo ko je veran, a ko neveran? Ko smo mi da gledamo »trun u oku brata svojega, a brvna u oku svojemu ne osećamo?« (Matej 7,3). Mi ne obavljamo taj sud. Međutim, Bog to čini!

»Gosti na evandeoskoj večeri su oni koji tvrde da služe Bogu, oni čija su imena zapisana u knjizi života. Međutim, nisu svi koji tvrde da su hrišćani zaista pravi Njegovi učenici. Pre nego što bude podeljena konačna nagrada, mora se odlučiti ko je dostojan da primi nasledstvo pravednika. Ta odluka se mora doneti pre Hristovog drugog dolaska na oblacima nebeskim; jer kada On bude došao, doneće nagradu 'da da svakome po delima njegovim' (Otkrivenje 22,12).« (Elen G. Vajt, *Pouke velikog Učitelja*, str. 215)

Dvadeset i prvo poglavlje Jevanđelja po Mateju, kada opisuje poslednje dane Isusove zemaljske misije, puno je dramatičnosti, napetosti i uzbuđenja. Ono takođe otkriva, kao što Biblija često čini, zastrašujuću sposobnost našeg srca da nas prevari i silu Zloga da zaslepi naš um i za najočiglednije istine. Lako je nama, kada gledamo u prošlost, da mislimo: kako su te starešine mogle da budu tako surove, tako slepe, tako odbojne iako suočene s dokazima koje im je Isus dao?

Ipak, ne bismo smeli da varamo sami sebe! Imamo li ikakvog razloga da mislimo – čak i kao adventisti sedmog dana, koji žive s toliko mnogo svetlosti – da se uveliko razlikujemo od njih? Zar i mi, ponekad, ne pokazujemo tvrdu i upornu ravnodušnost prema istini, posebno kada se ona suproti našim omiljenim gresima i željama i našoj sve većoj svetovnosti? Svakako, Bog nas voli, Hristos je umro za nas, oprostjenje je dostupno svima. Međutim, to isto bi se moglo kazati i za ljude opisane u ovom poglavlju, one koji su ne samo okrenuli leđa Isusu već i radili protiv Njega! Koliko bismo morali da budemo pažljiviji, jer varamo sami sebe ako mislimo da mi ne možemo da budemo prevareni.

Pročitajmo 21. poglavlje Jevanđelja po Mateju koje obrazuje pozadinu parabola u sledećem poglavlju. Iako je opisano veoma mnogo događaja, šta je osnovna tema celog poglavlja? Kada bi je valjalo izraziti u nekoliko reči, kako bi ona glasila? I što je još mnogo važnije, koje bismo duhovne pouke mogli da izvučemo za sebe iz tog poglavlja?

Možda najviše zadivljuje nekoliko poslednjih stihova u ovom poglavlju. Bez obzira koliko su srca ljudi otvrdnula prema Isusu, neki delovi Njegove poruke su morali da prodru do njih, jer su dobro znali da On govori o njima. Bilo bi sasvim dukčije da su potpuno promašili da ga razumeju, ali nije bilo tako. U tome i jeste bio problem: izgledalo je da su ga dobro razumeli, u najmanju ruku toliko da požele da ga uklone sa lica zemlje. Čudno je da je to bio onaj isti narod, ono isto judejsko mnoštvo koje je sprečilo starešine da ga zatvore. Žalosan je što su oni isti koji su morali da uče druge i sami imali toliko da uče i koji, u najvećem broju slučajeva, ništa nisu ni naučili. I kada su konačno uspeli da nešto shvate, bilo je već prekasno (Rimljanima 14,10).

CAREV POZIV

Jedno je prirediti svadbu. Nešto je sasvim drugo kada car priredi svadbu. A biti pozvan na svadbu koju je car pripremio za svoga sina zaista je velika čast i velika prednost. Slika svadbe ovde svakako upućuje na Sina i, razume se, na odnos između Isusa i Crkve, Njegove neveste (Otkrivenje 21,2,9; Efescima 5,21-23).

U Jevanđelju po Mateju 22,1-8 opisana je svadba carevog sina. Kako se ovaj deo priče uklapa u ono što smo videli u prethodnom poglavlju? Koje se iste teme ponavljaju?

Zapazite kako se sam car postarao da se sve neophodne pripreme obave na vreme i kako valja: on je ugovorio brak, pripremio večeru, dao da se pokolju jaganjci i ostala stoka. I zaista, poruka je glasila: »Sve je spremno, dođite na svadbu.« Na kraju krajeva, od gostiju se tražilo jedino da prihvate poziv, da dođu na svadbu.

Osim toga, uočite šta je ljude navelo da se ne odazovu na poziv? Neki su olako postupali prema njemu, drugim rečima, nisu ga shvatili ozbiljno, nisu mislili da je vredno da se odazovu, uglavnom, potcenili su poziv. To bi moglo da simbolički predstavlja one današnje hrišćane koji božanske zahteve ne shvataju ozbiljno, koji se iz raznih razloga nikada ne otvaraju za istinu. Drugi su »otišli svojim putevima«. Isus je rekao da je put spasenja uzan (Matej 7,14), te ljudi mogu da pronađu mnogobrojne izgovore da odbace poziv. Zatim, neki su jednostavno dozvolili da ih privuče lepota materijalnih dobara. I konačno, dok su jedni samo zanemarili poziv, drugi su čak progonili one koji su ga prenosili. Bez obzira na razlog, svi su bili izostavljeni. Razmisli malo o rečima tog cara, koji je izjavio da oni koji su odbacili poziv nisu ni bili dostojni da učestvuju u gozbi. Kako da razumemo tu izjavu u svetlosti činjenice da su svi sagrešili i postali grešnici? Da li je bilo ko među nama zaista dostojan da bude pozvan na carevu svadbenu večeru? I na kraju, kao što ćemo videti, »dostojnost« u biblijskom smislu stiže se onim što je Hristos učinio za nas, naša dostojnost nije u nama, već u onome što dozvolimo Bogu da učini za nas i u nama.

RAZMISLI: Od razloga iz kojih su ljudi odbili poziv na svadbenu večeru, za koji ti se čini da bi i kod tebe mogao doći u obzir? Za koja bi se Božja obećanja mogao uhvatiti u svojoj borbi da se odupreš takvom iskušenju?

ONI KOJI SU DOŠLI NA SVADBENU VEČERU

Pošto su zvanice odbile dva poziva, car je poslao sluge da upute još jedan, ovoga puta »svakome koga god nađu« (Matej 22,9). Niko nije bio izuzet od poziva. Međutim, ovoga puta je i odaziv bio drukčiji, jer su sluge izašle i »sabrale sve koje su našle« (Matej 22,10).

Pročitaj i ostatak parabole. Ko su bili oni koji su na kraju došli na svadbenu večeru? Da li to znači da su neki od onih koji su došli bili dobri, a neki zli? Matej 22,9-14

Da li ste ikada zapazili da su neki od najpodmuklijih, najnasilnijih i najodvratnijih ljudi sami sebe nazivali hrišćanima? Ili, da neki od najlicemernijih, osuđivački raspoloženih i jednostavno zlih ljudi idu u crkvu, prisvajaju obećanja o spasenju i govore da su sigurni u spasenje?

To nije ništa novo. Kako da razumemo, na primer, veru krstaša, tako odanih Gospodu Isusu da su odlazeći u Svetu zemlju usput opljačkali, pobili, silovali i prodali kao roblje na hiljade hrišćana u svojoj zemlji ili u zemljama kroz koje su prolazili? Jedan očevidac je rekao »da su naše trupe kuvale odrasle neznabošce u velikim loncima. Nabadali su decu na ražanj i jeli ih pečene.« Kako su takvi užasi mogli biti učinjeni u ime Isusa Hrista?

Pa, ti ljudi nisu ni bili pravi hrišćani! – kao da vas čujem kako govorite. Ali, kako to možete znati? Kako da ocenite njihovo srce, da ocenite šta su im govorili da treba da čine, ili kakve su prilike imali da nauče nešto bolje? Zar se neki od njih nisu kasnije mogli pokajati i osloniti se na ista obećanja na koja se i mi oslanjamo? Šta da kažemo o užasnim delima ljudi koji su na prvi pogled bili veoma pobožni ili su bar tako izgledali? Ko smo mi da sudimo pobudama drugih ljudi?

Mi i ne smemo da sudimo – ali Gospod to čini i činiće (Rimljanima 14,10; Jevrejima 10,30; Propovednik 12,14; Danilo 7,9.10). Mi to suđenje nazivamo »istražnim sudom« i o njemu je reč u ovoj paraboli.

RAZMISLI: Razmisli o nekim delima navodnih hrišćana tokom istorije, ponekad u Isusovo ime! Na koji način nam ova parabola pokazuje da će Bog sa svima njima postupati pravedno?

BEZ SVADBENE ODEĆE

Šta u ovoj paraboli predstavlja odeća? Zašto odbijanje svadbenog ruha može da bude, doslovno, pitanje života i smrti?

Sem ukoliko ne verujete u ideju »jednom spasen zauvek spasen«, u čemu bi onda bio problem da Bog, u jednom istorijskom trenutku, konačno i zauvek odvoji pšenicu od kukolja (Matej 13,24-30), mudre od nerazumnih (Matej 25,1-13), verne od nevernih (Matej 25,14-30), one koji su stvarno pokriveni ruhom Njegove pravednosti od onih koji to nisu (Matej 22,1-14), među mnoštvom onih koji tvrde da idu za Njim, posebno ako su neki od njih činili i još i dalje čine užasna dela, i to u Njegovo ime!?

Zar neće doći do neke vrste konačnog obračuna između dobrih i zlih koji se oslanjaju na ista obećanja o spasenju, posebno u religiji čiji je temelj verovanje da se spasavamo onim što je neko drugi za nas učinio?

Razmisli malo: ako bi se spasenje moglo pripisati isključivo našim delima – onda bi sve bilo lako; trebalo bi samo oceniti dela! Ili su dovoljna, ili nisu! I tačka! Međutim, u veri u kojoj spasenje počiva na zaslugama nekog drugog koji je sve učinio za nas, u veri u kojoj pravednost potrebna za spasenje postoji u nekom drugom a ne u nama, problem postaje mnogo teži. Prema tome, suđenje od strane Nekog ko nikada ne greši izgleda mnogo neophodnije ovde nego u religiji u kojoj dela predstavljaju merilo, zar ne?

I upravo o tome se i radi u ovoj paraboli: Bog odvaja verne i neverne među onima koji tvrde da idu za Njim. I na osnovu čega donosi odluku? Po tome da li su odeveni u prekrasno svadbeno ruho pravednosti koje Isus besplatno nudi svima.

RAZMISLI: Ova parabola pravi jasnu razliku između vernika Crkve i grešnika koji je spasen Hristovom pravednošću. Očigledno je da to nisu iste kategorije iako se u velikoj meri preklapaju. Pregledaj svoj život, svoja dela, svoje postupke, svoje reči, svoje misli, svoje držanje prema prijateljima i neprijateljima. Da li sve to odražava čoveka koji nosi Hristovo ruho pravednosti, ili nekoga koji je samo došao na gozbu?

I kao što smo juče videli, ukoliko veruješ da čovek kada jednom bude »spasen« više ne može da otpadne od vere, biće ti teško da zamisliš da će Bog konačno odvojiti one odevene u ruho Hristove pravednosti od onih koji samo tvrde da ga imaju. To je suština onoga o čemu govori ova parabola. I opet, kad je reč o religiji koja je utemeljena ne na našim dobrim delima, već na delima nekog drugog umesto nas (i koja prisvajamo verom), kako bi moglo proći bez tog konačnog večnog razdvajanja?

Koje pravilo o konačnom razdvajanju opravdanih i neopravdanih iznose i Stari i Novi zavet? U čemu se oba zaveta slažu i zašto je to toliko važno? Propovednik 12,14; 1. Kor. 4,5; Matej 22,11.

Kao biblijski hrišćani s posebnim razumevanjem velike borbe između dobra i zla (Otkrivenje 12,7-9; 1. Petrova 5,8; Jov 1; 2) i zainteresovanosti celog svemira za tu borbu i njen ishod (Danilo 7,10; 1. Korinćanima 4,9; Efescima 3,10), lako možemo odbaciti argument, uzet iz 2. Timotiju 2,19 (»poznaje Gospod svoje«), koji se koristi protiv ideje da je istraga dela biblijsko načelo. Gospod zaista zna sve koji mu pripadaju, ali ostatak svemira, uključujući i nas, to ne zna!

Veoma je važno da pred očima imamo širu sliku: zainteresovanost celog svemira za ono što se događa ovde sa grehom, pobunom, spasenjem i Božjim planom da postupi prema svima na otvoren, pravedan i pošten način.

Već i sama pomisao o sudu bilo koje vrste pretpostavlja neku vrstu istrage, zar ne? Pogledajte tekst u 1. Mojsijevoj 3,9-19. Od prvog trenutka kada se greh pojavio na našoj planeti, sam Bog je bio neposredno na delu, postavljajući pitanja iako je unapred znao odgovore. I kao što ova »istraga« nije vođena zato da Bog stekne uvid u događaje (ona je pomogla Adamu i Evi da shvate veličinu onoga što su upravo učinili), tako ni »istražni sud« neće otkriti ništa novo Bogu; on se održava radi informisanja drugih.

Kao i na suđenju u 1. Mojsijevoj, kada je Božja blagodat nadvladala smrtnu presudu (1. Moj. 3,15), Njegova blagodat će učiniti to isto za sve Božje prave sledbenike, sada i na sudu – onda kada im to bude najviše trebalo!

RAZMISLI: Istraga o našim delima! Zar je čudno što nam je neophodna Božja blagodat da nas pokriva u svakom trenutku, ili to što se spasenje stiče blagodaću, a ne delima? Kakvu nadu bismo imali kada bi – nakon što sva naša dela budu istražena – bilo ustanovljeno da nam nedostaje pokrivalo Hristovog ruha pravednosti?

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Pouke velikog Učitelja* čitaj poglavlje pod naslovom »Bez svadbenog ruha«.

»Međutim, plan otkupljenja je imao mnogo širu i dublju svrhu nego što je samo spasenje čoveka. Nije samo zbog toga Hristos došao na ovu Zemlju; ne samo zato da bi stanovnici ovog malog sveta mogli poštovati Božji zakon onako kako treba da bude poštovan već i da odbrani karakter Božji pred celim svemirom.« (E. G. Vajt, *Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 54.55)

»Ipak, Sotona tada još nije bio uništen. Anđeli tada još nisu razumeli sve što je uključeno u veliku borbu. Načela oko kojih se borba vodila morala su biti mnogo potpunije otkrivena. I radi čovekovog dobra, Sotonino postojanje se moralo produžiti. I čovek i anđeli morali su da vide razliku između Kneza videla i kneza tame. Mi moramo izabrati kome ćemo služiti. (E. G. Vajt, *Čežnja vekova*, str. 661)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Razmisli o istoriji hrišćanstva, o svim strašnim delima ljudi koji su se izdavali za hrišćane i sve činili u Hristovo ime! Razmisli kako su narodi uzimali svoju veru kao pokrivač, kao plašt, kao opravdanje za sva strašna dela koja su činili. Kako nam ta nesrećna činjenica pomaže da bolje razumemo potrebu za razdvajanjem među onima koji se izdaju za Hristove sledbenike, kao što nam je pokazano u parabolama i u drugim biblijskim tekstovima?
2. Duh proroštva objašnjava da Hristovo ruho predstavlja Isusovu pravednost koja nas ne samo pokriva nego i opravdava, menja u Njegovo obličje i pomaže nam da odražavamo Njegov karakter u svom životu. Kako da shvatimo razliku između te dve bitne istine i zašto je to tako značajno?
3. Razmisli o stvarnosti velike borbe između dobra i zla i koliko ona utiče na našu teologiju. Prelistaj Bibliju i prikupi sve tekstove koje možeš da pronađeš a koji pokazuju koliko je biblijska i bitna ova tema!
4. Isus završava parabolom o svadbenom ruhu ovim rečima: »Jer mnogo je zvanih, a malo izabranih« (Matej 22,14). Šta je On mislio da kaže tom izjavom, uzimajući u obzir kontekst u kome je izrečena?

NOVA UPOTREBA ODEĆE KAO SIMBOLA

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: Marko 5,24-34; Luka 8,43-48; Jovan 13,1-16; 19,23.24; Matej 26,59-68; 27,27-29.

Tekst za pamćenje: »Jer govoraše: ako se samo dotaknem haljina njegovih ozdraviću« (Marko 5,28).

U izvesnom smislu, ne bi trebalo da predstavlja iznenađenje što smo izvukli toliko pouka u vezi sa odećom u Bibliji, zar ne? Uostalom, odeća je u velikoj meri deo nas; odeća može da kaže mnogo o nama, ko smo, čak i kada se ne čuje nikakav glas. Pravilno ili pogrešno, mi često stvaramo mišljenje o drugima na temelju onoga što nose ili kako ga nose.

Pouka za ovu sedmicu razmatraće pitanje odeće, ali u vezi sa Isusom. Razmišljaćemo o ženi koja je verovala, a bila je u pravu, da jedino što treba da učini jeste da dotakne Isusovu odeću i da će biti izlečena. Tu je i Isus koji odlaže svoju odeću da bi oprao noge učenicima. Zatim ćemo proučavati i prvosveštenika koji, stojeći pred Isusom, razdire svoju odeću i tako zapečaćava svoju sudbinu. Zatim, tu je Isus u odeći za porugu, koju su mu obukli rimski vojnici. I konačno, gledaćemo vojnike kako bacaju kocku da raspodele Isusovu odeću, ispunjavajući tako jedno prastaro proročanstvo.

Samo odeća, da; ali puna simbolike i značenja!

Tekstovi u Marku 5,24-34 i u Luki 8,43-48 govore o ženi koja je dvanaest godina bolovala od gubljenja krvi. Osim što je bila u teškom i opasnom položaju s medicinske tačke gledišta, ova bolest je ženu u toj kulturi stavljala u položaj ritualne nedodirljivosti, što je samo povećavalo njen jad. U međuvremenu, ni lekari nisu uspevali da joj pomognu. Bila je tako očajna da je celo svoje imanje potrošila na lečenje, ali se stanje samo pogoršavalo, što nije nikakvo čudo kada se uzme u obzir način lečenja koji se primenjivao u to doba. Jedva da možemo i da zamislimo patnje i sramotu koju je trpela zbog svoje bolesti.

A onda se pojavio Isus, Onaj koji je činio sva ta neverovatna čuda.

Zašto je bilo toliko važno što je žena verovala da će se izlečiti ukoliko samo dodirne skut od Isusove odeće? Marko 5,24-34; Luka 8,43-48

Ova žena je gajila veliku veru u Isusa, dovoljno veliku da veruje da će se izlečiti ako samo dodirne skut Njegove odeće. Naravno, nije je izlečila odeća – čak ni dodir. Bila je to Božja sila koja je delovala u njoj kada je sva očajna došla Gospodu u veri, svesna svoje bespomoćnosti i svoje potrebe. Njeno dodirivanje Isusove odeće predstavljalo je veru na delu, a to je suština celokupnog hrišćanstva.

Zašto je Isus pitao ko ga se dotakao?

Postavljajući pitanje i čineći tako da svi saznaju za ženin postupak i njeno izlečenje, Isus se poslužio njenim slučajem da posvedoči onima oko sebe. Očigledno je želeo da ljudi saznaju šta se dogodilo, očigledno je želeo da i žena uvidi da nije bila na delu nikakva magična sila koja se krila u Njegovoj odeći, već Božja sila koja je delovala u njoj zahvaljujući njenoj veri.

RAZMISLI: Kako da naučimo da dođemo Gospodu, kao što je učinila ta žena, ponizno i u veri, svesni svoje bespomoćnosti? I još nešto, kako da sačuvamo veru i poverenje u Njega kada izlečenje koje tražimo ne dođe onako kako smo želeli?

»I SKIDE SVOJE HALJINE«

Nekoliko poslednjih dana svog zemaljskog života, Isus je proveo sa svojim učenicima u gornjoj sobi želeći da proslavi Pashu, izrailjski nacionalni praznik u čast izlaska iz Egipta i oslobođenja iz okova robovske zavisnosti. Ipak, nije sve proteklo dobro. Atmosfera u gornjoj sobi morala je biti vrlo napeta i sve je slutilo na zlo. Samo malo pre toga, učenici su se sukobljavali oko toga ko će zauzeti najviše mesto u carstvu. Sada su se okupili da proslave Pashu, koja je morala da ih podseti koliko im je potrebna Božja spasonosna blagodat i koliko zavise od Njega.

Koju važnu istinu su učenici propustili da nauče, iako su toliko vremena proveli sa Isusom? Matej 20,20-28

I kao da ponašanje učenika samo po sebi nije bilo dovoljno zlo, tu se našao i Juda, Njegov izdajnik, da odigra ulogu najboljeg prijatelja i iskrenog sledbenika. Usred svega toga, iako je imao puno pravo da pokaže odbojnost prema svima njima, Isus se ponaša potpuno neočekivano!

U napetoj atmosferi, punoj mračnih slutnji, na veliko iznenađenje svih učenika, Isus ustaje da im opere noge. Koju pouku i njima i nama Isus time daje? Zašto upravo to Isusovo delo na mnogo načina predstavlja suštinu pravog hrišćanstva? Jovan 13,1-16

Trebalo je, prema starom običaju, da se učenici postaraju da svako dobi je priliku da opere noge od ulične prašine. To je bio posao sluge. Međutim, učenici nisu imali slugu. Nijedan od njih nije bio spreman da se prihvati tog ponižavajućeg fizičkog posla. Ali kada je Isus ustao, skinuo svoj ogrtač i počeo da im pere noge, njihova srca su omekšala. Oni su ga upravo proglasili Božjim Sinom. I to što se Božji Sin toliko ponizio da obavi posao roba, učinilo je da se oseate postidenim. Tekst nam kaže da je Isus, pre nego što je počeo da im pere noge, skinuo svoju gornju odeću, pokazujući tako svoju spremnost da se ponizi koliko god je potrebno da bi se približio svojim sledbenicima.

A zatim, kao da sve to nije bilo dovoljno, znajući dobro šta se krije u Judinom srcu, Isus je oprao i Judine noge.

RAZMISLI: Koliko si spreman da se »spustiš« radi dobra svoje braće? Kada si poslednji put »skinuo svoju gornju odeću« da bi poslužio potrebama ljudi oko sebe?

»I HALJINA SVOJIH NEKA NE RAZDIRE«

»A sveštenik najviši između braće svoje, kojemu se na glavu izlije ulje pomazanja, i koji je posvećen da se oblači u svete haljine, neka ne otkriva glave svoje i haljina svojih neka ne razdire« (3. Mojsijeva 21,10).

Kako da razumemo zašto je poglavar sveštenečki razderao svoje haljine kada je čuo šta mu je Isus odgovorio? Matej 26,59-68; Marko 15,38; Jevrejima 8,1

Poglavar sveštenečki je razderao svoj ogrtač da bi simbolički označio da Isus mora da bude osuđen na smrt. Razdiranje ogrtača je simbolički izražavalo Kajafino pravedno negodovanje i njegovo užasavanje zbog Isusovog navodno bogohulnog tvrđenja da je Božji Sin. Mojsijev zakon je zabranjivao vrhovnom svešteniku da razdire svoju sveštenečku odeću (3. Mojsijeva 10,6; 21,10), zato što je njegova odeća simbolički predstavljala savršenstvo Božjeg karaktera. Razdirati tu odeću značilo je obeštastiti Božji karakter, ukaljati njegovo savršenstvo. I tako je Kajafa kršio upravo onaj zakon koji je želeo da zaštiti! To ga je učinilo nesposobnim da obavlja svoju službu. A što je još značajnije, kazna za razdiranje sveštenečke odeće je bila smrt. Ironija cele situacije ogledala se u tome što je Isus, koji nije učinio nikakvog zla, trebalo da bude osuđen na smrt na podsticaj upravo onog sveštenika koji je svojim ponašanjem zaslužio smrt.

Simbolizam tog razdiranja je očigledan. To je bio početak kraja celokupnog zemaljskog ceremonijalnog sistema i zemaljskog sveštenstva. Novo i bolje sveštenstvo je uskoro trebalo da bude uspostavljeno, sa Hristom kao novim Prvosveštenikom koji služi u nebeskom Svetilištu.

Odeća zemaljskog prvosveštenika, tako puna simbolizma i značenja u svoje vreme, uskoro je morala da postane simbol sistema koji je lišen svakog značenja i kome je došao kraj. Kako je strašno što su religijske vođe bile tako zaslepljene mržnjom, ljubomorom i strahom da su, kada je došao Hristos – Onaj na koga je ukazivao celokupni njihov religijski sistem – mnoge među njima, iako ne i sve, propustile da ga prepoznaju, dok ga je obični narod prihvatio kao Mesiju i preuzeo posao koji su ti sveštenici sami morali obaviti!

RAZMISLI: Na koji način bismo i mi sami mogli da budemo tako obuzeti svojom samopravednošću, svojim osećanjem moralne i duhovne nadmoćnosti da postanemo slepi za važne istine koje Gospod želi da naučimo?

ODEĆA KOJA JE PODSTICALA RUGANJE

»Tada vojnici sudijini uzeše Isusa u sudnicu i skupiše na nj svu četu vojnika. I svukavši ga obukoše mu skerletnu kabanicu. I opletavši venac od trnja metnuše mu na glavu, i dadoše mu trsku u desnici; i kleknuvši na kolena pred njime rugahu mu se govoreći: zdravo, care judejski« (Matej 27,27-29). Razmislite o onome što je opisano ovim stihovima. Kakvu strašnu ironiju zapažate? Šta nam ti stihovi govore o ljudskom neznanju, surovosti i ludosti? Kako ovi stihovi, na svoj dramatičan način, simbolički predstavljaju ono što svet čini svome Stvoritelju i Otkupitelju čak i danas? Vidi i Luka 23,10.11; Marko 15,17-20.

Sa Isusa su svukli Njegovu odeću i ogrnuli ga skerletnim plaštem. Taj plašt je možda predstavljao ogrtač nekog vojnika ili neki Pilatov stari, odbaćeni plašt. Skerlet je bila carska boja. Taj ogrtač je s prezrenjem bio stavljen na pleća Čoveka koji je tvrdio da je car.

Svakako, nijedan car nije u potpunosti car bez krune. Isusovi mučitelji su Mu načinili krunu od trnja, od oštrog grmlja koje je raslo po svoj Palestini, i stavili u Njegove ruke trsku kao imitaciju carskog skiptra. Klanjali su se pred Njim podrugljivo, nazivajući ga carem Judejaca. Međutim, dok je ruganje sveštenika predstavljalo napad na Hristov duhovni autoritet, ruganje vojnika je predstavljalo izazov Njegovom političkom autoritetu. Istinski Vladar je bio vođen unaokolo u nekoj vrsti podrugljive ceremonije, odeven u ruho koje je izazivalo ruganje. Onaj koji je ponudio grešnom svetu da ga obuče u svoju odeću pravednosti i savršenstva, sada je bio odeven u odeću poruge i prezira.

A ipak, neverovatno je što je Isus izdržao sve to, ili bar deo toga, iz ljubavi prema onima koji su na taj način postupali prema Njemu. Koliki među nama, u trenutku kada neko neljubazno postupa prema nama, reaguju gnevno i uzvraćaju istom merom? Pogledajmo, zato, primer koji nam Isus pruža ovde i vidimo kako On uzvraća na slične postupke.

RAZMISLI: Kako se ti ponašaš kada neko nepošteno postupa prema tebi? Šta iz Isusovog primera može da ti pomogne da se drugačije ponašaš kada sledeći put budeš izložen iskušenju?

»DELE HALJINE MOJE MEĐU SOBOM«

»Dele haljine moje među sobom, i za dolamu moju bacaju ždreb« (Psalam 22,18).

Teško je i zamisliti poniženja koja je Isus morao da pretrpi. Posle druguljive ceremonije vojnika, On je odveden do krsta i tada, na tom mestu, lišen je i poslednjeg ostatka svoje zemaljske imovine, odeće koja ga je pokrivala. Izbijen, odbačen, ponižen, prezren, a sada i skinut i raspet, Isus je zaista popio gorku čašu koja Mu je bila namenjena »od postanja sveta« (Otkrivenje 13,8).

Koje proročko značenje Biblija pridaje svemu što se dešavalo na Golgoti i zašto je to tako važno? Jovan 19,23.24; Matej 27,35

Ovde se pred nama događa najveće delo u celokupnoj kosmičkoj istoriji, a ti vojnici se bave nečim tako nevažnim kao što je deljenje odeće jednog osuđenika!

A ipak, njihovo delo i nije tako nevažno, jer Biblija pokazuje da je ono predstavljalo ispunjenje pradavnog proročanstva. Jovan njihovo delo neposredno povezuje s Psalmom, govoreći da se sve to dogodilo samo zato da bi se »ispunilo Pismo« – i Matej čini to isto – pružajući nam tako još dokaza da treba da verujemo.

Razmisli, osim toga, šta je sve to moralo značiti Isusu. Težina greha celog sveta koja je pala na Njegova pleća, uticaj odvajanja od Oca, a Isus gleda te vojnike, upravo ispod krsta, kako dele Njegovu odeću i bacaju kocku za njen najvredniji deo, i vidi da se na taj način ispunjava proročanstvo. Svakako da Mu je sve to moralo dati dodatne hrabrosti da izdrži sve s čime se suočavao na krstu. Ponašanje vojnika je bilo dodatni dokaz, bez obzira na strahote Njegovog suđenja, bez obzira na težinu stradanja, da se proročanstvo ispunjava, da se Njegova zemaljska služba približava svom završetku, i da se tako obezbeđuje sve što je neophodno za spasenje svih ljudskih bića koja ga zatraže verom. Isus je morao da izdrži sve, i sve je i izdržao!

RAZMISLI: Koja su biblijska proročanstva najviše jačala tvoju veru, posebno u vreme potrebe, posebno u vreme kada su nevolje stavljale na probu tvoju veru?

ZA DALJE PROUČAVANJE

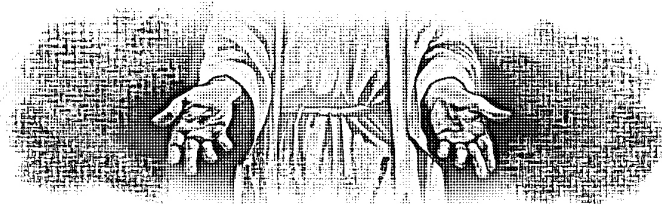
U knjizi od Elen Vajt, *U potrazi za boljim životom* pročitaj poglavlje pod naslovom »Dodir vere«; u knjizi *Čežnja vekova* pročitaj poglavlja pod naslovom: »Dodir vere«, »U Pilatovoj sudnici« i »Golgota«.

»S nestrpljenjem i nadom Isusovi neprijatelji su sada iščekivali Njegovu smrt. Taj događaj će, tako su zamišljali, zauvek učutkati glasine o Njegovoj božanskoj sili i o čudima koja je činio. Laskali su sami sebi da više neće morati da drhte zbog Njegovog uticaja. Neosetljivi vojnici koji su prikovali Isusovo telo na krst, razdelili su Njegovu odeću među sobom, prepirući se oko jednog komada odeće, koji je bio izatkan iz jednog komada. Konačno su razrešili spor bacajući kocku. Nadahnuto pero je tačno opisalo taj prizor stotinama godina pre nego što se stvarno odigrao: 'Opkoliše me psi mnogi; četa zlikovaca ide oko mene, probodoše ruke moje i noge moje... dele haljine moje među sobom, i za dolamu moju bacaju ždreb« (Psalam 22,16-18).« (EGW, *The Story of Redemption*, pp. 223.224)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. U svom razredu, porazgovarajte o proročanstvima za koja neki od vas smatraju da su ohrabrujuća. Kako ta proročanstva pokazuju da nam je Bog zaista pružio veoma dobre razloge da verujemo?
2. Razgovarajte o poslednjih nekoliko dana Hristovog života na Zemlji i o neverovatnim poniženjima, samoodricanjima i patnjama koje je morao da podnese. Koje pouke možemo iz njih izvući za sebe? Kako da naučimo da umremo sebi onako kako nam je to Isus pokazao?
3. Razmislite o krajnjem neznanju vojnika koji su se rugali Isusu tako što su na Njega stavili skerletnu odeću i krunu od trnja. Ili, o onima koji su delili Njegovu odeću ispod samih Njegovih nogu, potpuno nesvesni svega što se odigralo? Ili čak o ponašanju vrhovnog sveštenika, koji je razderao svoju odeću u navodnom izražavanju negodovanja zbog Isusovog odgovora na njegovo pitanje. Svi ti ljudi postupali su u potpunom neznanju i svi učestvovali u nezapamćenom zločinu. Da li neznanje u pogledu onoga što čine može da im posluži kao opravdanje? Zašto moraju da budu kažnjeni iako nisu znali zašto su tako postupali?

ODEVENI U HRISTA

TEKSTOVI ZA PROUČAVANJE: Galatima 3,26-29; Rimljanima 6,1-6; Kološanima 3,1-10; Efescima 4,22-24; 1. Korinćanima 15,49-55; 2. Korinćanima 5,1-4

Tekst za pamćenje: »Nego se obucite u Gospoda našega Isusa Hrista, i telu ne ugađajte po željama« (Rimljanima 13,14).

Da li ste ikada ispustili neki stakleni predmet i gledali kako se razbija na desetine i stotine krhotina. Svakako da jeste. Međutim, znam da nikada niste videli da se sve te stotine komada ponovo sјedinjuju i pretvaraju u prvobitni predmet, osim na filmu. Stvarnost se ne ponaša na takav način, zar ne?

Osnovni zakon našeg prirodnog sveta, u najmanju ruku našeg grešnog sveta, glasi da sve teži propadanju, raspadanju i neredu. Šta se događa sa stvarima koje ostavljate da stoje: dolazi li do povećanja energije, reda i strukture ili do opadanja, raspada i nereda? Odgovor je očigledan. Mi to vidimo svuda oko sebe i u samima sebi.

Nauka se bavi složenim proračunima i tehnikama da to objasni, ali nije vam potreban doktorat da to primetite. Da citiramo tekst iz jedne prethodne pouke: »I zemlja će kao haljina ovetšati« (Isaija 51,6).

A ipak, usred svega toga, imamo jevanđelje, plan spasenja, koji se u svojoj suštini odnosi na obnavljanje, uzimanje starog, slomljenog, raspadnutog i na pravljenje novog.

U toku ove završne sedmice razmatraćemo neke posebne simbolične slike o odeći koje će nas upoznati s biblijskim obećanjima o obnavljanju i oporavljanju.

Jedan od najvećih sukoba u krilu hrišćanske Crkve od najranijih dana, sukob koji je bio u samom središtu protestantske reformacije (i koji se na razne načine produžava sve do današnjeg dana, čak i u okviru naše Crkve) vodi se oko pitanja jevanđelja, spasenja, kako se spasavamo. Pavle, u svom pismu crkvama u Galatiji, morao je da se pozabavi tim pitanjem otvoreno i neposredno, jer se među te hrišćane uvukla lažna nauka i pretela da naruši integritet samog jevanđelja.

Kako Pavle simboliku odevanja primenjuje na hrišćanski život, na život po Hristovim načelima? Galatima 3,26-29.

U Galatima 3,27 Pavle naglašava da su se svi koji su se krstili »obukli u Hrista«. Iako su svi grešnici, njihovi gresi su oprani, njihova stara prljava odeća odbačena, i sada su »odeveni«, pokriveni Isusovom pravednošću. Njegov život, Njegovo savršenstvo, Njegov karakter sada je njihov život, njihov karakter, njihovo savršenstvo. Sva zavetna obećanja su se ispunila u Hristu i sada, odeveni u Hrista, hrišćani mogu tražiti da se ta ista obećanja ispune i na njima. Oni su naslednici obećanja koje je prvo upućeno Avramu (1. Mojsijeva 12,2.3), ali ne zato što su se izjednačili s njim po položaju, nacionalnosti ili polu, već jedino verom u Hrista.

Šta Pavle piše Rimljanima i tako pomaže i nama da razumemo šta znači biti »odeven« u Hrista? Rimljanima 6,1-6

Biti »odeven« u Hrista znači mnogo više nego samo dobiti zakonski povoljan položaj pred Bogom. Hrišćani su sjedinjeni sa Hristom, oni su se predali Njemu, i preko Njega oni su obnovljeni, podmlađeni, vraćeni u Božju porodicu. Hrišćani koji odbiju da promene svoje stare puteve, svoje stare navike, svoj stari način života treba da se pogledaju u ogledalo i ustanove u koja su se stvarno obukli.

RAZMISLI: Šta nosiš na sebi? Da li se to što nosiš u javnosti razlikuje od onoga što nosiš kada misliš da te niko ne posmatra? Tvoj odgovor može mnogo da ti kaže o tebi samome?

»TELU NE UGAĐAJTE PO ŽELJAMA«

Iako je Pavlova teologija veoma duboka i složena, on ponekad može da bude vrlo praktičan. Svaka teologija, svaki oblik jevanđelja koji se usredsređuje isključivo na spasenje hladnim, pravničkim jezikom promašiće cilj. Hrišćanstvo je u potpunosti o Isusu, ali ne o usamljenom Isusu. Ono je o Isusu i o onome što je On učinio grešnom ljudskom rodu svojim životom, svojom smrću i svojom prvosvešteneškom službom. Ono ne govori samo o promeni našeg zakonitog položaja pred Bogom, već o promeni, obnovljenju, novorođenju u nama, ono govori o novom životu u Hristu.

Trinaesto poglavlje Poslanice Rimljanima usredsređuje se na svakodnevne, praktične posledice obraćenja. Kako hrišćani treba da žive sada, pošto su se predali Hristu?

Veliki deo poglavlja bavi se na mnogo načina onim što bismo mogli nazvati životom dobrog građanina i dobrog suseda. To je ponavljanje načela zakona koje dostiže svoj vrhunac u poznatim rečima: »Ljubi bližnjega svojega kao sebe samoga« (Rimljanima 13,9).

Međutim, već u Rimljanima 13,11-14 nešto se menja. Pavle započinje poglavlje govoreći o poslušnosti vladajućim građanskim vlastima, a onda prelazi na »poodmaklost« vremena, u nameri da naglasi da s obzirom na vreme u kome Rimljani žive, oni treba da razmisle o načinu svog života i ponašanja. Pri kraju poglavlja, nailazimo na rečenicu: »Nego se obucite u Gospoda našega Isusa Hrista« (Rimljanima 13,14), u kojoj se pojavljuje isti grčki izraz kao i u Galatima 3,27. U stvari, oba stiha nam govore o jednom te istom.

Kontekst u Rimljanima 13 jasno govori šta Pavle misli. Stihovi pre toga i reči posle toga pokazuju da biti obučen u Hrista znači živeti životom vere i poslušnosti. Isti grčki koren za »obući« pojavljuje se ponovo u 12. stihu u kontekstu uzimanja »oružja videla«. Hristos je videlo svetu; oni koji hode u Njemu ne hode u tami. Oni su odbacili »sva dela tame« i sada hode u videlu. Šta god bi se još moglo kazati o oblačenju u Hrista, svakako bi se odnosilo na izgradnju karaktera, na ponašanje, na odražavanje Njegovog lika, na ljubav kojom je i On voleo. Iako se sve oko nas pogoršava, onima koji su se obukli u Hrista treba da ide sve bolje i bolje (2. Korinćanima 3,18).

RAZMISLI: Koliko bi se tvoj život razlikovao od sadašnjeg kada bi se potpuno obukao u Hrista? Što znači, koji si deo svog života zadržao za sebe kada si se predao Hristu? Kakvo treba da bude tvoje predanje da bi Gospod mogao da radi u tebi? Šta bi trebalo da promeniš u sebi da bi mogao da se potpuno predaš Bogu?

SKINUTI SA SEBE – STAVITI NA SEBE

Na koju korenitu promenu života i ponašanja Pavle poziva hrišćane u Kolosi, a preko njih i nas? Imajući u vidu da se u tim tekstovima ponovo govori o oblačenju, šta Pavle zapravo želi da nam kaže? Ko-lošanima 3,1-10

Teolozi u ovim tekstovima, ali i u nekim drugim koje smo proučavali, vide pozivanje na misao o krštenju. (Gde u tekstu to dolazi do izražaja?) Nedvosmislenim rečima ponovo se naglašava misao o obnovljenju, preporođenju, o nečemu što je postalo bolje nego što je ranije bilo. U Hristu, mi više nismo iste osobe koje smo nekada bili, niti živimo kao što smo nekada živeli. I ovde je Pavle veoma jasan kada povezuje ono što sada doživljavam s Hristom sa onim što ćemo doživljavati kada se On bude vratio. I zaista, naša reakcija na Hristov prvi dolazak odlučuje šta će se dogoditi s nama prilikom Njegovog drugog dolaska.

Kako Pavle i u Poslanici Efescima ponavlja misao o odbacivanju stare, prljave odeće i o oblačenju nove, u stvari, o oblačenju u Hrista? Efescima 4,22-24

Zapazite razliku između »staroga čoveka« i »novoga čoveka«. U načelu, »stari čovek«, naša stara priroda, već je umro (simbolički prilikom krštenja), a nastao je »novi čovek«, novo stvorenje u Hristu Isusu. I ovde se ponovo javlja ista misao o »biti odeven« ili u Hrista ili u novog čoveka u kontekstu hrišćanskog ponašanja. Čitajte tekstove pre toga i posle toga. Mi se ovde bavimo preobraženjem karaktera, ponašanja, celokupnog čovekovog moralnog bića. Ovaj motiv, ova misao, stalno se pojavljuje. Kao kršteni hrišćani, mi smo novi ljudi u Hristu; »biti odeven« u Hrista nije samo metafora opravdanja, jer Hristova pravednost pokriva sve naše grehe i stavlja nas u novi zakonski položaj pred Bogom. Biti odeven u Hrista znači biti nova osoba, osoba »sazdana po Bogu u pravdi i svetinji istine« (Efescima 4,24).

RAZMISLI: Pregledaj ponovo stihove za danas, potraži posebne pro-pise o ponašanju. Na kojim su ti područjima života i ponašanja potrebne promene? Ako se boriš s nekim problemom, zašto ne bi potražio nekoga u koga imaš poverenja i zatražio njegovu pomoć kako bi uspešnije primenio načela objavljen u Pismu?

»U TRENUĆU OKA«

Nema sumnje, biti odeven u Hrista znači postati nova ličnost u Isusu Hristu. To znači biti obnovljen, bar u nečemu, u »obličje onoga koji nas je sazdao« (Kološanima 3,10). Život bezbroj ljudi svedočio je i danas svedoči o stvarnosti onoga što je Gospod učinio za njih i u njima. Život mnogih od nas, bez obzira na naše greške, sukobe i padove svedoči o stvarnosti onoga šta znači biti odeven u Hrista.

Ipak, budimo poštení. Ako će ono što je Hristos učinio za nas završiti u ovom životu, na kraju krajeva – bili mi odeveni u Hrista ili neodeveni u Hrista – i dalje nas čeka grob. Mnogi su u ovom životu pretrpeli veoma mnogo za Hrista i za svoju veru. Bez obzira kakve su neposredne nagrade, ako ih je bilo, šta one mogu da znače kada se uporede s nagradama koje nas čekaju prilikom Njegovog drugog dolaska?

Na koju veliku nadu Pavle skreće našu pažnju? 1. Korinćanima 15,49-55. Dok čitate ove tekstove, obratite pažnju na reči koje govore o »oblačenju« u Hrista i na objašnjenje šta to znači za nas i za naše bližnje.

U 53. i 54. stihu nalazimo glagol »obući«, onaj isti koji smo već nekoliko puta sreli. Međutim, ovde nas apostol uzdiže na sasvim novu visinu. Biti odeven u Hrista ne znači samo steći Hristov moralni lik, odražavati Njegov karakter, živeti po načelima kojima nas je On naučio. Drugim rečima, to nije samo promena na zakonskom nivou, nije samo promena na moralnom nivou; ona mora da obuhvati i radikalnu fizičku promenu. Naše smrtno telo, naše bolno i ranjeno i smrtno telo, treba da se obuče u istu vrstu besmrtnog tela koje je imao uskrsli Hristos. Govorite o promeni odeće, govorite o nošenju nove odeće! To je konačna nada koja nas očekuje, jedina nada koja čini da naša vera postane vredna truda (1. Korinćanima 15,12-19).

RAZMISLI: Većina od nas shvata, posebno kada počnemo da stari-mo, koliko je naše telo lomljivo i nepouzdanó. Ako tu nepouzdanost i lomljivost još ne vidimo u sebi, svakako da je vidimo kod drugih. Razmisli o nadi koju imamo u Hristu, otkrivenoj u ovim tekstovima. Šta ovaj svet, u bilo kom zamislivom obliku, može da nam ponudi, a što bi bilo vredno da zbog toga izgubimo obećanje koje nam Hristos upućuje i koje nam je ovde otkriveno?

NAŠI NEBESKI STANOVİ

Koju nadu nam Pavle ponovo nudi u 2. Korinćanima? Kako se simbola odevanja uklapa u te reči? 2. Korinćanima 5,1-4

Sve dok se nalazimo u ovom svetu, u ovom telu, u ovoj »kući«, mi ćemo uzdisati. Tekst ukazuje da će to uzdisanje biti vrlo duboko. Ko nije uzdisao dok se nalazio u svom »zemaljskom boravištu«, u svom sadašnjem telu? Pregledajte prethodno poglavlje (2. Korinćanima 4), koje govori o nevoljama koje su Hristovi sledbenici morali da izdrže u ovom životu. Tek pošto je sve to naveo, Pavle prelazi na današnje tekstove.

Svakako da uzdišemo, da stradamo, i da na kraju i umiremo, ali to nije cela priča! Mi imamo obećanje da ćemo se obući u »svoje nebesko boravište«, u besmrtno telo.

Koje dve metafore, odnosno slike, Pavle upotrebljava da bi opisao naše sadašnje stanje i nadu koja nas čeka?

U nekim starim spisima, ideja o odevanju izjednačena je sa idejom o boravku u kući. I odeća i kuća nalaze se izvan nas, i obe predstavljaju izvesnu količinu sigurnosti i zaštite (u Pavlovo vreme naziv odeće koju su nosili siromašniji slojevi stanovništva značilo je »mala kuća«).

Bez obzira na razloge, Pavle se služi raznim slikama da uporedi dve osnovne ideje – privremeno zemaljsko boravište s večnim nebeskim boravištem; ideju o »biti neodeven« sa idejom o »biti odeven«; »biti smrtan« - izvesnost smrti – kao suprotnost životu, večnom životu u Hristu. I na kraju, sve te metafore govore o istom: o nadi koju imamo, prilikom Hristovog dolaska, da se obučemo ili smestimo u svoja besmrtna tela. Drugim rečima, ovi tekstovi su samo drugi način da se iskaže obećanje o večnom životu koji imamo u Isusu Hristu.

RAZMISLI: Razmisli o smrti, o prividnoj konačnosti smrti. Bez nade u nešto posle nje, kakve izgledе bismo uopšte imali? Razmisli o svim razlozima koje imamo da se nadamo da smrt ne znači konačni rastanak. Porazgovaraj o svojim odgovorima s vernicima u razredu.

ZA DALJE PROUČAVANJE

U knjizi *Velika borba* čitaj poglavlje pod naslovom »Velika borba se završila«.

»Svi će biti srećna, sjedinjena porodica, odevena u odeću slave i zahvaljivanja – u ruho Hristove pravедnosti. Cela priroda u svojoj nenadmašnoj lepoti davaće Bogu stalni prinos hvale i obožavanja. Svet će se kupati u svetlosti Neba. Godine će prolaziti u radosti. Svetlost Meseca biće kao svetlost Sunca, a svetlost Sunca biće sedam puta sjajnija nego što je danas. Nad ovim prizorom pevaće zajedno zvezde jutarnje, a sinovi Božji uzvikivaće od radosti, dok će se Hristos i Bog sjединiti u objavljivanju: 'Neće više biti greha, i neće više biti smrti.« (EGW, *My Life Today*, p. 348)

PITANJA O KOJIMA TREBA RASPRAVLJATI:

1. Kao razred, razmotrite još jednom svoje odgovore na pitanja od četvrtka. Kako biste mogli pomoći jedni drugima u nalaženju nade u ovom prekrasnom obećanju? Kako da pomognete onima koji se bore sa sumnjama?
2. Tako često, u naše doba, ljudi mnogo nade polažu na nauku. Mnogi vide nauku kao jedini način da upoznaju istinu i kao jedinu nadu ljudskog roda. Zašto je takva nada lažna, posebno u svetlosti nekoliko poslednjih pouka? Kakvu nadu nam nauka može ponuditi za suočavanje s najvećim problemom koji imamo – sa smrću? Zašto se naša nada mora usmeriti na nešto »natprirodno«, opisano u Božjim obećanjima?
3. Razmislite o Pavlovom pitanju u Rimljanima 7,24: »Ko će me izbaviti od tela smrti ove?« (Pozivanje na kaznu iz tog vremena kada je zločinac morao da nosi mrtvo telo drugog čoveka privezano uz svoje telo). Koji odgovor imamo na raspolaganju, odgovor koji ni sva svetovna mudrost ne može dati.
4. Razmišljaj malo više o tome šta znači biti »odeven« u Hrista, to jest, kako treba da živimo. Razmisli o tome kako živiš: tvoji običaji, tvoje navike, tvoje misli, tvoje držanje prema drugima, i tako dalje. Koliko stvarno odražavaš Isusa Hrista u sebi na tim područjima? Iako se svi borimo sa stećenim i nasleđenim sklonostima prema grehu, koje odluke možeš da doneseš a koje će ti pomoći da živiš onako kako bi trebalo da živiš? I kako bismo mogli pomoći jedni drugima, kao zajednica, da sprovedemo u život načela koja su nam objavljena u Pismu?

MOJI ZAKLJUČCI I ODLUKE:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

APRIL

UZDIGNITE HRISTA KAO HLEB ŽIVOTA

Reč – naša duhovna hrana

1. P Jovan 6,35 Hleb života
2. S Jovan 6,35 Reč – naša duhovna hrana

Proučavanje Biblije jača razum

3. N Jovan 6,33 Hleb života i ruho pravde
4. P Matej 4,4 Isus je sejao seme žive reči
5. U Jovan 6,32 Hranite se hlebom života
6. S Jovan 6,50 Hleb života oživljava duhovnu prirodu
7. Č Rimljanima 15,4 Proučavanje Biblije jača razum
8. P Matej 5,6 Otkrivene riznice istine
9. S Jovan 6,57 Istina u Hristu je nemerljiva

Biblija tumači sama sebe

10. N Isaija 28,10 Upoređujte pismo s pismom
11. P 2. Timotiju 2,15 Biblija tumači sama sebe
12. U 2. Timotiju 4,3-5 Zdrava nauka
13. S 2.Petrova 1,21 Biblija – savršena celina
14. Č 2. Timotiju 3,16.17 Slava božanske moći
15. P Isaija 11,9 Poznanje Boga
16. S 1.Solunjanima 2,13 Duhovna hrana

Hleb života namenjen gladnima

17. N Jovan 14,26 Stalno jačati moć raspoznavanja
18. P Psalam 119,130 Za ovaj i budući život
19. U Jovan 17,17 Posvećeni istinom
20. S Jevrejima 4,15. Primer bez mrlje
21. Č Isaija 8,20 Božja reč – naša sigurnost
22. P Jovan 6,56 Hleb života namenjen gladnima
23. S Jovan 5,39 Celo nebo posmatra

Pored Isusovih nogu

24. N Kološanima 3,1.2 Tražite hleb života
25. P Psalam 84,11 Uspeh u našim naporima
26. U Psalam 119,105 Naša sigurnost u nevoljama i iskušenjima
27. S Matej 6,11 Svakodnevni hleb
28. Č 2.Timotiju 3,15 Pouke
29. P Luka 10,42 Pored Isusovih nogu
30. S 1.Korinćanima 13,13 O ljubavi

MAJ

HRISTOS – BOŽANSKI ZAKONODAVAC

Središte zakona

1. N Psalam 119,18	Zahtevi Božjeg zakona
2. P Psalam 111,7.8	Večni zakon stoji
3. U Jezekilj 20,19.20	Svetkovanje Subote
4. S 2. Mojsijeva 20,8	Središte zakona
5. Č 2. Mojsijeva 31,16.17	Poseban znak raspoznavanja
6. P Psalam 19,8	Zakon podučava čovekovu sreću
7. S 2. Mojsijeva 31,18	Božji zakon se ne menja

Držanje Božjeg zakona

8. N Marko 12,30	Prva velika zapovest
9. P 2. Mojsijeva 20,3	Nemoj imati drugih bogova
10. U Rimljanima 6,16	Poštovati one koji poštuju Boga
11. S 5. Mojsijeva 4,7.8	Držanje Božjeg zakona
12. Č 4. Mojsijeva 15,40	Uzdizati Božji zakon
13. P 2. Korinćanima 3,18	Sklad zakona i jevanđelja
14. S Jovan 13,34	Hristova nova zapovest

Istina je u Isusu

15. N 1. Korinćanima 9,24	Svi mogu nositi krunu
16. P Jakov 2,8	Carski zakon ocenjuje karakter
17. U 1. Jovanova 4,19	Načelo ljubavi u zakonu
18. S 2. Petrova 1,3	Plan otkupljenja
19. Č Efescima 4,21	Istina je u Isusu
20. P Luka 10,27	Šta je napisano u zakonu?
21. S Luka 10,33.34	U skladu sa Božjim zakonom

Hristos je središte zakona

22. N Efescima 2,8	Savršeni Spasitelj
23. P Isaija 45,19	Zakon je savršen
24. U Isaija 42,21	Hristos je uzvisio zakon
25. S Rimljanima 12,1	Poslušnost fizičkom i moralnom zakonu
26. Č 5. Mojsijeva 6,1.2	Poslušnost fizičkim zakonima
27. P Rimljanima 3,31	Hristos je središte zakona
28. S Isaija 48,18	U Hristovoj školi

Učitelji uzdižu Božji zakon

29. N Otkrivenje 3,18	Odeća Hristove pravde
30. P 1. O Carevima 19,18	Poslušnost Božjem zakonu preobražava
31. U Psalam 19,7	Učitelji uzdižu Božji zakon

JUN

UZDIGNITE HRISTA KAO VELIKOG UČITELJA

Hristos očekuje naše poverenje

1. S Jovan 18,37 Veliki Učitelj
2. Č Jovan 3,2 Učitelj od Boga poslan
3. P Jovan 1,41 Učenici nebeskog Učitelja
4. S Luka 9,58.59 Hristos očekuje naše poverenje

Isusove duhovne pouke

5. N Psalam 86,11 Hristos nam otkriva nebesku stvarnost
6. P Jovan 8,31 Ponavlja Hristove reči
7. U Matej 7,29 Isusovo poučavanje – jednostavno ali dostojanstveno
8. S Kološanima 3,23 Isusove duhovne pouke
9. Č Propovednik 9,10 Isusov primer marljivosti
10. P Luka 22,31.32 Hristos prenosi svoju snagu
11. S Malahija 3,3 Učiti od božanskog Učitelja

Sveti Duh nas uči

12. N Matej 7,28 Hristova učenja prožela su svet
13. P Jovan 14,14.15 Upoznati Boga znači slušati Ga
14. U Jovan 16,13 Sveti Duh nas uči
15. S Isaija 52,7 Hristov metod poučavanja
16. Č Psalam 25,4 Ponizni istraživač mora da uči
17. P Marko 10,14 Učiti decu
18. S Jovan 4,7 Delovanje ljudskog saosećanja

Učeći druge dobijamo blagoslov

19. N Jovan 4,10 Studenac koji zadovoljava potrebe
20. P Psalam 143,10 Visoko obrazovanje
21. U 2.Korinćanima 6,16 Gledajući Hrista
22. S Priče 11,25 Učeći druge dobijamo blagoslov
23. Č Psalam 1,2 Učenici u Hristovoj školi
24. P Jovan 17,18 Objavi živo svedočanstvo
25. S Jovan 14,12 On je bio sve što je govorio da jeste

Najveći vaspitač sveta je naš Učitelj

26. N Jovan 16,7.8 Hristova omiljena tema
27. P Galatima 6,9 Više od svakog obrazovanja
28. U 1.Samuilova 2,30 Gospod je bio Danilov učitelj
29. S Jovan 21,6 Najveći vaspitač sveta je naš Učitelj
30. Č Matej 7,24.25 Božje reči u životu

ČITANJE BIBLIJE REDOM

April		Maj		Jun	
1. 1. O car.	4-6	1. 2. Dnev.	23-25	1. Psalam	15-17
2. " "	7-9	2. " "	26-30	2. " "	18-20
3. " "	10-12	3. " "	31-33	3. " "	21-23
4. " "	13-16	4. " "	34-36	4. " "	24-26
5. " "	17-19	5. Jezdra	1-3	5. " "	27-29
6. " "	20-22	6. " "	4-6	6. " "	30-34
7. 2. O car.	1-3	7. " "	7-10	7. " "	35-37
8. " "	4-6	8. Nemija	1-3	8. " "	38-40
9. " "	7-9	9. " "	4-7	9. " "	41-43
10. " "	10-12	10. " "	8-11	10. " "	44-46
11. " "	13-16	11. " "	12-13	11. " "	47-49
12. " "	17-19	12. O Jestiri	1-3	12. " "	50-52
13. " "	20-22	13. " "	4-6	13. " "	53-57
14. " "	23-25	14. " "	7-10	14. " "	58-60
15. 1. Dnev.	1-3	15. O Jovu	1-3	15. " "	61-63
16. " "	4-6	16. " "	4-8	16. " "	64-66
17. " "	7-9	17. " "	9-11	17. " "	67-69
18. " "	10-14	18. " "	12-14	18. " "	70-72
19. " "	15-17	19. " "	15-17	19. " "	73-75
20. " "	18-20	20. " "	18-20	20. " "	76-80
21. " "	21-23	21. " "	21-23	21. " "	81-83
22. " "	24-26	22. " "	24-26	22. " "	84-86
23. " "	27-29	23. " "	27-30	23. " "	87-89
24. 2. Dnev.	1-3	24. " "	31-33	24. " "	90-92
25. " "	4-7	25. " "	34-36	25. " "	93-95
26. " "	8-10	26. " "	37-39	26. " "	96-98
27. " "	11-13	27. " "	40-42	27. " "	99-103
28. " "	14-16	28. Psalam	1-3	28. " "	104-106
29. " "	17-19	29. " "	4-6	29. " "	107-109
30. " "	20-22	30. " "	7-11	30. " "	110-114
		31. " "	12-14		

VEČERNJE BOGOSLUŽENJE U PORODICI

April

1. Psalam 78,43-56.
2. Psalam 78,57-72.
3. Psalam 79.
4. Psalam 80.
5. Psalam 81.
6. Psalam 82.
7. Psalam 83.
8. Psalam 84.
9. Psalam 85.
10. Psalam 86.
11. Psalam 87.
12. Psalam 88
13. Psalam 89,1-13.
14. Psalam 89,14-26.
15. Psalam 89,27-39.
16. Psalam 89,40-52.
17. Psalam 90.
18. Psalam 91.
19. Psalam 92.
20. Psalam 93.
21. Psalam 94.
22. Psalam 95.
23. Psalam 96.
24. Psalam 97.
25. Psalam 98.
26. Psalam 99.
27. Psalam 100.
28. Psalam 101.
29. Psalam 102,1-14.
30. Psalam 102,15-28.

Maj

1. Psalam 103.
2. Psalam 104,1-18.
3. Psalam 104,19-35.
4. Psalam 105,1-15.
5. Psalam 105,16-31.
6. Psalam 105,32-45.
7. Psalam 106,1-16.
8. Psalam 106,17-32.
9. Psalam 106,33-48.
10. Psalam 107,1-21,
11. Psalam 107,22-43.
12. Psalam 108.
13. Psalam 109,1-16.
14. Psalam 109,17-31.
15. Psalam 110.
16. Psalam 111.
17. Psalam 112.
18. Psalam 113.
19. Psalam 114.
20. Psalam 115.
21. Psalam 116.
22. Psalam 117.
23. Psalam 118,1-14.
24. Psalam 118,15-29.
25. Psalam 119,1-34.
26. Psalam 119,35-63.
27. Psalam 119,64-90.
28. Psalam 119,91-117.
29. Psalam 119,118-143.
30. Psalam 119,144-176.
31. Psalam 120.

Jun

1. Psalam 121.
2. Psalam 122.
3. Psalam 123.
4. Psalam 124.
5. Psalam 125.
6. Psalam 126.
7. Psalam 127.
8. Psalam 128.
9. Psalam 129.
10. Psalam 130.
11. Psalam 131.
12. Psalam 132.
13. Psalam 133.
14. Psalam 134.
15. Psalam 135.
16. Psalam 136,1-13.
17. Psalam 136,15-26.
18. Psalam 137.
19. Psalam 138.
20. Psalam 139.
21. Psalam 140.
22. Psalam 141.
23. Psalam 142.
24. Psalam 143.
25. Psalam 144.
26. Psalam 145.
27. Psalam 146.
28. Psalam 147.
29. Psalam 148.
30. Psalam 149.

Predlažemo vernicima da ove tekstove čitaju u toku večernjeg bogoslužjenja u svojoj porodici.

POČETAK SUBOTE U APRILU 2011. GODINE

MESTO	DATUM				
	1.	8.	15.	22.	29.
Strumica , Đevđelija	18,56	19,03	19,12	19,20	19,29
Radoviš, Kavadarci	18,58	19,05	19,14	19,22	19,31
Pirot , Veles, Prilep, Bitolj	19,00	19,07	19,16	19,24	19,33
Kladovo, Negotin , Bor, Zaječar, Knjaževac, Niš , Leskovac, Vranje, Kumanovo, Skoplje	19,02	19,09	19,18	19,26	19,35
Paraćin, Kruševac , Priština , Tetovo, Debar, Ohrid	19,04	19,11	19,20	19,28	19,37
Jagodina , Kosovska Mitrovica, Đakovica, Prizren	19,06	19,13	19,22	19,30	19,39
Vršac, Alibunar, Kovin, Smederevo, Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Peć	19,08	19,15	19,24	19,32	19,41
Srpska Crnja, Pančevo, Beograd , Arandelovac, Čačak , Berane	19,10	19,17	19,26	19,34	19,43
Kikinda, Zrenjanin , Valjevo, Ruma, Užice, Pljevlja, Kolašin, Podgorica , Bar, Ulcinj	19,12	19,19	19,28	19,36	19,45
Senta, Bečej, Vrbas, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Šabac , Loznica, Zelenika	19,14	19,21	19,30	19,38	19,47
Subotica , Bačka Palanka, Sombor, Kula, Dalj, Vukovar, Bačka Topola, Šid, Bijeljina, Tuzla, Sarajevo , Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	19,16	19,23	19,32	19,40	19,49
Beli Manastir , Osijek , Vinkovci, Mostar, Metković, Mljet	19,18	19,25	19,34	19,42	19,51
Slavonski Brod, Derвента, Doboj, Zenica, Pelješac	19,20	19,27	19,36	19,44	19,53
Podravska Slatina , Jajce, Slavenska Požeга, Banja Luka , Livno, Hvar, Korčula	19,22	19,29	19,38	19,46	19,55
Virovitica, Daruvar, Prijedor , Bosanska Gradiška, Nova Gradiška, Split, Brač, Vis	19,24	19,31	19,40	19,48	19,57
Koprivnica , Bjelovar, Drvar, Knin , Šibenik	19,26	19,33	19,42	19,50	19,59
Ormož, Čakovec, Varaždin , Sisak, Bihać, Biograd	19,28	19,35	19,44	19,52	20,01
Murska Sobota, Ptuj, Celje , Krapina, Zagreb , Karlovac, Slunj, Gospić, Zadar, Dugi otok	19,30	19,37	19,46	19,54	20,03
Maribor , Slovenj Gradec, Rogaška Slatina, Zidani Most, Rab, Pag	19,32	19,39	19,48	19,56	20,05
Dravograd, Mežica, Ljubljana , Rijeka , Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	19,34	19,41	19,50	19,58	20,07
Kranj, Postojna, Pula	19,36	19,43	19,52	20,00	20,09
Kranjska Gora , Jasenice , Gorica, Koper, Rovinj	19,38	19,45	19,54	20,02	20,11

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U MAJU 2011. GODINE

MESTO	6.	13.	20.	27.
	Strumica , Đevđelija	19,33	19,41	19,50
Radoviš, Kavadarci	19,35	19,43	19,52	19,58
Veles, Prilep, Bitolj	19,37	19,45	19,54	20,00
Pirot , Vranje, Kumanovo, Skoplje , Ohrid	19,39	19,47	19,56	20,02
Knjaževac, Niš , Leskovac, Tetovo, Debar	19,41	19,49	19,58	20,04
Kladovo, Negotin , Bor, Zaječar, Priština , Prizren, Đakovica	19,43	19,51	20,00	20,06
Paraćin, Kruševac , Kosovska Mitrovica	19,45	19,53	20,02	20,08
Jagodina , Novi Pazar, Peć	19,47	19,55	20,04	20,10
Vršac, Kovin, Smederevo, Požarevac, Smederevska Palanka, Kragujevac , Čačak , Kraljevo, Berane, Podgorica , Ulcinj	19,49	19,57	20,06	20,12
Alibunar, Pančevo, Beograd , Arandelovac, Užice, Bar	19,51	19,59	20,08	20,14
Valjevo, Pljevlja, Zelenika	19,53	20,01	20,10	20,16
Kikinda, Srpska Crnja, Zrenjanin , Novi Sad , Ruma, Sremska Mitrovica, Šabac , Foča, Bileća, Trebinje, Dubrovnik, Bogatić	19,55	20,03	20,12	20,18
Senta, Bečež, Vrbas, Kula , Bačka Palanka, Šid, Bijeljina , Loznica, Sarajevo , Mljet	19,57	20,05	20,14	20,20
Subotica , Bačka Topola, Dalj, Vukovar, Tuzla, Vinkovci, Mostar, Metković, Pelješac	19,59	20,07	20,16	20,22
Osijek , Dobož, Zenica, Korčula	20,01	20,09	20,18	20,24
Beli Manastir , Derвента, Slavonski Brod, Jajce, Livno, Brač, Hvar	20,03	20,11	20,20	20,26
Podravska Slatina , Slavonska Požega, Bosanska Gradiška, Banja Luka , Split, Vis	20,05	20,13	20,22	20,28
Virovitica, Daruvar, Nova Gradiška, Prijedor , Drvar, Knin, Šibenik	20,07	20,15	20,24	20,30
Bjelovar , Biograd	20,09	20,17	20,25	20,32
Koprivnica , Sisak, Slunj, Bihać, Gospić , Zadar, Dugi Otok	20,11	20,19	20,27	20,34
Ormož, Čakovec, Varaždin , Krapina, Zagreb , Karlovac, Pag, Maribor , Celje	20,13	20,21	20,29	20,36
Murska Sobota, Zidani Most, Rijeka	20,15	20,23	20,31	20,38
Crikvenica, Krk, Lošinj, Rogaška Slatina	20,17	20,25	20,33	20,40
Dravograd, Mežica, Kranj, Ljubljana , Postojna, Rovinj, Pula	20,19	20,27	20,35	20,42
Jesenice , Koper, Gorica	20,21	20,29	20,37	20,44
Kranjska Gora	20,23	20,31	20,39	20,46

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.

POČETAK SUBOTE U JUNU 2011. GODINE

MESTO	DATUM			
	3.	10.	17.	24.
Strumica , Đevđelija	19,59	20,04	20,06	20,09
Radoviš, Kavadarci	20,01	20,06	20,08	20,11
Veles, Prilep , Bitolj	20,03	20,08	20,10	20,13
Pirot , Kumanovo, Skoplje , Ohrid	20,05	20,10	20,12	20,15
Leskovac, Vranje, Tetovo, Debar	20,07	20,12	20,14	20,17
Zaječar, Knjaževac, Niš , Priština , Prizren	20,09	20,14	20,16	20,19
Kladovo, Negotin , Bor, Kosovska Mitrovica, Đakovica	20,11	20,16	20,18	20,21
Paraćin, Kruševac , Peć	20,13	20,18	20,20	20,23
Jagodina, Kragujevac , Kraljevo, Novi Pazar, Berane, Ulcinj	20,15	20,20	20,22	20,25
Požarevac, Smederevska Palanka, Čačak , Kolašin, Podgorica , Bar	20,17	20,22	20,24	20,27
Vršac , Alibunar, Kovin, Smederevo, Arandelovac, Užice, Pljevlja, Zelenika	20,19	20,24	20,26	20,29
Pančevo, Beograd , Valjevo, Bileća, Trebinje, Dubrovnik	20,21	20,26	20,28	20,31
Srpska Crnja, Zrenjanin , Ruma, Šabac , Foča	20,23	20,28	20,30	20,33
Kikinda, Bečej, Novi Sad , Sremska Mitrovica, Bogatić, Bijeljina, Loznica, Sarajevo , Mostar, Metković, Mljet, Pelješac	20,25	20,30	20,32	20,35
Senta, Bačka Topola, Kula , Vrbas, Bačka Palanka, Šid , Tuzla, Korčula	20,27	20,32	20,34	20,37
Subotica , Sombor, Dalj, Vukovar, Vinkovci, Doboј, Zenica, Hvar	20,29	20,34	20,36	20,39
Beli Manastir , Osijek , Slavonski Brod, Derventa, Jajce, Livno, Split, Brač, Vis	20,31	20,36	20,38	20,41
Slavonska Požega, Banja Luka	20,33	20,38	20,40	20,43
Podravska Slatina , Daruvar, Bosanska Gradiška, Prijedor , Nova Gradiška, Drvar, Knin, Šibenik	20,35	20,40	20,42	20,45
Virovitica, Biograd	20,37	20,42	20,44	20,47
Koprivnica , Bjelovar, Sisak, Bihać, Gospić , Zadar, Dugi otok	20,39	20,44	20,46	20,49
Zagreb , Čakovec, Varaždin , Slunj, Pag	20,41	20,46	20,48	20,51
Murska Sobota, Ormož, Krapina, Karlovac, Rab	20,43	20,48	20,50	20,53
Maribor , Ptuj, Celje , Zidani Most, Crikvenica, Krk, Cres, Lošinj	20,45	20,50	20,52	20,55
Rogaška Slatina, Rijeka , Pula	20,47	20,52	20,54	20,57
Dravograd, Mežica, Kranj, Ljubljana , Postojna, Koper, Rovinj	20,49	20,54	20,56	20,59
Jesenice , Gorica	20,51	20,56	20,58	21,01
Kranjska gora	20,53	20,58	21,00	21,03

Podaci iz ove tabele izvedeni su po letnjem računanju vremena.